

AP 315
T 924 +

Do Võ Phi Hùng Cũ HS Petrus Ký (67-74) tặng Huỳnh Chiêu Đăng chủ Kho Sách Xưa Quán Ven Đường

140

tuổi ngọc

BÁO CỦA YÊU THƯƠNG

Chủ nhiệm, chủ bút :
Phụ tá chủ nhiệm :
Thư ký tòa soạn :

DUYÊN ANH
NGUYỄN TÂN KHANG
ĐINH TIỀN LUYỆN

BẢN NGUYỆT SAN RA NGÀY 5 VÀ 20 MỖI THÁNG
TÒA SOẠN VÀ TRỊ SỰ : 63 BÙI THỊ XUÂN (LẦU I) SAIGON II

1. thư tòa soạn
2. nhìn xuống đời
6. tình thơ
7. sáng sớm trời mưa
12. cảm ơn em đã yêu anh
17. em và hân
22. đi học trời mưa
25. chấp phôi
30. tuổi ngọc và Nguyễn Thanh Trinh
33. trái tim bằng gỗ thông
53. nhớ đà lạt
54. một chút đời cho chuyên
59. ngoại, toàn và niệm
69. một đời như hải đảo
70. cõi vắng
75. tình anh đang học võ lòng
75. hoa cỏ.
76. như bóng chim cuối đèo
90. chủ nhật yên ương
95. bạn ngọc và tuổi ngọc

TUỔI NGỌC
TÒA SOẠN
TỪ KÊ TƯỜNG
NGUYỄN CUNG KHANG
DUYÊN ANH
HOÀI MƠ HÀ NỘI
NGUY
TỔ HỢP KIẾN
TÒA SOẠN
NGUYỄN THANH TRINH
NGỌC THÙY KHANH
KIỀU GIANG
MƯỜNG MÀN
CHƯƠNG CUNG
AN VI
NGUYỄN DŨNG
TRẦN TƯỜNG TRINH
TRƯỜNG THOẠI
ĐINH TIỀN LUYỆN
TÒA SOẠN

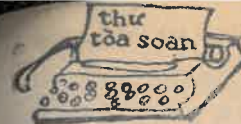
Biên lai số 597-BTT-NBC cấp ngày 16-4-1971

Bộ biên tập : TỪ KÊ TƯỜNG. Ỗ ĐỨC. ÁI NHL. ÁI HOA. NGỌC THÂN ÁI
Quản lý ĐẶNG XUÂN CÔN

Số 140

Phát hành ngày 20-7-74

Giá bán 200đ

những bước chân mới

Bây giờ, viết thư tòa soạn thật khó. Tôi đã ngồi hàng giờ. Ban đêm. Ban ngày. Không sao viết nổi thư tòa soạn cho số báo này. Những thư tòa soạn xưa, rất xưa đã làm bạn đọc bức mình, tưởng như là Tuổi Ngọc mắc bệnh tả oán kinh niên. Cái dụng tâm của sự tả oán, thực ra, chẳng phải để gọi ở bạn đọc một thông cảm, một khích lệ hay một thương xót đâu. Mà chính là những tiếng đàn tâm, những cú đâm gió, những tiếng kêu nhảm về phía một số người thừa khả năng và phương tiện nâng đỡ sách báo nhi đồng, tuổi trẻ. Nhưng đàn ta gảy tai gỗ, đâm ta phóng vào sắt, ta kêu thương giữa sa mạc nóng bỏng, hoang vu. Ta xây hy vọng trên cát. Ta hoài công. Rốt cuộc, chỉ còn ta giúp ta. Khi hiểu thế, sau những tình ý trái dài suốt một trăm ba mươi chín số báo đẹp và sạch, Tuổi Ngọc ngừng chơi trò nước đổ lá khoai. Chúng tôi không đi kiếm buổi trưa vào lúc mười bốn giờ nữa. Đã có bạn đọc. Bạn đọc với tâm lòng vàng và khoản tiền chắt chiu nuôi dưỡng Tuổi Ngọc, bằng lòng đổ mồ hôi cho cuộc leo dốc triển miên của một tờ báo yêu mến. Nếu có tờ báo nào được hạnh diện nhờ độc giả thì báo ấy, trước hết và duy nhất, là Tuổi Ngọc. Và, nếu có tờ báo nào phụ lòng tin cậy của độc giả thì báo ấy, trước hết và duy nhất, cũng là Tuổi Ngọc. Hứa hẹn xong lên rồi lại lùi về. Bây giờ, Tuổi Ngọc xuất bản dưới hình thức bản nguyệt san. Lớn hơn một chút. Già đi một tí. Những giấc mơ không già. Và mộng tưởng mãi tươi ngon. Vậy thì Tuổi Ngọc tuần hay Tuổi Ngọc nửa tháng vẫn là Tuổi Ngọc của tình yêu mộng tưởng, là Tuổi Ngọc của những giấc mơ tương lai đẹp mai này của tuổi trẻ. Không bao giờ Tuổi Ngọc là tuần báo nữa. Tuần báo, hai tiếng đó chỉ còn là hai tiếng tiếc nuối khi chúng ta nhắc nhở một kỷ niệm nhỏ của tháng năm đã qua. Tuổi Ngọc 140 trở đi, khởi sự của một chân trời kỷ niệm mới. Cùng với mọi đổi thay của đất trời, của cuộc đời, có lẽ, Tuổi Ngọc nên bước những bước chân dài hơn những bước chân cũ. Những bước chân mới là đây, bắt đầu từ tuyển tập này với những tác giả «đại diện» xứng đáng của nền văn chương tuổi ngọc.

TUỔI NGỌC

sao thái bạch sạch nhà cửa

Tướng số nhiều khi sai và lắm khi đúng. Lấy tôi làm thí dụ. Tôi tuổi Hợi, cầm tinh con lợn. Con lợn được văn chương bình dân chiều cõ ra sao, bạn đọc hãy rán đồ tú tài rồi ghi danh ở Đại học Văn khoa, học giáo sư Thanh Lăng, giáo sư Việt Tuyền, giáo sư Rặt... tất sẽ tha hồ ghi chép hàng ngàn trang ca dao và sẽ biết rõ về con lợn. Tôi chỉ thuộc đôi câu. «Con gà cục tác lá chanh, Con lợn ủn ỉn mua hành cho tôi». Và «Xem mặt mà bắt hình dong, Con lợn có béo cái lòng mới ngon». Sách tướng số dạy : « Tuổi Hợi đợi mà ăn». Chẳng hiểu, trên đời này, đã có bao nhiêu người tuổi Hợi đợi mà ăn. Riêng tôi, tuổi Hợi, 40 cái xuân xanh, 21 năm đầu tranh quần quật vẫn chưa thấy đủ ăn. Nếu ngồi đợi, chắc là tôi đã chết đói. Vậy tướng số sai bét. Năm nay, tôi bị sao thái bạch chiều. Tướng số dạy : «Sao thái bạch, sạch nhà cửa». Tướng số dạy thêm : «Cắm mặc y phục màu trắng suốt năm bị thái bạch chiều». Răm rắp tuân lời thầy, tôi vắt áo trắng, thay một lò áo chim cò sặc sỡ. Tồn khoản tiền lớn. Nhưng áo chim cò không thay đổi được... số mạng con người. Phạm Tăng đã khẳng định « nhân định thắng thiên». Rồi cuộc, Hạng Võ cứ bị chết ở giữa giòng Ô Giang lịch sử. Sao thái bạch, cùng với bọn sao kê đồ, la hầu, là thứ sao ác ôn còn đồ. Nó giáng xuống đầu ta những nhát búa tạ. Một thí dụ nhỏ : Tuần báo Tuổi Ngọc vùng lên bị thái bạch tú búa một quả, bèn trở về bán nguyệt san. Ngoài Tuổi

Ngọc, tôi còn bị gặp cơ man là tai nạn : Bị xe Mỹ đụng, bị ốm đau hoành hủ. Vãn vãn... Số 140, phát hành đúng ngày kỷ niệm 20 năm Quốc Hận định viết một bài nhớ quê hương, mở đầu bằng hai câu thơ của Nguyễn Bình : «Quê nhà xa lắc xa lơ đó, Trông lại tha hồ mây trắng bay» thì lẫn kénh ra vì bị vết loét ở bao tử hành hạ. Do đó, bài tâm bút *Nhìn lên đại học* chưa thể có. Và những trang của Elvis Đâu cù không cười. Giá viết đủ 16 trang, e rằng nó vô duyên nhất nước. Nhưng sao thái bạch, cảm ơn bạn một tí, bạn không nở làm tôi sạch nhà cửa thì có ngày tôi sẽ vùng lên. Đề... đợi mà ăn. (VŨ MỘNG LONG)

lời cảm ơn của gà tuổi ngọc

Nhờ bạn ngọc bỏ phiếu và cổ động nhiều người bỏ phiếu, Nguyễn Tân Khang, dấu hiệu Bàn Tay Tuổi Trẻ, phụ tá chủ nhiệm Tuổi Ngọc, đã đắc cử vinh quang tại đơn vị II SG. Khang về hạng nhì với số phiếu kỷ lục, chỉ thua ba anh Lâm Minh Lê suýt soát ngàn phiếu. Ở Vũng Tàu Đình Hồng Phong về hạng ba. Vũ văn Tùng rút dài tại Gia Định, dù đã đạt được 14 ngàn phiếu. Được 14 ngàn người thương yêu mình, đâu phải là chuyện dễ. Nên, dù thất cử nghị trường, nhưng đã đắc cử tinh người. Vũ văn Tùng rất hãnh diện. Tuổi trẻ, như chúng tôi đã viết, rất đáng yêu và xứng đáng được thương. Cử tri đã yêu thương Khang và Phong, đã giúp hai anh thêm một cơ hội bày tỏ nhiệt tình và lòng quả cảm của tuổi trẻ. Khang và Phong rất cảm động. Đã chứng minh phương châm : Nhiệt tình, chung thủy, son sắt, họ sẽ làm rực sáng phương châm của họ để không phụ lòng thương yêu của cử tri. Khang, Phong và Tùng gửi nơi đây (qua Tuổi Ngọc) sự biết ơn thành thực của các anh tới bạn ngọc. Và Tuổi Ngọc cũng cảm ơn bạn ngọc. (TUỔI NGỌC)

nguyễn thanh trịnh với chúng ta

Nguyễn Thanh Trịnh không xa lạ gì với chúng ta. Bằng những truyện ngắn đùa nghịch, bằng những bài thơ mềm ướt xuất hiện liên tục trên

Tuổi Ngọc. Từ mấy năm nay. Dưới ba mươi tuổi, đang học Cao học văn chương, và, đồng thời, «ngồi dạy» ở trường trung học công lập Hòa Đa xứ Phan Thiết mặn mà tình nước mắt. Có lẽ, vì húp nước mắt điểm tâm mỗi sáng (Mời bạn đọc *Trái tim bằng gỗ thông* của Trịnh đăng sò này) nên chất mặn thấm dần vào da thịt. Và Trịnh có vẻ dân Indonesia. Năm vừa qua, âm cái giải văn học nghệ thuật (Bộ môn kịch nói) Biệt coi thường truyện giải thưởng. Do đó, đèn với Tuổi Ngọc khá dễ thương. Viết văn từ dạo mười bốn tuổi. Ký đủ các bút hiệu, Giờ là. Ng. Thanh Trịnh, dấu sau này có lái xe vận tải về văn học sử. Văn chương thường đả ngộ những người biết đùa dỡn với nó. Ai đặt văn chương lên bàn thờ, tề lễ, biên văn chương thành thần thánh, quan trọng hóa việc làm văn chương, văn chương sẽ chệch bỏ. Nhưng không phải ai cũng biết đùa dỡn với văn chương đâu. Nguyễn Thanh Trịnh là tay biết đùa dỡn. Cứ đọc truyện ngắn của Trịnh là rõ. Khi Trịnh đùa dỡn, truyện của Trịnh tự nhiên, duyên dáng. Khi Trịnh nghiêm túc. Vất đi. Rất may, chưa một lần Nguyễn Thanh Trịnh nghiêm túc trên Tuổi Ngọc. Văn của Trịnh thiếu tính chất bay bướm của Mùng Mán nhưng đông đầy ý tưởng. Sắc và mạnh. Đánh thẳng, không vòng vèo. Như hảo thủ bóng tròn, banh tới chân là sút, chẳng thích lừa đảo. Nguyễn Thanh Trịnh hứa hẹn rất nhiều ở tương lai. Bạn có thể nhìn thấy tương lai ấy ở những bước đầu tiên qua tác phẩm đầu tay của Nguyễn Thanh Trịnh, nhan đề : *Ví dụ ta yêu nhau* mà nhà xuất bản Bạn Ngọc sẽ ấn hành nay mai. (DUYÊN ANH).

sinh hoạt văn nghệ tháng bảy

Từ Kề Tường mới trở về Tuổi Ngọc bằng một đoạn truyện trích từ truyện dài *Một mình tôi bước đi* sau nhiều tháng giang hồ đó đây, diễn thuyết vung vít. *Một mình tôi bước đi* là tâm sự một cô gái 19 tuổi. Hãy nghe cô kể chút xíu : «Có gì lạ ở tuổi này với một người con gái ? Mẹ tôi vừa mới mất, Ba tôi vẫn là một điều bí mật. Thảm kịch của tôi ở trong ngôi nhà đó với người cha ghê như vậy là châm dứt. Hay đời

với cuộc đời và tình yêu mãi mãi tôi vẫn là người con gái phải bước đi một mình ?» Truyện này, Tường dành cho nhà xuất bản Như Ý, và sẽ phát hành vào cuối tháng 7-1974. Nói về tủ sách Bạn Ngọc : *Lá tương tư* đã bán hết, sắp tái bản và cũng sắp ấn hành *Một chút mưa thơm* của Mùng Mán. *Ôm đàn tới giữa đời* của Mai Thảo đưa cùng *Lá tương tư* vèo vèo rời kho sách của Bạn Ngọc với những nụ cười hoa nhĩ giả từ. Tức mình quá, Nhã Ca bèn tung thêm *Bước khẽ tới người thương*. Vậy là thị trường sách tháng 7 rộn rã. Và rục rịch bằng những mẫu tranh bìa của Đinh Tiên Luyện. Trong khi đó, Duyên Anh vẫn còn hồi thúc thợ thanh toán gấp *Cây leo hạnh phúc*. (ELVIS ĐẬU)

nhắn tin nguyện rất nhiên

Cán gập tại tòa soạn. Với những bản nhạc của Phạm Duy phổ thơ của Nhiên. Nhớ mang lên hai trái bưởi Biên Hòa. Nếu vườn nhà có măng cụt, đừng quên chớ một giỏ. (T.N.)

tuổi ngọc

In tại cơ sở ấn loát
Nguyễn-Bá-Tòng
63 Bùi Thị Xuân, Saigon II.
Số lượng : 6000.

ĐỒNG NAI

270 Đê Thám, Saigon II
Điện thoại : 20 942
Tổng Phát Hành

Chúc mừng

NGUYỄN HẢI HÀ
và
TRẦN THỊ DIỆU KHUÊ
mãi mãi hạnh phúc
ĐINH TIỀN LUYỆN

sáng sớm, mưa

Buổi sáng, trời còn nặng mưa hạt vắn hạt dài gõ buồn trên từng phiến lá nhá nhem ánh sáng chưa đủ. Chàng đội áo mưa đen thăm tôi. Kể như đó là một chuyện bất ngờ đối với tôi lúc ngày chưa rạng tỏ. Thấy chàng lướt qua hiên nước xối lòng tôi rộn rã mừng, nỗi mừng không thể diễn tả như tình yêu của tôi và chàng trong hai năm nay.

Tôi khoác thêm vào người chiếc áo lạnh, tiễn vội ra cửa đón chàng. Gương mặt chàng đầy nước, mái tóc ướt. Cởi áo mưa cầm tay, lột đôi giày bỏ ngoài thềm, chàng đen mang theo chút ẩm và chút lạnh đồng thời. Tôi nói :

— Anh mang giày vào nhà luôn chứ. Em sợ nước trôi mất.
— Đây những đất, mang vô thêm bản nhà. Em mới thức sao ?
Tôi đỡ lấy tấm áo mưa trên tay chàng máng vào chiếc móc lo lừng ngang tường :

— Em thức hồi năm giờ cơ !
— Ô sớm thế ? Giờ đó anh còn ngủ trên giường.
— Tại em nhớ anh.

Chàng hôn lên trán tôi. Người chàng, hơi thở chàng ẩm còn tay chàng lạnh gây cho tôi cảm giác chàng nửa gần nửa xa. Chàng nhìn tôi chăm chú khiến tôi phát ngượng.

từ kẻ tường

TÌNH

THƠ

Khi mùa hạ thả những chùm hoa đỏ
Trên mặt đường nhựa ướt bóng mây trôi
Ngày buồn hiu hắt tháng cũng bồi hồi
Tiếng chuông vỡ giữa chiều tôi hao hức

Em áo trắng thả đầy vai suôi tóc
Nụ cười nhoà trong vạt nắng bay nghiêng
Mắt nhung êm trời thừa ầy thiêng liêng
Sao đại đột đèn những giờ phút cuối

Lòng rụng đầy mưa tim u ám khói
Chuyến xe già nặng nhọc chở nhớ thương
Chiều hôm nay tha thiết mấy con đường
Ai tặng cho tôi màu xanh của lá

Lũ ve nhỏ hết hồn kêu tiếng lạ
Vườn ngâu xưa trầm lắng bóng hoa vàng
Cỏ thở dài con bướm trắng hoang mang
Bờ đá cũ mặt tường xanh rêu bám

Chân ngày cũ còn vang trời tháng tám
Lòng tháng giêng tươi mát ghé qua đây
Hồn đào nghiêng soi mái tóc trong mây
Đôi mắt khẽ trao nhau mùa hẹn ước

Chim mùa hạ đã bay—người quá bước
Tôi trở về chiều bụi đỏ rung rung
Áo trắng xa—con bướm trắng ngập ngừng
Tình đã nhẹ như mùi hương lá mục

Khi mùa hạ thả mưa trên mái tóc
Những giọt cuồng toan cháy xém xương da
Chiều âm u xanh bóng cây già
Em áo trắng đã xa—trời cũng khổ ?

— Em có lạ làm không ?

Chàng lắc đầu. Tôi tiếp :

— Không lạ thì anh cắt tia mắt đi, nó làm em bối rối. Anh phải thầy điều đó trước khi em mở miệng.

Chàng cười xòa. Lỗi trong túi áo mưa một gói xôi bắp lớn còn nguyên và bao thuốc chưa bóc giấy.

— Quà sáng. Bà bán xôi trước nhà mời anh mua mở hàng.

Tôi ngạc nhiên nhìn ra đường. Chàng hiểu ý :

— Bà bán trước nhà anh không phải nhà này. Em thích ăn xôi ?

— Để em đi pha cà phê. Trời lạnh uống cà phê thích anh nh. Thời gian chờ có cà phê uống em sẽ hấp lại gói xôi cho nóng chúng ta dùng.

— Còn anh làm gì hả em ?

— Anh ngồi hay nằm tùy ý. Có gói thuốc, em mang hộp diêm lên cho anh hút. Vừa lòng chưa ?

— Hút thuốc nhiều quá sợ khói ngộp ông trời ông ta thôi mưa đi.

Chúng tôi cùng cười sung sướng. Chàng đèn bàn ngồi rút điều thuốc đầu tiên ra hút. Hơi khói tràn ngập mắt chàng và hờn tôi. Chàng khẽ cười nhiều tiếng ngắn, yêu thương. Xuống bếp, bắt ấm nước nhỏ lên lò dầu, lấy cà phê cùng lượt trong tủ tôi pha cho chàng một ly đen đậm đúng theo sở thích, phần tôi, chút cà phê pha loãng sữa.

Chúng tôi ăn sáng trong niềm vui tuy không lớn nhưng đủ để quên cây mưa dai dẳng ngoài trời. Chàng vói tay khép lá cửa. Môi nhấp tí cà phê :

— Em chế ngon tuyệt. Uống bất kỳ ở đâu anh thấy nó chẳng bằng ở đây, ngon, đầy hương vị.

— Hương vị tinh yêu ?

— Đúng đấy em. Thiều nó, vắng nó đời còn nhạt phèo chứ đừng nói chỉ cà phê thôi. Nhớ anh độ thất tình em chứ ? Ăn cơm cô ghen không nuốt nổi, uống cà phê miệng đắng như bồ hòn, người ta gọi nó tên bệnh tương tư.

Tôi cười dòn :

— Anh nhắc lại, em nhớ bộ mặt đura ma của anh ghê. Hồi đó anh

có nghĩ chúng ta không thể còn như ngày nay không ?

— Không nghĩ, không tưởng, không nhớ mà đau lòng xót dạ, ồm nhom cả người.

— Anh ồm tại vì anh không ăn bao tử nó cào thành ra xót dạ.

— Đùa. Nhớ quá, khổ quá mới ăn chẳng vô, nguyên do không phải tại em à ? Nay, em có lần nào bệnh thế chưa ?

Tôi gõ nhẹ chiếc muỗng trên miệng ly rồi khoắng nhẹ bên trong. Chàng ngó tôi chờ câu trả lời. Hai mắt mở to, lỗ tai chàng lắng đợi, trông điệu bộ chàng như nhiệt thành lắm vậy. Tôi tăng vờ :

— Mưa lâu quá anh. Em ghét nhất mưa thế đó, buồn không chịu được.

— Em trả lời anh đi, không được tránh né theo kiểu đó. Sao em có bệnh tương tư lần nào chưa ?

— Đại gì nói với anh !... Mưa hoài.

— Bão ngang qua miệt Quảng Ngãi, Qui nhơn, miễn ta ở gần các nơi đó nên bị ảnh hưởng. Để gì cũng bão ngày mới tạnh.

Những lá cỏ màu xanh khép kín hai mắt chàng, đôi mắt nhiều mộng mơ hơn thực, đôi mắt chàng dành cho tôi tia đầu trên nói lên biết bao chuyện hôm uay.

Câu chuyện mưa nắng dừng lại. Chàng cầm tay tôi xem xét những đường gân trên lưng bàn tay, nét mặt ra vẻ quan trọng. Chàng gầy cho tôi cảm tưởng là chàng sắp nói câu gì trước lúc ly cà phê với cạn, điều thuốc trên môi hết cháy. ngoài trời mưa dứt hạt. Và rồi chàng mở miệng :

— Bàn tay em biểu hiệu thể chất yếu đuối, gân xanh nhiều, xương rõ hơn thịt, da trắng, người em qua bàn tay chỉ đề...

— Đề gì hờ anh ?

— Đề anh yêu mà thôi. Tay em cho thấy rõ rệt, không nói khác được.

Tôi trêu :

— Tại em nghĩ, tưởng, nhớ, đau lòng, xót dạ rồi ồm nhom nên bàn tay sinh ra như anh nói. Nó thật trái với lòng em quá chừng, em không thích thất tình chút nào hết.

Chàng phá lên cười to. Căn nhà đầy tiếng cười vỡ tan của chàng như vô vàn mảnh gương cắt ngọt ngào da thịt kẻ gần cõi phúc. Cõi phúc

có chàng nghiêng đầu tóc rối bù, hút điều thuốc thơm tho, thắm giọng ru hát nồng, tay vỗ về buồn ngủ. Cối phước có hay gì buổi sáng cũng cơn mưa đầu. Chính chàng cũng không thích thế kia mà. Sự đợi mong cất dấu vào đóa hoa thược được ngoài sân trước.

— Ngày mai là chúa nhật. Anh...

— Mai chúa nhật sao anh ? Em đang trí nên quên tuốt lượt ngày, tuần.

Tôi ngắt lời chàng, cứ chỉ vờ vỉnh. Chàng trợn mắt dọa :

— Anh nói chưa hết em lại phá anh. Đây, lắng tai nghe không được phá. Mai, ngày cuối tuần anh rủ em đi xi nê, ăn bún riêu chỗ bà cụ bán gần chùa tỉnh hội và sau đó tùy em.

— Ờ còn món bánh bèo thật ngon tại cây điệp nữa mà.

— Đã bảo tùy em. Cầm ổn.

Tôi ngắt nghêu cười. Muốn banh hai mí mắt chàng nhỏ nước bọt vô đó đang chàng không dám trợn dọa nữa. Người gì chuyên môn ăn hiệp phái yếu, chuyên môn dụ khi phái yếu đi chơi.

— Anh trả hết tiền nghe.

— Thì anh mời em mà.

— Tháng này em chưa gởi tiền nhà cho bà chủ. Biết bữa nào bà tới đòi đây.

— Anh cho vay lời năm phân chịu không ?

— Chẳng thêm vay tiền của anh, mai kia anh kể ơn ngàn lăm.

Chàng rời ghế ngồi, chân bước nhẹ dền gần. Tôi hoảng hồn chạy ra sân trong lúc mưa trở lớn gieo nhiều hạt nặng. Chàng kêu lên :

— Ướt Ướt hết, cảm bây giờ đấy cô ơi.

— Ai bảo anh ví em

— Xạo nghe, ví em bao giờ.

— Anh đứng lên, bước tới. Còn gì nữa.

— Mưa ướt đầu tóc và vai áo tôi vội nép vô hiên, nước tạt bắn ông quần, lạnh bàn chân. Mắc bận nhìn dưới chân tôi quên ngó chàng. Chàng rón rén men ra, bất ngờ nắm lấy cánh tay tôi :

— Thua rồi. Ta bắt được kẻ chạy trốn, đừng mong bỏ ta trốn lên mây kia.

— Anh không khéo giữ, em sẽ trốn lên đó thật và anh sẽ khóc.

Tôi cố rút tay ra khỏi tay chàng nhưng chàng nắm chặt quá không rút được lại thêm bị bóp đau. Tôi nổi ức, nước mắt chảy ra hai giọt, sắp cả, bảo chàng khóc mà chàng chưa khóc tôi đã khóc trước chàng.

Chàng vội vàng buông tay tôi vô nhà, dỗ dành.

— Ừ, Anh khóc nếu em trốn lên trời bỏ anh ở lại. Tuy thế, khoan đã đợi ngày mai đi ăn bún riêu, bánh bèo, xem xi nê với anh rồi hãy trốn đi đâu thì trốn. Nhớ trốn xuống địa ngục đừng lên thiên đàng anh sẽ không kiếm ra em.

Nghe chàng nói tôi phải bật cười, xí xóa cái tội bóp tay mạnh, nhưng vẫn làm bộ :

— Không xem xi nê, không ăn bánh bèo, không ăn bún, phạt tội anh làm đau tay em.

Chàng cúi xuống thối thối vào tay, xoa xoa nắn nắn, má phồng lên, tức cười. Tôi thích trốn lên thiên đàng để mà chàng có đi tìm cũng vòng vo hết kiếm nơi địa ngục.

Thật ra tôi không biết thiên đàng cách địa ngục bao xa, trần gian cách hai nơi nọ bao nhiêu cây sỏ, có bằng quê chàng nằm mãi phần đất ngoài kia cách quê tôi nằm giữa đường Cần thơ với Bạc Liêu. Và thiên đàng có giống cảnh yêu nhau của từng đôi từng cặp say sưa hít thở trịnh hương đắm mật ngọt ngào mà điển hình là tôi với chàng đang góp mặt. Cảnh giới trần gian yêu đương, cảnh giới của hẹn hò, thứ bảy, chúa nhật, cảnh giới có người tình đợi mưa dền thăm nhau buổi sáng.

Tôi đủ lòng nào trốn đi cơ chứ. Dù cho nơi dền là thiên đàng đi nữa. Tôi sao quên được chàng.

NGUYỄN CUNG KHANG

TUỔI 141 PHÁT HÀNH
NGỌC NGÀY 5-8-1974

cám ơn em đã yêu anh

truyện dài DUYÊN ANH

Chương năm

Thúy Kiều gặp Kim Trọng một buổi sáng hội Đạp Thanh có Đoàn Mỏ Tô Bay biểu diễn tài nghệ toát mồ hôi lạnh, có gánh xiếc cưa đứt đôi người nằm trong quan tài ớn xương sống, có trò Câu Cá ăn mì gói, có trò đánh xô sô thả chú bạch thử ăn nổi miều, xoong cháo nhôm, có đủ mọi trò cổ lỗ xỉ như tất cả các thứ trò ở các hội chợ lớn, nhỏ của chúng ta. Kim Trọng được Vương Quan giới thiệu với chị mình. Chàng bèn chìa tay tóm lấy bàn tay ngà ngọc của Thúy Kiều, môi nở nụ cười trai lơ và miệng «Anh ngữ thực hành» câu chào «Hề lô». Chỉ có thể thôi. Mà về nhà, Thúy Kiều ra ngân vào ngõ, viết nhật ký lia lịa và tự hỏi:

Người đâu gặp gỡ làm chi

Trăm năm biết có bánh mì ba tề

Rồi mở «ma nhê to phôn» nghe bản nhạc Mỹ *You don't know me*, hát theo:

You give your hand to me

And then you say hello

And I can't hardly speak

My heart is beating so

And anyone could tell

You think you know me well

But you don't know me...

Kim Trọng có hiểu nổi lòng Thúy Kiều không, cả thế giới đều đã biết. Ta chẳng nên tìm hiểu sâu xa mà chỉ nên làm một cái «luận cổ suy kim». Ta bèn thầy, từ lúc con bướm lạ Thai Đề ghé vườn hoa Nghịch Nữ, năm cô nàng Chu Chỉ Nhược, Hoàng Dung, Triệu Minh, Hân Ly, Vương Ngọc Yên muốn quên... đảng, quên nội quy, quên lập trường. Quên hết. Các cô nhất tề phản tỉnh nhưng chả cô nào dám nói với cô nào rằng mình đã phản tỉnh. Trận gió vô tình đã khiến các cô «ngờ vực» nhau, «chia rẽ» nhau. Các cô không tổ chức hội thảo để tài «Tại sao ta ngần ngại vì một chàng trai» hay đề tài «Ví dụ Elvis Đâu là chàng trai ấy». Nói tóm lại, các cô bối rối, xao xuyến, bối hối. Các cô vừa hiểu sự chồng chéo của các cô bấy lâu nay là giả dối, lão lếu. Người ta có thể chồng chéo được tất cả, trừ tình yêu. Kẻ nào chồng chéo tình yêu sẽ bị tình yêu quật ngã như kẻ nào dùng gươm sẽ chết bằng gươm. Những kẻ chồng chéo tình yêu đều là những kẻ đã bị tình yêu đá cho những cú gãy xương chân, xương móng, xương sườn mà ông lang Cự Thất bảo hết thuốc chữa lành lặn. Tỷ như bà già Diệt Tuyệt Sư Thái, sư phụ của nàng Chu Chỉ Nhược chính công *Cô Gái Đồ Long*. Bà già này, thuở son trẻ, yêu không nên thân, yêu không được yêu, yêu bị chê yêu cù lần nên câu sườn ghi tên học võ và lập ra môn phái võ nghệ thù hận con trai, đàn ông, nhất là con trai đẹp giai. Đàn ông, con trai gặp Diệt Tuyệt Sư Thái mà võ công âm ố thì kẻ như ngòm. Ngay cậu Trương Vô Kỵ còn suýt bị cô Chu Chỉ Nhược nuốt sống ăn tươi nữa là. Nay Nghịch Nữ, chưa yêu ai, chưa bị tình yêu làm bại絮, liệt chân, méo mồm, lệch mũi, tại sao lại bấy trò ghét con trai? Các cô vội vàng «xét lại». Thầy rằng:

● Con trai là bướm. Con gái là hoa. Hoa không bướm là hoa phân lộn, hoa răng vỡ, hoa mắt lác, hoa thối tai, hôi nách.

● Đem thư tình của con trai gửi cho riêng mình, đọc bô bô để các bạn cười hô hô là vô nhân đạo, là ác quỷ, chết sẽ xuống âm phủ làm rắn rết ngàn năm không được hóa kiếp.

● Con gái là thịt. Con trai là nước mắm và hành ta. Tình yêu là món thịt kho. Thịt mà kho với tầu vị iều thì giồng hết trái đất không mặt trời.

Quyết đị nh :

- Hoa cần bướm.
- Năng niu và đầu kỹ thư tình.
- Thịt kho cần nước mắm và hành.

• Cái danh Nghịch Nữ (con gái tinh nghịch) thành Yêu Nữ (con gái dễ yêu, biết yêu, muốn yêu).

Bốn quyết định trên chưa được biểu quyết thông qua trong một đại hội Nghịch Nữ. Lý do rất giản dị là Nghịch Nữ biết ngược. Đang ghét con trai cay đắng, bỗng nhiên yêu con trai ngọt ngào thì nhất định phải ngược thấy mỗ. Vậy mới xảy ra vụ ghi nhật ký. Mỗi cô sắm một cuốn vở bìa cứng, bọc giấy hoa màu xanh, đặt tên nó là *Nhật Ký*. Khi người ta yêu, thông lệ, người ta sắm *Nhật Ký* để ký thác tâm sự tình yêu của mình. *Nhật ký* của tình yêu dễ đọc hơn *nhật ký* của nhà buôn hay *nhật ký* của bà nội trợ hay *nhật ký* của ông dân biểu, nghị sĩ. Trong *nhật ký* tình yêu, người ta đọc được cả hơi thở thơm nồng và khám phá ra nhiều tư tưởng... vĩ đại. Về tình yêu, dĩ nhiên. Trong *nhật ký* của nhà buôn, người ta chỉ tìm thấy những thủ đoạn trôn thuê lợi tức. Còn *nhật ký* của bà nội trợ, thuộc loại *nhật ký* bỏ ngõ nên năm đóng mằm ruốc hoặc hai nghìn đồng về nước hoa đều «xúc động» ngang nhau. Riêng *nhật ký* tập thể của dân biểu, nghị sĩ, ghi bằng miệng tại nghị trường, cả nước đều có quyền nghe và đọc, là loại *nhật ký* đao to, búa lớn, đừng nên đọc. Vì nhờ đọc qua, chắc chắn, đêm nằm ngủ sẽ chiêm bao thấy ma quỷ. Một hạng *nhật ký* ghê gớm, tàn bạo nhất vẫn là *nhật ký* văn nghệ ! Đây là thứ *nhật ký* bịa đặt, giả dối, huyền hoang, rẻ tiền đáng xé ra gói tôm, gói cá ! Nhưng *nhật ký* của Nghịch nữ ? Ta sắp «thường thức» tâm sự các cô nàng...

NHẬT KÝ CỦA HÂN LY

Hôm nay tôi bắt đầu viết *nhật ký*. Thiên hạ người ta viết *nhật ký* nát bấy cả rồi, người ta còn xuất bản ầm ầm, bán chạy như tôm tươi. Tại sao người ta viết được *nhật ký* và nổi tiếng nhờ những cuốn *nhật ký* ? Có lẽ, vì người ta không chồng đôi tình yêu. Con trai không ghét con gái và con gái không ghét con trai. Tôi đã ngu si, dại dột lập ra môn phái Nghịch Nữ, chủ trương lỗ bịch hóa bọn con trai trên cõi đời này. Tôi tưởng tất cả con trai đều làm tôi cười vỡ bụng như thằng Tony Mừng hay làm tôi nổi giận

như thằng Elvis Đậu. Thằng Việt Nam nào đội trên đầu nó có cái tên Tây, tên Mỹ đều đáng ghét. Nhưng thi sĩ Thai Đề thì không đáng ghét. Chàng cao ráo, quốc thước, sạch sẽ, bỏ trai. Nếu ròi ro, chàng bị bắt quả tang ăn cắp vật hoặc ăn quýt, ra tòa, chắc chắn, sẽ được tha bổng vì bộ mã của chàng. Thai Đề đã khiến tôi rạo rực hồn đảo, đã rưới át xít vào trái tim sắt của tôi. Chàng bắt tôi giải tán môn phái Nghịch Nữ, xé bỏ nội quy, thay đổi lập trường. Chàng là tình yêu. Ôi, tình yêu ! Tình yêu là cái chi chi, Phải chăng là miếng bánh mì dzăm bông. Thai Đề, nếu em không được yêu anh, em sẽ yêu con trai. Con trai muôn năm. Hoan hô con trai Em hát đây, anh ơi ! Where the boys are ? Em ghi nhật ký đây nè... Anh Thai Đề, anh tha lỗi cho em nhé ! Cái tội em đã xúc xược hỏi trổng không anh có phải là Elvis Đậu í mà...

Cô Hân Ly viết một lèo ba mươi mốt trang *nhật ký* bảy tờ tình cảm của cô với Thai Đề và thề giới con trai. Văn chương *nhật ký* của cô Hân Ly thua xa văn chương tán gái của những Elvis Đậu. Tony Mừng... Nhưng các cô đã phẩm bình sát vắn, cười sặc sụa với nhau ở dưới gốc cây khê. Y hết các phê bình gia văn nghệ bấy giờ, tại đây. Quý vị này sáng tác toàn những văn nghệ phẩm gỗ đá, đặt gạch không gây nổi một mây may xúc động trong lòng người thưởng ngoạn. Dĩ nhiên là tác phẩm của quý vị ấy ề dài dài, in một nghìn hai trăm ba mươi cuốn, bán bốn năm rưỡi vẫn còn bị bán «xon». Quý vị ấy bèn cáu lắm. Nguyễn rửa độc giả ngu dốt, không hiểu nổi những tư tưởng cao vời vợi bằng bạc khắp tác phẩm của quý vị ấy khiến gây tình trạng tắc cống văn chương sáng giá. Nguyễn rửa độc giả chán chê, quý vị ấy gặp gỡ nhau ở La Pagode, chửi những anh chị văn sĩ nào có sách bán chạy tung bưng và khen lẫn nhau cho dù vợ con tức tởi. Đại khái, đại văn hào kiêm phê bình gia X bóc đại văn hào kiêm phê bình gia Y : Mày mới là thằng viết truyện tình yêu hay nhất thế giới ! Văn hào Y đáp lễ văn hào X : Mày là phê bình gia tiên bộ nhất loài người ! Cuối cùng, cái sinh hoạt phê bình văn nghệ bị giới hạn. Ông X phê bình ông Y. Ông Y phê bình ông X. Tìm đủ thứ hay ho mà tăng bốc nhau. Chữ *romain* 8 mòn teo in tác phẩm của quý vị ấy cũng được khen là thứ chữ tởi tẩn, đầy hào quang. Buồn cười lắm cơ ! Thôi, ta hãy đọc ít hàng *nhật ký* của cô Vương Ngọc Yên.

NHẬT KÝ CỦA VƯƠNG NGỌC YÊN

Pauline Sartre, chị đầy tớ của đại văn hào Jean-Paul Sartre, đã phàn rằng, mọi người đều phải viết nhật ký khi bắt đầu yêu. Câu này trích từ cuốn *L'amour de la rue* trang 74, chương 3 do nhà xuất bản La Porte ấn hành. Nếu câu này do một nhà văn Việt Nam nói hay do tôi nói thì thường quá. Phải do Tây nói mới hách. Tây, dù Tây đầy tớ của Sartre, mà nói, tôi nên kính cần trích dẫn. Bởi đó là sự hân hạnh của ngòi bút tôi. Nó làm tôi to lớn, có giá trị. Mọi người sẽ đều tưởng tôi đọc thiên kinh vạn quyển, lại toàn đọc những tác giả ngoại quốc gổ ghề. Vậy, sau Pauline Sartre, Marie Gide, con nhỏ dọn phòng ngủ cho André Gide và Jean Bourget, thằng bồi chuyên đánh giấy cho Paul Bourget cũng đồng ý là nên viết nhật ký. Ngoại quốc dạy ta điều gì, ta cần ngoan ngoãn nghe lời. Có thể văn mới hay, ý mới cao và các mẩu non văn nghệ mới lác mắt. Những kẻ chỉ nói tiếng mẹ đẻ, đòi khát tiếng Tây, tiếng Đức, tiếng Anh... sẽ phục sát đất. Tôi cũng giỏi hai sinh ngữ chứ bộ. Nè, tôi dịch hai cái «lãng» cho... tôi xem. Tôi yêu là bởi tôi yêu, *C'est par moi que l'on aime beaucoup faire quoi ? I love to be I love, Take hand miss ask many to do what ?* Tôi «philô» dài giòng quá. Thôi, tôi vào đề đây. Tôi viết nhật ký vì Thai Đế. Ôi, Thai Đế, hoàng tử của lòng em, hoàng tử da chó (như công chúa da lừa ấy), em bắt đầu yêu chàng rồi, chàng à ! Yêu chàng, em về chép nhật ký...

Vương Ngọc Yên còn vì vút thật nhiều. Ta chẳng cần biết những chi tiết lụn vụn, những ý tưởng mặt cửa của cô. Cứ hiểu cô bị ngăn ngại vì Thai Đế là đủ. Cô Vương Ngọc Yên, chắc chắn, chưa đọc nổi sách của Sartre, của Gide. Rất dễ hiểu, vì cô mới học tới lớp mười hai ! Tuy nhiên, nếu cô gia nhập làng văn nghệ, lại chuyên phê bình văn học, vô số độc giả ở ngoại ngữ sẽ bị cô công khai bịp bợm. Một vài học giả chính công sẽ lên tiếng : Pauline Sartre, bà là ai ? Vậy là một nghi vấn văn học Tây sẽ được đem ra khai quật. Người ta sẽ chẳng ngần ngại xếp Pauline Sartre cạnh Simone de Beauvoir. Người ta sẽ lột áo Pauline Sartre ra xem vai bà có... bị gánh nước nhiều không. Xứ này vốn ồn ào về văn học ngoại quốc và câm lặng về văn học lô canh. Người ta chỉ ồn ào về một nhà văn «bản xứ» khi ông ta chết. Bây giờ, sự nghiệp văn học của ông là xác chết và những lời tưởng mộ là tiếng kêu hân hoan của loài kên kên.

(Còn nữa)

HOÀI MƠ HÀ NỘI

EM VÀ VÀ VÀ VÀ HẮN

Em vừa đặt cặp vào học bàn, nhỏ Giao Tuyên đã hét lên :

— Ê, tụi bây ơi, nhỏ Mi vừa đồn ngã một trong những cây si cổ thụ mọc trước trường mình đó.

Em đỏ mặt trước lời tuyên bố của nhỏ Giao Tuyên và của bạn bè. Nhỏ Nai Nai :

— Thật không mi, cây si đó như thế nào ? Nhỏ nầy coi vậy mà ghê quá ta.

Nhỏ Hương thời gian :

— Nhỏ Mi chân sắt tay đồng mờ xông pha vào lùm cây si rậm rạp như thế thật chi.

Nhỏ Đoan chà là :

— Ê, mẩu non hay cổ thụ, Tuyên ?

— Ta bảo cổ thụ mờ, mọc trước trường mình lâu rồi.

— À ta biết rồi, ta biết tại sao nhỏ Uớt-Mi theo ban canh nông rồi.

Tụi mình theo là tại tụi mình yêu nghề nông, tụi mình thích tương lai sẽ có một nông trại rộng lớn, còn nhỏ Uớt-Mi theo ban canh nông để tìm hiểu về một loại cây : cây si.

Em mắc cỡ muốn chết. Ngày nào cũng vậy, lũ bạn cô tìm cho được một câu chuyện để làm đề tài mở xẻ và em là nạn nhân hôm nay.

Em chợt giận hân — cây si cổ thụ sao chẳng kín đáo tí nào, ghét ghê. Nhưng thôi, em không giận hân đâu, bởi vì có một chút hãnh diện vừa len nhẹ trong em. Em mỉm cười trước những câu đùa nghịch của lũ bạn, tuổi học trò trung học hồn nhiên và nghịch ngợm ghê đi. Và em chợt buồn khi nghĩ rằng khi lên đại học có duy trì được nếp sống trung học này không, em lo sợ một cuộc sống mới đang chờ đón chúng em, rồi em buồn. Kỳ ghê, em vui đó rồi buồn đó, em không hiểu được mình ra sao nữa. Chợt nhỏ Nai Nai lay em :

— Ê, này Ướt Mi bộ nhà người tham vàng lắm hờ ? Sao không nói.

— Ta không nói là tham vàng hả ?

— Chớ siu, im lặng là vàng, mà này giờ mi im lặng.

— Thôi để ta nói, hân là anh của nhỏ Đài Loan tên Đài Trung...

— Có nhỏ nào tên Đài bông hông vậy ?

— Ê đừng giờ Tự điển Nông Lâm Súc bình dân ra đây nhỏ, Đài hoa chó ai lại Đài bông.

— Nè đừng cãi, ta kể tiếp : Đài Loan bệnh nhờ hân trả tập cho ta.

— Eo ơi nhỏ Loan có ông anh như vậy mà dẫu.

Hương thời gian kể :

— Ông anh như vậy là như thế nào hờ Đoan ?

— Ờ... thì mi hỏi nhỏ Tuyên đó.

Lũ bạn quay qua Giao Tuyên nhao nhao:

— Ê tả dung mạo của hân xem được mấy điểm, Tuyên.

— Cao ráo và cao ngạo nhất trong những cây si thích làm nhạc sĩ mi cây đàn, tóc thế chằm vai...

— Cái gì tóc thế ? Đoan ngắt.

— Thì hân để dài ta gọi tóc thế.

— Bộ hân nuôi chí hờ, hân có kịp tóc hôn mi ?

— Hân bận áo dài đội nón lá mang guốc hờ ?

— Ta thích con trai để tóc dờ... con trai hơn.

— Thôi để ta kể tiếp, tụi mi bộp chộp quá hà.

Lần nào tan trường ta cũng thấy hân nhỏ rẽ đi theo, tay đàn miệng hát, em tan trường về... anh theo ngó về hoài hà. Lúc đầu ta ngỡ hân theo ta nên ta ôm nghiêng tập võ cho hân thấy ta làm đúng lời ca của

hân mà sung sướng, rồi ta thúc cùi chỏ báo động mi nhỏ Mi nhưng nhỏ ấy biết hân theo ai rồi nên mỉm cười, mà ta thì ngỡ nhỏ Mi biểu đồng tình nên ta không... đi vội vàng bờ vai em nhỏ — mờ ta lại đi dịu dàng vậy mờ hân không theo kịp, quả là nam nhi yếu điệu. Thế là ngày nào cũng vậy, hể tan trường là có hân, ta sốt ruột ghê khi hân không mạnh dạn làm quen nhưng ta chợt nghĩ, chắc có lẽ nhỏ Mi đi bên cạnh nên hân ngại, thế rồi hôm nay ta bảo nhỏ Mi đi trước ta bận lát về sau và ra về ta không thấy hân đâu cả, ta đi nhanh hơn quả nhiên thấy hân đưa tập cho nhỏ Mi, ta bé cái lăm đầu đón, mắc cở ta bèn lùi mất vì nhỏ Mi không nghiêng vành nón, liếc mắt cười tình như ta đã nhiều lần điều chỉnh đôi mắt. Vậy mờ thua nhỏ Mi, quả là nhỏ Mi đã lọt cái tầm vào đôi mắt đen... thui của hân rồi. Hết.

— Trong tập quả nhiên có thư nều không hân đâu có vọt xe đi mau như vậy.

— Có không Ướt Mi ?

— Ta không biết ta bỏ vào cặp đó.

Quả thực là như vậy, em không nghi ngờ gì quyền tập hờ, bây giờ nghe lũ nhỏ nói em mới giật mình, em ngây thơ quá, lúc đó em cảm thấy tức hân, bởi em nghĩ hân không chú ý gì đến em, hân đưa tập nói vài câu bằng quơ rồi vọt đi liền, chắc hân làm đúng phận sự của nhỏ em giao phó chứ gì. Em tức hân lắm lắm.

Nhỏ Giao Tuyên làm em lo sợ :

— Lấy ra đi, ta làm quân sư quạt mo cho.

Và nhỏ ấy phóng lại học bàn em lôi ra cái cặp :

— Chà, nặng dữ không biết thư dài mấy cây sò đây...ủa, cái gì, ủa cha hấp dẫn quá, mi đem cho chàng phải hông ? có hiểu dữ.

Em lắc đầu nhìn bịch me ngâm và chùm ruột :

— Tao định lát nữa giờ ông Huệ tụi mình mở chiến dịch dưới học bàn mờ.

Cả bọn sáng mắt :

— Phải, phải giờ ông Huệ ăn vụng là nhất.

Nhờ bịch đồ chua em thoát nạn vì chuông cũng vừa reo. Tan học em đi nhanh ra cổng, lũ nhỏ ngạc nhiên rồi phóng vọt theo để dành chiếc cặp trong đó có lá thư — chắc chắn thế — nhưng em nhanh chân bước

nhẹ ra ngoài cổng rồi. Lũ bạn chạy ủa ra tới cổng cũng khép nép, yêu điệu thực nữ mà bước ra như em hồi nãy, đại gì để cho rừng cây si thất vọng rồi gãy đổ mất vẻ huyền ảo của trường áo tím nầy đi. Sở dĩ trường Nông Lâm Súc Long Khánh có nhiều cây si hơn trường khác là tại những tà áo dài tím nầy đó. Nhiều chàng khen :

— Con gái Nông Lâm Súc vận áo dài tím trông thơ mộng...

— Nước da mặt mòi dễ thương quá...

— Các cô ấy trông khoai khéo ghê, ăn chung mí nha...

Em thắm hãnh diện về trường mình.

Em ăn cơm vội vàng để về phòng đọc thư hân, bởi vì lúc ra về em mở tập liên và cánh thư xinh nằm đó thật dễ thương giữa hai tờ giấy học trò ép lại. Em lấy thư nằm lăn ra giường. Lá thư chẳng để nơi và ngày gì hết.

Nhỏ nhỏ. — Ô, gì kỳ sao lại nhỏ, em đọc tiếp — Ta can đảm mà thú thật với nhỏ rằng : ta đã yêu, phải và ta biết nhỏ cũng vậy, đúng không? Con gái yêu sớm hơn con trai mờ. Ta không muốn... em tan trường về... anh theo ngọc về hoài đâu, ta muốn cùng nhỏ song bước hà, gạt đầu đi nhé, ta biết nhỏ sẽ cười mà. Có thể nhỏ sẽ mếu, vì vui phải không? Ta chờ nụ cười của nhỏ đây vì dù sao nhỏ cười cũng đẹp hơn nhỏ mếu, nhé nhỏ yêu — Đài Trung.

Thư tỏ tình gì kỳ, tức muốn khóc, em hy vọng thư sẽ dài sẽ đầy những lời lẽ tán tụng em, thế mà... em sẽ không thèm cười nhưng em chợt nhớ : «.. có lẽ nhỏ sẽ mếu vì vui...» và em đã khóc thật, vì tức.

Em vừa bước ra khỏi nhà sách Văn-học thì có tiếng gọi nhẹ : — Ướt-Mi. Em giật mình quay lại, trời ơi hân, em bồi rồi định quay đi nhưng hân đã đến bên em rồi.

— Ướt Mi mua sách?

— Ừ.

— Ê, dạ chứ, dạ nghe hôn. Con gái ừ xấu lắm.

— Kệ tui.

— Nè nhỏ nghĩ sao về lá thư?

Em làm bộ ngạc nhiên, cho bỏ ghét :

— Thư nào?

Hân cười cười như không tin :

— Thư trong tập, hôm nọ trong tập?

— Cho nhỏ Nai mượn rồi.

Hân chợt lo âu. Đáng đời, em cười thắm.

— Thật không, cho mượn hồi nào?

Em tỉnh bơ :

— Hôm qua.

Hân làm tỉnh :

— Chắc cô ấy trả lại...

— Sức mảy, Nai tỉnh thành chứ không phải Nai đồng quê đâu.

— Rồi làm sao?

— Nhỏ ấy đem vào lớp, tôi sẽ giận ông.

— Thôi mà ai biểu hồng lấy ra liền làm chi.

— Ai biết, sao hồng nói trước.

— Mắc cỡ.

— Gớm con trai mờ yêu.

— Có đem vào lớp đừng giận nha.

— Giận.

— Thôi mà.

— Ai biểu nói tui mếu xấu hơn cười...

— Hà, nói vậy, Ướt Mi xem rồi hả, làm hết hồn. Và Ướt Mi nghĩ

sao?

— Hồng nghĩ sao hề, tui ghét ông.

— Ừa, sao vậy, nói đi.

— Tui ghét ông, tui giận ông.

— Ướt Mi không nghe một thi sĩ đã nói, hờn giận có nghĩa là yêu

rồi sao?

— Nghe rồi.

— Thế Ướt Mi hờn giận tui có nghĩa là...

— Ê nói bậy, thôi tui về.

Em quay bước đi, hân chạy theo :

— Nè, khoan Ướt Mi còn nợ,

— Nợ cái gì?

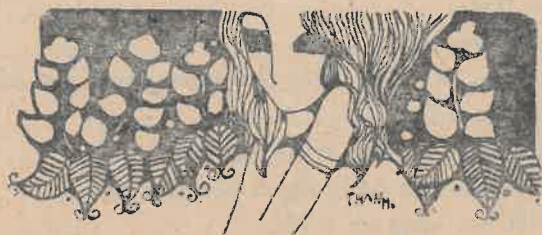
— Nụ cười. Vì cười cũng có nghĩa là yêu rồi nữa.

Hân nắm nhẹ tay em, em rút lại và bỏ chạy : tôi về, mẹ ủa. Em chạy một khoảng xa rồi quay đầu nhìn lại, hân vẫn đứng đó, em vẫy tay và mỉm cười. Nụ cười thật tươi.

HOÀI-MƠ HÀ-NỘI

NGHY

ĐI HỌC TRỜI MƯA

Ở nhà. Đi học. Ở nhà. Phải đi học. Ở nhà một lần này thôi. Không được, nghỉ một ngày là sẽ nghỉ được nhiều ngày. Trời mưa. Mưa cũng phải đi học. Hôm nay mưa được thì mai cũng mưa được. Sự giảng co đôi nghịch giữa bên lười biếng và bốn phận làm cho Thái Chuyên đèn trường trẻ. Dẫu sao thì Thái Chuyên cũng đã đèn trường. Trong tâm tư có một sự chiến thắng. Bởi thế Thái Chuyên hơi ngong nghênh dưới cơn mưa nhỏ.

Mùa hè đi học thật lười. Lại mưa nữa (Thái Chuyên chỉ thích mưa ở lúc tan học). Nhưng mà bốn phận không cho ở nhà. Bốn phận bắt phải đi học. Bốn phận! Ai đã đặt ra cho Thái Chuyên cái bốn phận ấy nhỉ? Chẳng cần lắm để mà biết. Chỉ biết rằng đó không phải là sự ra lệnh của mẹ Thái Chuyên.

Nguyễn huynh, cuối tháng năm mới bãi trường mà đầu tháng năm anh đã nghỉ. Lớp học thiếu anh thật buồn. Tụi bạn xúm vào dọa Thái Chuyên: Đây là «triệu chứng». Thái Chuyên chỉ cười trừ không thêm dính chính. Chỉ có anh và Thái Chuyên mới hiểu được điều ấy thôi. Anh là Nguyễn huynh, muốn đời là huynh của Chuyên tiểu muội anh hờ. Anh là nhíp cầu đưa Thái Chuyên sang «bên ấy». Và Thái Chuyên là nhíp cầu đưa anh đến «bên kia». Vậy mà Từ Vân và Bảo Luân cứ

ngồi ngờ. Đôi khi anh đã chỉ đứng nhìn cây cầu Thái Chuyên, đôi mắt anh muốn phẫn. Thái Chuyên cũng chỉ đi được có nửa cầu Nguyễn huynh. Thái Chuyên đã mời chân. Nguyễn huynh và Thái Chuyên cùng đứng im lặng ở một phần cầu. Nơi không hẹn mà gặp. Thái Chuyên gặp anh. Một cơn khủng hoảng của tuổi trẻ có phải? Nguyễn huynh, chúng ta cùng có nơi chôn phải đèn. Nếu không có chuyện giận hờn cùng xảy ra cho Nguyễn huynh và Thái Chuyên thì Thái Chuyên đã không là Chuyên tiểu muội và Nguyễn huynh cũng không là Nguyễn huynh, anh hờ. Anh nghỉ học thật đột ngột khi Thái Chuyên vừa biết Từ Vân bắt anh phải lựa chọn và Bảo Luân xa Thái Chuyên hơn nữa. Bây giờ còn có mỗi Thái Chuyên đơn độc. Thái Chuyên không biết nó gì hơn ngoài nỗi buồn. Thái Chuyên buồn vì Bảo Luân, Từ Vân hay vì chính Nguyễn huynh? Có lẽ là tất cả.

Mùa hè, tất cả đều bỏ Thái Chuyên mà đi. Từ Vân tránh mặt vì Thái Chuyên đã trở thành một nơi chôn, thôi là nhíp cầu. Ở Bảo Luân chỉ còn là những cái nhìn tình cờ rất vội.

*Người đi qua xin trời đất bình yên
Cho đừng buồn trái tim tôi rất nhỏ
Để còn thăm một bông hồng sắc đỏ
Người đã cho để đem ép vào tim.*

(Bảo Luân, người có hiểu?) Và Nguyễn huynh, anh ra đi là một thái độ chọn lựa? (Không Từ Vân cũng chẳng Thái Chuyên?)

Thái Chuyên là một du ca viên kiên trì. Mãnh lực của ngày 26-06 sắp đến không đủ sức làm Thái Chuyên bỏ đoàn thể. Ngày sinh nhật toán bạn, Thái Chuyên bỗng lạc hẳn đi. Tại anh, đôi mắt anh đột ngột. Thái Chuyên bắt gặp ở giữa hàng thân hữu. (Thái Chuyên không rõ có phải là xúc động không?) Sau đó tụi bạn cùng toán khen Thái Chuyên diễn tả bài hát xuất thần. Thái Chuyên nghe nóng cả mặt. Chỉ có Thái Chuyên hiểu thôi là Thái Chuyên lạc giọng vì anh chứ không phải vì sống thực với cảnh tang tóc của quê hương trong bài hát. (Tình cảm của Thái Chuyên thu hẹp quá). Anh đã đèn từ bao giờ và đi từ bao giờ hờ Nguyễn huynh? Lấy được bình tĩnh thì không thấy anh đâu nữa. Chiếc ghế bỏ trống nổi bật sự trống rỗng. (Nguyễn huynh, tâm hồn anh đã bị phơi trần).

Ra về, trời mưa nhẹ nhẹ. Anh từ nơi nào đó lại đột ngột xuất hiện để về chung một quãng đường với Thái Chuyên. Thái Chuyên muốn nói với anh nhiều điều nhưng rồi đã phải im lặng. Bản tính Thái Chuyên vẫn vậy chẳng bao giờ chịu mở lời trước cả. Suốt quãng đường đi chung, anh chỉ hát nhỏ nhỏ lời ca thật thâm thúy : *Đưa em về dưới mưa nói nắng chi cũng thừa. Như mưa đời phất phơ chắc ta gần nhau chưa.* Nguyên ! Thái Chuyên kêu lên không tự chủ. Và nước mắt chảy dài trên má. Qua cái nhìn nhoe nhoẹt, Thái Chuyên thấy rõ mặt anh hơi sừng sốt. Khẽ mỉm cười, Thái Chuyên thì thầm chỉ đủ cho chính mình nghe : Nước mắt cảm tạ anh đó, Nguyên huynh ! Anh không có tài để nhìn thấy trong mắt Thái Chuyên hình ảnh của thời quá vãng vừa sống lại. Cũng hai người đi bên nhau mà không gần nhau. Một trong hai người là Thái Chuyên. Ngày ấy Thái Chuyên chỉ cười ở mỗi câu nói của Bảo Luân. Thái Chuyên không tàn nhẫn như Bảo Luân nghĩ. Thái Chuyên vì quá yêu mình. Thái Chuyên có tự ái cao ngất trời. Thái Chuyên không yêu ai cả ! Đó là một điều giả dối. Nguyên huynh, anh vừa gọi cho Thái Chuyên chuyện ngày cũ và giúp Thái Chuyên nhận thức được rằng : quả thật chúng ta không gần nhau. Anh là Nguyên huynh, Thái Chuyên là Chuyên tiểu muội. Hoài hoài như vậy nghe anh, nghe Nguyên huynh. Trái tim Thái Chuyên quá nhỏ để chỉ đủ chứa có một người.

Nguyên huynh, thấy vừa là Thái Chuyên đó, cái tội lơ đãng ngó mưa ngoài cửa sổ. Thôi Thái Chuyên phải học đây. Thái Chuyên hẳn học vô cùng nhưng vẫn phải học, đó là một bổn phận anh hờ. Nguyên huynh à, Thái Chuyên đã rời đoàn thể du ca. Thái Chuyên sợ bỏ quên tâm hồn ở giữa những bài hát vì trí tưởng tượng của mình. (Thái Chuyên bây giờ giỏi tưởng tượng lắm). Trong những khuôn mặt Thái Chuyên hay nghĩ đến có cả Từ Văn nữa.

Nguyên huynh, bây giờ là mùa mưa. Hai hàng cây bên đường đi học của Thái Chuyên thường ướt sũng. Thái Chuyên vừa đọc được câu thơ này : *Cây lá bốn bên song song từng lứa — Sánh đôi vai nhau như tra lệ ngàn ngàn.*

NGHY

CHẠP PHÔ

chủ tiệm: KIỀN VÀNG
quản lý: KIỀN NỮ
rao hàng: CHÚ CUỘI

CỬA TIỆM BÁN TỪ CÁI TÔNG ĐƠ
HỐT TÓC ĐỀN ÔNG CHỦ NHÀ BĂNG
VÀ CẨM BÁN TỪ CÁI TÂM XỈ
RĂNG ĐỀN VĂN BĂNG ÔNG TIỀN SĨ

nhà văn, tác phẩm và cuộc đời

Hãy nói chuyện về các nhà văn viết phôi-ơ-tông. Mỗi ngày hẳn ngồi mất chừng hơn một giờ để viết cho đầy cái diện tích báo dành cho hắn (2 cột, khoảng 600 chữ) Hắn viết cò kéo dài cho đến hồi gay cấn rồi «mai tiếp». Kỹ thuật của hắn là thề, xuống hàng nhiều thì viết lẹ. Đời thoại nhiều thì chóng xong. Hắn ăn khách thì một ngày viết 7, 8 cái truyện cho 7, 8 tờ báo. Khi một nhân vật của tờ báo này với nhân vật của tờ báo khác là chuyện

thường. Nhân vật đã chết hẳn xí quên cho, ăn nói đánh lộn là chuyện đôi khi vẫn có. Thỉnh thoảng hẳn rong chơi đưa bài chậm, báo bèn cáo lỗi tác giả đau bắt ngờ. Nếu đau nặng vài ba ngày là tác giả bị hốt ở đâu đó. Và nếu thấy hắn viết «ẹ» quá, độc giả kêu, chủ nhiệm bèn «cảm ơn» hắn lập tức dù truyện đang dở dang cũng «vì lý do bất khả kháng». Viết phôi-ơ-tông là phải coi chuyện văn chương như ăn cơm bữa, không thể đợi hứng và cũng không thể vị nghệ thuật. Hắn mà

lười, bê bồi bỏ trống ô dành cho
hắn tới 3,4 ngày là hắn sẽ được
«cám ơn» sớm.

KIẾN NỮ (kỳ sau tiếp)

vua số bốn.

Hoàng đế charles IV nước Đức
được người ta gọi là vua số bốn. Vì
ông ăn mỗi ngày 4 bữa, ở lâu đài
có 4 phòng, vương miện có 4 góc,
áo có 4 màu, ông nói được 4 thứ
tiếng, cưới vợ 4 lần, xe của ông có
4 con ngựa, mỗi ngày ông uống 4
thứ rượu, ông chia nước ra làm 4
phần, chia quân đội thành 4 quân
đoàn, ông chết vào lúc 4 giờ 4 phút
bên cạnh 4 vị bác sĩ sau khi đã trần
trời 4 lần trước khi nhắm mắt.

NGÔ KIM KHÔI (ghi)

tuyệt thật !

Tài tử đẹp trai Alain Delon ăn
cơm tiệm tại một tỉnh nhỏ. Ở bàn
bên có một cô gái cứ nhìn anh đắm
đắm. Anh lễ phép, mỉm cười với
cô ta thì anh nghe thấy cô ta nói
bạn gái :

— Tuyệt quá ! Tao nhìn thấy anh
chàng rất nhiều lần ở màn ảnh xi
nê, bây giờ anh chàng nhận ra tao
đó !

NGUYỆT XUA

ẦY ƠI !
ẦY ƠI ƠI

VĂN : KN ơi khi gặp người ấy
nắm tay người không phải là mình
đi phở rồi lại phân bua bảo vẫn
thương yêu mình nhất thì mình nên
phản ứng làm sao ? Và lãng mạn
nhưng chung tình... câu này có nghĩa
thề nào ? Có nên để chữ «Tin» hoa
ở đó không ?

CHƯƠNG CÒM (TM)

ĐÁP : Vì hồi bé ta được nuôi bằng
sữa bò nên bây giờ ta...mọc sừng.
Người ta thường tự an ủi mình
như vậy đấy. Bạn đang là nhĩ và
rồi bạn sẽ là ba tư năm sáu... Phản
ứng à, nên vẫy tay chào là hơn.
«Lãng mạn nhưng chung tình» là
câu nói văn chương... Elvis Đậu.
Hãy đặt chữ tin ngược ở đó.

VĂN : Ngài Kiền Vàng ứa ứa !
Du muốn có một trái tim bằng bờ-lát-
tích như ngài để thiên hạ khó bán
lòng tim Du. Vậy ngài hãy làm ơn
chỉ giúp Du nơi đã gắn cho ngài trái
tim đặc biệt ấy, Kiền Vàng nhé !

VĂN ĐAO

ĐÁP : Đừng dại, ta đang hồi hận
lớn đây. Sông được mây thuở mà
trái tim hết chơi được trò rung động
thì quá thiệt thòi lắm. Xin có lời
can gián. Tuy nhiên nếu bạn muốn
ráp tim bờ-lát-tích vì được yêu cầu
thì Chạp Phô cũng lãnh lập tức.

VĂN : KV ơi, em có nuôi một chú
kiền khôn lắm (KV đừng tự ái nhá)
ngày thi em bỏ túi cho vô phòng thi.
Em bắt chú ta bò lên giấy, hễ hắn
ngừng đâu em gạch đấy. Thề đền khi
đậu, cái bằng để tên em hay để tên
kiền hồ KV ?

TÓC HUYỀN (Saigon)

ĐÁP: Như thề gọi là thi trắc nghiệm.
Em cứ để bằng tên em sợ chi. Nếu
không cả trăm ngàn thí sinh đều
có con kiền khôn lanh như em thì
sẽ phải lập... Đại Học Kiền à.

VĂN sô đặc biệt
về thơ

RIMBAUD

Con Phượng Hoàng của
Thi Ca thế giới

Đã phát hành toàn quốc

không chạy kịp

Một khán giả đang say sưa theo
dõi một cảnh trên màn ảnh ciné,
bên cạnh bà vợ và đứa con gái lên
tám.

Cuốn phim đang chiều đèn đoạn
một con trăn to lớn đang há mồm
thật hung tợn, từ từ bò về phía một
cô gái đang nằm ngủ. Khi con trăn
đến gần cô gái nọ thì bỗng đứa bé
xà vào lòng ông bò òa lên khóc.

Ông dỗ dành con :

— Ô ! Không sao đâu, con đừng
sợ.

— Không, con chỉ lo cho con
trăn kia ăn thịt cô gái không đủ
no rồi nó bò xuống đây, má con đang
ngủ chạy không kịp !

TUẦN KHA

chí lý

— Mày thật là nhát gan, chích
ngựa mà sợ đau không dám chích.

— Tao nhát hay mày nhát, sợ
chết mới chích ngựa mà còn bảo
tao nhát.

tư tưởng

Khi một đứa trẻ tập những bước
đi đầu tiên, người cha diu từng
bước và sẵn sàng đỡ nâng đỡ nếu
đứa trẻ bị ngã. Nhưng khi đứa trẻ

biết đi, việc đầu tiên của nó là bước khỏi vòng tay của người cha. Và khi bước vào đời cũng vậy thôi.

TN (Nhatrang) ghi

trọng lượng linh hồn

Một bác sỹ chuyên khoa người Thụy Điển đã khám nghiệm nhiều lần với kết quả giống nhau : khi một người chết đi trọng lượng cơ thể mất đi 21 gram. Ông ta đưa đến kết luận là linh hồn con người nặng 21 gram.

trong nhà tù

Trong một nhà tù tại Nga nhốt chung ba phạm nhân, người nọ hỏi người kia :

- Tại sao anh bị tù ?
- Vì tôi ủng hộ Molotov !
- Thế còn anh ?
- Vì tôi chống Molotov !
- Còn anh thì sao ?
- Vì tôi là Molotov !

VŨ SƠN PHONG

khí trẻ con viết thư cảm ơn

— Một đứa bé gái 10 tuổi gửi thư cảm ơn bà di đã tặng 1 quyển sách hình rất đẹp :

«Cháu rất thích đọc quyển sách của di cho cháu và cháu đọc ngày đêm. Hiện nay cháu đang đọc đến trang 2 của quyển sách».

— Cũng 1 bức thư cảm ơn của 1 cậu bé cảm ơn cậu đã tặng 1 chiếc xe lửa.

«Nó cũng đẹp gần bằng chiếc xe cháu hằng mong muốn».

— Một bức thư tương tự nhưng lạc quan hơn ! «Cháu cảm ơn bác về tất cả những món quà mà bác đã tặng cháu trong năm nay».

ORCHIDÉE (Cần thơ)

chùi sạch lưỡi dao bị rỉ

Lưỡi dao bị rỉ ắt phải chùi cho thật sạch rồi lại dùng. Muốn chùi lưỡi dao bị rỉ thì bôi chùi dầu hay chùi mỡ lên lưỡi dao rồi hơ lửa cho nóng lên xong lấy nùi dẻ nhúng vào dấm mà chùi, hay lấy miếng chanh mà chùi.

TÊ TỬ THỪA

sắp phát hành
**CÂY LEO
HẠNH PHÚC**

một tác phẩm
lạ lùng nhất
của năm 1974

SÁCH BỎ TÚI

tiểu sử các nhà toán học

NIELS HENRIK ABEL
(1802-1829)

Toán học gia người Thụy Điển đã để lại cho hậu thế bản thuyết trình về lý thuyết các nhóm. Theo Hermite : bản thuyết trình này có giá trị đối với các nhà toán học ít nhất 500 năm.

LEONHARD EULER (1707-1783)

Nhà toán học người Thụy sĩ. Ông là một nhà toán học vĩ đại nhất lịch sử : Ông đã viết 885 tác phẩm có thể in trong 80 cuốn sách khổng lồ. Ông được biết ở trung học qua vòng tròn mang tên ông : vòng tròn Euler (tức vòng tròn 9 điểm)

KURT GODEL (sinh năm 1906)

Ông là người Áo ông là một trong những nhà luận lý toán học vĩ đại nhất của loài người. Ông đoạt giải Einstein năm 1952.

ANDRÉI NICOLAEVITCH
(Sinh năm 1903)

Ông là người Nga. Hiện là khoa trưởng phân khoa khoa học và toán học tại đại học Moscou. Ông là người xây dựng lý thuyết công lý của phép tính xác suất.

HENRI POINCARÉ (1854-1952)

Ông người Pháp. Ông là một nhà thông thái bao trùm thế giới của nhân loại. Ông có 491 tác phẩm. Ông là một trong những nhà xây dựng môn vị tướng học cận đại.

EMILE PICARD (1856-1941)

Ông người Pháp. Ông là một trong những nhà phân tích vĩ đại nhất của loài người trong tiền bán thế kỷ 20.

anh ngữ thực dụng

Câu chuyện xảy ra ở ngã tư quốc tế.

Dưới sự chứng kiến của hai người. Chàng là dân Mỹ chính hiệu, nàng là dân Việt chính cống. Hai người đang trò chuyện bỗng thấy hai chiếc xe đụng nhau. Nàng lạnh lệ giảng giải :

— He tru ca (Có hai chiếc xe)
— Tru ca cái rầm (hai xe đụng cái rầm)

— On men sơ sơ (một người bị thương sơ sơ)

— On men nô sít ta en (một người không sao hết) Lúc đó chàng tỏ vẻ hài lòng vì đã hiểu mạch lạc câu chuyện.

3a TRUNG NHỊ

GIỚI THIỆU NHỮNG CÂY BÚT TUỔI NGỌC

NGUYỄN THANH TRINH VÍ DỤ TA YÊU NHAU

TN : Bạn viết văn từ khi nào và truyện ngắn đầu tiên đăng ở đâu?

NTT : Tôi viết văn từ khi làm thơ thất bại. Truyện ngắn đầu tiên của tôi có tên là «Cha Xuân» đăng ở *Phổ Thông* bán nguyệt san năm 1962 hồi tôi 14 tuổi. Sau đó tôi viết báo nhà trường, báo bạn bè, báo thiên hạ ký nhiều bút hiệu khác nhau. Bút hiệu NTT tôi ký năm 1973 dưới những truyện ngắn đăng ở TN và ở *Văn*.

TN : Bạn còn thích làm thơ ?

NTT : Tôi còn thích làm thơ hơn viết văn nhiều bởi lẽ tôi không chịu được sự thất bại.

TN : Ngoài làm thơ viết văn bạn còn viết kịch ?

NTT : Vâng. Tôi đã viết được một số kịch bản một màn nhưng chưa in được. Ngay tác phẩm «Buổi tập kịch» được giải chính thức bộ môn kịch nói toàn quốc năm 1973, khi đi in cũng gặp trở ngại từ nhiều phía.

TN : Bạn viết văn có khó khăn không ?

NTT : Xem viết văn là trò chơi chữ nghĩa thì thật vui, còn viết với những ám ảnh như *sứ mệnh văn nghệ* hay *vào văn học sứ* thì thật khó nhọc. Khi viết tôi cố gắng không để những ám ảnh đó mê hoặc.

TN : Văn bạn có chịu ảnh hưởng của ai không ?

NTT : Từ ngày xưa còn bé đến bây giờ tôi vẫn thích đọc chuyện vui cười và xem phim Charlot, có lẽ tôi đã chịu ảnh hưởng từ đó nên truyện nào tôi viết cũng có vẻ tếu tếu. Và lại tôi đã quá bị thấm khi viết kịch nên tôi muốn tôi phải cười khi viết truyện.

TN : Cười hoài vậy bạn không thấy mỏi miệng sao ?

NTT : Tôi rất thích đọc một câu thơ của thi sĩ da đen Langston Hughes : «Đề ngăn mình khỏi khóc tôi há miệng cười». Vậy khi nào cười ra nước mắt tôi sẽ tự động ngậm miệng lại.

TN : Bạn thích tác giả nào và tác phẩm nào ở VN cũng như ở ngoại quốc ?

NTT : Tôi thích những tác giả viết những tác phẩm không làm đáng. Có người chê một vài nhân vật của tôi còn làm đáng, tôi nhìn nhận ý kiến đó đúng và đang cố gắng sửa đổi.

TN : Nhà xuất bản *Bạn Ngọc* đang in quyển truyện « Ví dụ ta yêu nhau » của bạn, bạn nghĩ gì về quyển truyện đầu tay đó ?

NTT : Quyển truyện đầu tay được in ra giống như mỗi tình đầu đã mất. Đẹp, vụng dại và nhiều luyến tiếc nhưng bắt buộc phải quên đi để bắt đầu một tác phẩm (một mỗi tình) khác.

TN : Bạn có được hạnh phúc như nhân vật xưng «tôi» trong truyện của bạn

NTT : Không. Hẳn có quá nhiều cô bé đề yêu, dù thất bại hẳn cũng sung sướng. Còn tôi chẳng có cô bé nào ban cho một lời, dù lời chữ rủa.

TN : Có phải sự thua kém hạnh phúc đó đã khiến bạn tức mình viết văn để bù trừ ?

NTT : Tôi mới xem phim *Le Magnifique* do Belmondo đóng. Đó là một phim diễn rất ý nhị. Một nhà văn đã viết nhân vật nữ của ông đẹp hay xấu, sung sướng hay khổ đau tùy thuộc vào sự đối xử của một cô sinh viên ở gần nhà với ông. Khi cô ta yêu ông thật sự, ông đã quăng đi xấp bàn thảo. Tôi cũng sẽ làm vậy nếu những điều tôi ước mơ trở thành sự thật.

TN : *Vậy bạn đã viết văn cho chính bạn ?*

NTT : Nếu không có người đọc thử hỏi tôi viết văn để làm gì ? Dù không có tài giúp đỡ giả mua vui cũng được một vài trông canh, tôi vẫn thầm mong sẽ giúp họ mua vui được dăm phút.

TN : *Hình như bạn chỉ viết truyện tình ?*

NTT : Truyện tình cũng như thơ lục bát viết rất dễ nhưng muốn hay thì thật khó. Truyện tình của tôi còn dở nên tôi tiếp tục viết đến khi nào thành công thì thôi.

TN : *Người ta nói chiến tranh là đề tài lớn, bạn không viết về đề tài đó ?*

NTT : Tôi nghĩ không có đề tài nào lớn đề tài nào nhỏ cả, chỉ có viết hay hoặc dở thôi. Những tác phẩm lớn viết về chiến tranh như *Chiến tranh và Hòa bình* của Toistoi, *Giã từ vũ khí* của Hemingway... cũng có thể xem là truyện tình được chứ. Riêng tôi, tôi chỉ viết những gì mình hiểu rõ hay những gì thật sự khiến mình thắc mắc. Tôi không thích làm con nhái muốn to bằng con bò khi viết về những gì mình chưa nắm hay những thắc mắc làm dằn.

TN : *Bạn không ước mơ viết được một tác phẩm lớn ?*

NTT : Tôi chỉ ước mơ viết đầy trang giấy trắng trước mặt.

TN : *Truyện ngắn bạn đăng TN số này như những số trước, các nhân vật của bạn rất tham ăn thì phải ?*

NTT : Có lẽ đây là điểm duy nhất nhân vật của tôi giống tôi. Tôi tham ăn đến độ sẵn sàng chịu đi xuống địa ngục ngay tức khắc nếu Thượng Đế cho tôi nằm xong tất cả những thực phẩm trần gian.

TN : *«Vi dụ» bạn trúng số cặp tám, bạn sẽ làm gì ?*

NTT : Tôi sẽ dùng một phần ba số tiền đó để thực hiện một cuốn phim theo một truyện phim tôi đã viết, một phần ba số tiền dùng để dựng một ban kịch đi lưu diễn khắp các trường trung học toàn quốc, một phần ba số tiền còn lại tôi xin tặng TN để tiếp tục ra tuần báo.

TN : *Cám ơn lòng tốt của bạn. Tuần này bạn đã mua vé số chưa ?*

NTT : Chưa. Tôi đang đợi TN mua đôi tay tặng tôi một cặp 8 thử xem có may mắn không. Những lần trước tôi mua đều đã trật.

TRÁI TIM BẰNG GỖ THÔNG

NGUYỄN THANH TRỊNH

Lúc mới đặt chân đến Phan Rí lần đầu thú thật tôi đã muốn khóc. Tôi cứ tưởng thành phố này phải to lớn lắm vì nó có tên trên bản đồ Việt Nam đang hoàng không ngờ nó còn nhỏ hơn lòng bàn tay.

Chiếc xe đồ tôi đi có từ hồi Pháp thuộc loang lổ vết sơn xanh đỏ chạy một mình không nổi lại còn được chất đầy những rô cá lớn, cá bé trên mui và trong lòng xe, những rô cá này nghe đâu bị kẹt đường nên phải chờ về nguyên quán. Phải mất 3 giờ đồng hồ chiếc xe mới lết được từ Phan Thiết đến Phan Rí trên đoạn đường chỉ dài hơn 60 cây số. Vừa vào đến bến xe nằm ngay ở trung tâm con phố tôi vội xách va ly bước xuống vì không chịu nổi mùi cá tanh nồng bốc lên khi xe đậu.

Đã 6 giờ chiều mà trời còn nắng gắt thêm những ngọn gió thổi cát bụi bay mù khiến tôi nóng muốn điên người. Lầy khăn tay ra lau mồ hôi xong tôi lững thững đi bộ dọc theo con đường trước mặt, nhìn lên tấm bảng một hiệu buồn thấy đề Đại lộ Trần Hưng Đạo mà buồn cười. Con đường chỉ rộng hơn một con hẻm ở Sài Gòn vậy mà cũng xưng là Đại lộ. Địa chỉ tôi muốn đến : Công ty nước mắm Hoa Hồng số 3 Đại lộ Bạch Đằng. Cũng đại lộ, không biết con đường đó lớn hơn con đường này được mấy phần. Đang lóng ngóng tìm người hỏi thăm đường tôi gặp một nữ sinh mặc quần áo trắng bước tới. Kinh nghiệm cho biết vào nhà hỏi bà già ra đường hỏi học trò nên tôi móc túi đưa mảnh giấy ghi địa chỉ cho cô bé.

— Em cho tôi hỏi thăm địa chỉ này ở đâu ?

Cô bé mở to đôi mắt đen láy quan sát tôi từ đầu đến chân xem tôi có phải là người lạ không rồi mới cúi đọc tờ giấy. Trước khi đến đây tôi nghe người ta đồn rằng con gái xứ này hai mắt đều «bét» vì bị cát bụi thổi vào nhưng nhìn kỹ cô bé đây tôi chẳng thấy mắt em «bét» tí nào mà trái lại còn trong sáng hơn mắt mèo nhiều, tôi không hiểu thiên hạ đồn sai hay cô bé cũng là người xứ lạ đến đây như tôi ?

— Ông mới đến đây lần đầu ?

— Phải, nếu đến đây lần thứ hai thì tôi khỏi làm phiền em.

— Em cũng ở cùng đường đó vậy ông cứ đi theo em là đến nơi.

Em trả lại tôi tờ giấy rồi ôm cặp đi trước, tôi vội xách va ly đi nhanh cho ngang hàng với em. Cô bé dừng lại lắc đầu :

— Đứng. Ông hãy đi sau em vài bước, ông đi bên em thiên hạ sẽ đồn thê này thê nọ ngay.

— Ở đây thiên hạ thích bàn chuyện của người khác lắm sao ?

— Vâng, chỗ nhỏ bé mà. Ông cảm phiền.

Tôi đành đứng lại đợi cô bé đi trước vài bước rồi lẻoẻo xách va ly theo sau. Tức mình tôi rửa thắm, xỉ vả thiên hạ, chắc quý vị no cơm ấm cật dư thì giờ nên thích bàn chuyện người khác còn đói như tôi thì bàn mãi chuyện bao tử của chính mình mà vẫn chưa xong. Đến một con hẻm lầy cát hai bên là bờ tường cao thấy không có bóng dáng «thiên hạ» tôi vội bước lên đi bên cạnh cô bé nói chuyện.

— Đi một mình lủi thủi ở sau tôi thấy tủi thân quá.

— Tại sao vậy ?

— Tôi có cảm tưởng người ở đây đã bạc đãi mình.

Cô bé cười :

— Vậy ông đến đây làm gì ?

Tôi kể cho em nghe tôi là một quân nhân giải ngũ loại hai, có một người bạn ở Sài Gòn giới thiệu tôi ra đây làm thư ký cho công ty nước mắm Hoa Hồng để sông qua ngày và tôi hy vọng người ta sẽ không từ chối.

— Em sợ ông không chịu nổi đâu.

— Làm thư ký có gì nặng nhọc mà không chịu nổi.

— Không, em muốn nói mùi nước mắm kia.

— Đó là mùi quốc hồn quốc túy người Việt nào sống ở ngoại quốc cũng nhớ nó, sao em lại nói chịu không nổi ?

— Rồi ông sẽ biết.

Đi thêm một lúc cô bé dẫn tôi đến bờ sông. Con sông rộng ở gần cửa biển đầu đầy những ghe chài sơn màu sắc rực rỡ. Trên bờ người qua lại tấp nập và những nông mặc được phơi đầy hai bên đường choán cả lối đi. Cô bé chỉ tôi một ngôi nhà lớn quét vôi vàng cách chỗ chúng tôi đứng một cột đèn.

— Đó là công ty Hoa Hồng. Em chúc ông may mắn.

Thật cảm động nghe câu nói đó, từ ngày thất nghiệp đến nay chưa ai chúc cho tôi một lời may mắn nào. Tôi nhìn thẳng vào mắt cô bé.

— Cảm ơn em, tôi tin người ta không nỡ từ chối một thương phê bình đôi rách như tôi. Nhà em ở đâu có dịp tôi sẽ đến thăm.

Cô bé chỉ tay về một khu nhà lổ nhổ ở phía xa.

— Nhà em ở gần chợ cá kia kia, chắc ông không tìm thấy đâu. Nếu ông được làm việc ở công ty em sẽ còn gặp ông vì thỉnh thoảng em vẫn đến đó nhận giấy giao hàng. Thôi em xin chào ông.

Nhìn cô bé đi khuất vào đám người trên bờ tôi mới lững thững xách va ly đến công ty. Phía trước nhà có một tấm bảng lớn hai bên vẽ hai bông hồng to tướng, tôi đi thẳng vào cửa và xin gặp ông giám đốc. Người lao công dẫn tôi vào một căn phòng nhỏ, tôi gặp một người tóc bạc đang ngồi đọc nhật báo. Tôi cúi đầu chào ông và đưa lá thư giới thiệu việc làm do người cháu ruột của ông ta viết. Đọc thư xong ông hỏi tôi những giấy tờ cần thiết, tôi mở va ly lấy ra đưa ông xem. Ông nói được rồi cậu sẽ ở luôn đây và bắt đầu làm việc từ ngày mai. Được làm tôi mừng rỡ nói cảm ơn ông. Ông nói không có gì tôi sẽ xem cậu như cháu tôi rồi ông gọi người lao công vào căn dặn thu xếp nơi ăn chốn ở cho tôi.

Công ty chiếm một khu đất khá rộng, người lao công dẫn tôi đi quanh một vòng cho biết và chỉ cho tôi chỗ ngủ là một cái chái nhỏ lợp tôn ở gần nhà ông. Về cơm nước ông nói nếu cậu muốn ăn ở ngoài ngày mai tôi sẽ dẫn đến một nơi nấu cơm tháng. Tôi nói nếu tiện nhờ bác nấu

cho tôi ăn luôn khỏi phải đi xa. Ông nói nhà tôi ăn uống bắt lắm sợ cậu nuốt không nổi. Tôi cười nói có rau có cháo để ăn là may rồi, tôi đang thất nghiệp mà bác. Ông cười nói vậy thì được.

Công việc tôi làm ở công ty tương đối nhàn hạ. Hàng ngày tôi đánh máy những hóa đơn giao hàng, nhận hàng, những giấy tờ chứng nhận phân chất nước mắm và các loại giấy xin chuyển chở nước mắm đến các tỉnh khác. Phía sau công ty là nhà lều nước mắm của riêng ông giám đốc. Trong những thùng gỗ lớn người ta đổ cá vào đây ướp muối rồi đợi ngày cho cá rã ra nhỏ giọt thành nước mắm. Mỗi lần vào lều kiểm soát các phụ trội nước mắm vào những thùng sắt nhỏ để chở đi bán tôi phải bôi dầu cù là vào mũi và châm thuốc hút liên miên. Hôm đầu nhìn người ta lấy xác mắm ra chắt trong những giỏ lớn để bán cho các chủ đồn điền làm phân bón tôi đã phải chạy ra ngoài nôn ọe vì không chịu nổi mùi hôi kinh khủng từ xác mắm bốc ra. Bây giờ tôi mới hiểu tại sao cô bé nói sợ tôi không chịu nổi mùi nước mắm. Nếu không vì cái bao tử mỗi ngày đều đói chắc tôi đã xách va li đi ngay sau lần nôn ọe đó.

Tôi lắm cảm nghĩ không hiểu tại sao các ông «hàm hột» ở đây chẳng ông nào chịu lấy dấu hiệu nước mắm của mình là cá nục, cá thu, cá cơm, cá óc nóc... mà lại đi chọn những hình con thỏ, con gà, con én, hoa sen, hoa hồng...? Nếu những đôi tình nhân ở xa đều biết hoa hồng là dấu hiệu của một công ty nước mắm lớn ở đây chắc họ sẽ không ham tặng người yêu một đóa hồng vì chẳng lẽ họ còn muốn tình yêu của họ sẽ mặn mòi và sức nức hương thơm như nước mắm?

Dù không thích mùi hương của nó nhưng tôi cũng phải cảm ơn nước mắm đã giúp tôi có công ăn việc làm sống qua những ngày đói khát. Mỗi sáng để khỏi đi ăn điểm tâm tốn tiền tôi thường xuống lều múc một ly nhỏ nước mắm uống ực một hơi rồi chạy lên nhà uống luôn hai ly còi nước trà cho đã khát như vậy là no suốt buổi. Cũng may nước mắm có nhiều chất bổ nên càng ngày tôi càng lên cân.

Một buổi sáng khi tôi vừa uống xong ly nước mắm điểm tâm miệng đang mặn đắng thì cô bé tôi gặp hôm đầu tiên đến xứ này đi vào. Em chào tôi, tôi chẳng kịp chào lại mà vội rót hai ly còi nước và uống luôn một hơi. Em hỏi :

— Ông làm gì mà khát dữ vậy?

— Tôi mới ăn điểm tâm bằng nước mắm.

Cô bé tròn tròn mắt không hiểu tôi phải giải thích cặn kẽ cho em rõ. Nghe xong cô bé cười.

— Ông thật có duyên với nước mắm. Em chỉ uống một muỗng nhỏ thôi cũng đủ sặc chét-người.

Tôi hỏi em sao cả tuần nay không đến chơi, tôi có ý đợi em mãi. Cô bé nói em cũng muốn đến thăm nhưng không có dịp, sáng nay em nghỉ học và ba em sai em đi phân chất nước mắm nên em mới có cơ hội đến đây. Em trao tôi một chai nước mắm nhỏ, tôi cầm lấy đem vào phòng giáo nghiệm. Ở đây các nhà lều trước khi đem bán nước mắm đều phải đem đi giáo nghiệm để xem nước mắm của mình có bao nhiêu chất cá, chất cá càng nhiều nước mắm bán giá càng cao. Phòng giáo nghiệm chưa có người làm việc, tôi trở ra kéo ghế mời em ngồi đợi. Em hỏi :

— Ông đã đi đâu chơi chưa?

— Ở đây có chỗ nào mà đi chơi. Mỗi tối tôi chỉ biết ra bờ sông ngắm thiên hạ qua lại hay đến quán Lều Gỗ ngồi uống nước rồi về ngủ.

— Vậy thì còn thiếu sót nhiều. Ở đây có nhiều chỗ đáng đi chơi lắm như đi rẫy ăn táo, đi xóm Rừng ăn mận, đi tắm biển ở bãi Trùng Dương hay Ghềnh Sơn, đi thăm chùa ông Hai Đại, đi xem thành cảnh đẹp Đồng Mới v.v...

— Vậy hôm nào rảnh tôi mượn xe Honda chở em đi chơi nghe.

— Đâu được, thiên hạ nói chét.

Lại thiên hạ. Tôi bèn nguyên rửa thiên hạ, xin quý vị để cho tôi sống với chứ. Tôi phân giải với cô bé.

— Thấy kệ họ. Chúng ta hãy sống cho chính chúng ta, họ đâu có sống giùm chúng ta mà chúng ta lo.

Có lẽ cô bé cũng đồng ý với tôi nên vào những chủ nhật kế tiếp em đã đến dẫn tôi đi thăm những nơi chôn em nói. Từ khi chúng tôi thân với nhau những tối rảnh rỗi em thường đến nơi tôi ở nấu chè chuối bột báng nước dừa hay em đem cá hấp ở nhà đến quán bánh trắng rau sống chằm với nước mắm «nhi» loại thượng hảo hạng tôi lấy ở lều.

Cô bé ăn như mèo nên tôi được dịp ăn no canh hăng bù những ngày đói khát.

Một tối em đèn chơi, tôi vui miệng nói lại với em những điều mà cậu học sinh con trai bác lao công cho tôi biết là có rất nhiều nam sinh ở trường đã si em bỏ cả học hành. Cô bé cười nói :

— Ai mà si em, em cho chết luôn.

Tôi khoái chỉ cười.

— Đúng, đúng. Nhưng còn tôi ?

— Ông hả, em cũng cho chết luôn.

Tôi chừng hững nói :

— Bộ nhất định em không khóc thương ?

— Khóc hả, có cười bẻ bụng thì có.

— Chúa ơi, chắc tim em bằng sắt ?

— Sắt hả, ai mà ưa thứ mau rỉ xết đó.

— Bằng đá chẳng ?

— Nước chảy đá mòn, đá yêu xiu.

— Bằng gỗ làm thùng nước mắm ?

— Vâng bằng gỗ nhưng không phải gỗ làm thùng nước mắm đâu mà là gỗ thông sản xuất từ rừng thông Đà Lạt.

— Vậy chắc em sinh ở Đà Lạt ?

Cô bé gật đầu kể cho tôi biết gia đình em trước kia ở Đà Lạt sau đó dời xuống đây lập nghiệp đã được mười năm và bây giờ ở chôn này em là một cây thông nhớ rừng. Cô bé cười nói tiếp :

— Em mới nhận được một lá thư tình.

Tôi ngạc nhiên nói :

— Tôi có viết thư cho em hồi nào đâu mà em nhận được ?

— Ai nói ông viết bao giờ đâu, thư này của một người khác.

— Em đã có một người tình khác ?

— Không phải đâu, thư này của thầy em gửi cho em, để em đưa cho ông đọc.

Cô bé móc túi đưa tôi một phong bì màu xanh để ngỏ, bên trong có một tờ giấy màu hồng viết đầy chữ Anh. Tôi hỏi :

— Thấy em người Mỹ à ?

— Không, ông ày dậy Anh văn.

Anh văn tôi mới học đến lesson 10 trong quyển English For To Day Book one nên chẳng hiểu ông giáo sư viết gì, tôi trao lại lá thư cho cô bé.

— Em dịch giùm tôi đi. Lần sau em nhớ nói ông ày viết bằng chữ Việt tôi mới có thể đọc được.

— Đại ý ông ày viết, ông ày thương yêu em và muốn gặp em chiều chủ nhật này tại nhà trọ của ông ày.

Tôi nổi sùng nói :

— Sao em không đưa lá thư mắc dịch này cho ông hiệu trưởng đọc.

— Thôi em sợ làm rùng beng cả trường đều biết em dị chết.

— Em có viết thư trả lời ông ày không ? Em có định đèn thăm ông ày không ?

— Còn lâu. Nhưng em sợ ông ày cứ viết thư hay gọi em lên đọc bài hoài tội bạn biết được chúng chọc em chết. Vậy em nhờ ông đóng vai anh em đèn nói ông ày đừng có viết thư cho em nữa.

— Xong rồi, chiều chủ nhật này tôi sẽ thay em đóng vai người tình đèn thăm ông ày.

— Khởi đợi đèn chiều chủ nhật, chiều mai khoảng 6 giờ ông đợi em ở quán Lều Gỗ rồi em sẽ chỉ cho ông thầy thấy em vì ông ày ăn cơm tháng ở gần đó.

Buổi chiều mới 5 giờ tôi đã có mặt ở Lều Gỗ, một quán nước vỉ đại nhất ở xứ Phan Rí này. Quán gồm hai phần : một sân rộng đặt bàn ghè bán nước uống và một căn nhà có những tủ kính (trước bày bán đồ điện sau ề đẹp luôn) bày những quyển sách truyện cho thuê. Tôi vẫn thường đèn đây để uống một ly đá chanh cho đã khát vì đã lỡ uống nước mắm quá nhiều sau đó thuê vài quyển truyện chương về nhà tối đọc đỡ buồn. Tôi thuộc loại khách hàng đặc biệt được chủ quán (đeo kính cận trông rất trí thức) thông cảm cho ký sổ vàng cuối tháng trả tiền nên chiều nay dù trong túi không có đồng uào tôi vẫn mạnh dạn bước vào quán gọi một chai 33, nửa gói Capstan. Tôi uống bia dở ợc, chỉ một chai mặt cũng đỏ bừng như gà đá nhưng vì sắp đụng độ với ông giáo nên tôi muốn mặt mình phải sừng sừng một tí cho ông ày ớn.

Buổi tối quán thường đông nghẹt khách nhưng giờ này thì vắng như chùa bà đanh. Học sinh còn đi học và những ông «ba đờ ghe» còn bận bán cá chưa có thì giờ rảnh để ngồi thưởng thức nhạc «tiền chiến hậu chiến» do chính tay chủ quán chọn lọc. Tôi chúa ghét nghe nhạc ở các quán nước, ồn ào diêm tụy nên rất thích ngồi ở đây vào buổi xế chiều. Trên chiếc sân xi măng rộng (trước là sân trượt Patin sau để đẹp luôn) đọng đầy những vũng nước do ông chủ tưới những chậu kiểng. Chưa đến tuổi tam thập nhị lập mà ông ta đã thích cái thú «vạch lá tìm sâu» kẻ cũng lo hưởng nhàn hơi sớm. Nắng càng lúc càng sậm màu trên cây bạc đầu ở cuối sân, tôi ngồi im chờ đợi *buổi chiều len lén vào hồn* xem nó ra làm sao nhưng chẳng thấy buổi chiều đâu cả mà chỉ có cô bé len lén đi vào.

— Ông ngồi đợi lâu chưa ?

— Chưa, chỉ mới dài cổ thôi.

— Em hẹn ông 6 giờ mà.

— Quân đội dậy tôi muốn phục kích địch phải đến sớm quan sát cho chắc ăn.

— Nhưng ngồi chỗ này làm sao ông quan sát được ?

Cô bé kéo tôi qua ngồi ở một chiếc bàn khác gần hàng rào được kết bằng những ông tre chẻ đôi. Ngồi đây nhìn qua kẽ hở hai thân tre có thể thấy rõ bên ngoài. Nhìn mãi mãi cả mắt chẳng thấy ông giáo đâu tôi nói cô bé quan sát thay tôi khi nào thấy ông ta đến thì báo động. Tôi vừa hút điều thuốc xong thì cô bé nói :

— Ông ày kia.

Tôi ghé mắt nhìn qua khe hở thấy có hai người đang từ xa đi đến, tôi hỏi cô bé.

— Thầy của em là người đeo kính cận, mặt mũi sáng sủa đi bên kia đường phải không ?

— Không phải đâu, đó là học sinh. Thầy của em đang đi gần góc me kia kia.

Tôi chăm chú quan sát gã đàn ông theo lời cô bé chỉ. Y mặc áo thun màu xanh thẫm có in hình đầu một con dê to tởm (dấu hiệu của tuổi Dương Cưu) y để mà dám nhận mình dê kẻ cũng khá chi. Quán y may bằng vải bố trắng ông rộng và chân đi giày mọi màu vàng. Tóc

y để dài thông, phía trước cắt ngang chân mày và miệng phỉ phà điều thuốc ngậm ở khoé môi trái. Người y cao, ốm như con mằm, mặt đen giống y chang dân «ba đờ ghe» mới đánh cá ngoài khơi về vậy mà y lại là giáo sư thì đúng là nền giáo dục Việt Nam đang trên đà xuống dốc. Tướng y thật thích hợp để đóng vai «Xi-ke đại huynh» và chắc không tài từ nào đóng hay hơn y trong vai đó.

Tôi nói với cô bé.

— Em ngồi đây để tôi ra nói chuyện phải trái với ông ấy.

Uồng hết ly bia cho hào khí bùng bùng và cầm theo một điều thuốc tôi bước ra ngoài quán vừa lúc ông giáo đi đến, chắc y cũng định vào quán thuê truyện chương về đọc. Tôi nói :

— Xin lỗi ông bạn cho chàm nhờ điều thuốc.

Y trao điều thuốc cho tôi rồi tôi trả lại y.

— Ông bạn là giáo sư trường công lập ở đây ?

Y gật gật cái đầu bù xù như tổ quạ.

— Phải, tôi là giáo sư tốt nghiệp Đại học sư phạm Sài Gòn.

— Ông tốt nghiệp ở đâu thầy kể ông, tôi chỉ yêu cầu ông đừng viết thư cho em Phạm thị Đồng Ý nữa.

— Ông là gì mà cầm tôi viết thư cho em ày ?

— Tôi là anh hai nó.

— Sao trông ông không giống em ày tí nào hết vậy.

— Giống hay không thầy kể tôi. Bộ ông giống tía ông lắm sao ?

— Ông đừng giận, tôi có lời khen ngợi em ông học rất giỏi và tôi rất mến em ày.

— Nó học giỏi hay dốt cũng thầy kể nó, tôi không cần ông mến nó. Trường ông thiếu gì cô giáo xinh đẹp sao ông không mến một cô mà đi mến nữ sinh làm gì cho tai tiếng.

— Tôi không ưa cô giáo, tôi chỉ ưa nữ sinh thì đã sao.

— Ông không ưa cô giáo thầy kể ông, ông chỉ ưa nữ sinh thầy kể ông nhưng tôi cảm ông không được ưa em gái tôi.

— Tại sao ông có vẻ không ưa tôi nhiều quá vậy ?

Thật ra tôi cũng không ghét gì ông giáo này, y rất xứng đáng là bạn tri kỷ của tôi vì cả hai đã cùng chung một sở thích là cô bé nhưng tại y có lợi thế là địa vị cao hơn tôi nên tôi nổi sùng nói :

— Tôi không ưa ông vì ông tốt nghiệp Đại học sư phạm chỉ giản dị thế thôi.

— «Lương sư hưng quốc», nghề giáo là một nghề cao quý mà.

— Nghề đó không cao quý tí nào nếu ông tiếp tục tán em gái tôi, còn ông tán bất cứ ai nghề đó vẫn cao quý như thường.

— Được rồi để tôi về suy nghĩ lại.

— Không suy nghĩ tới suy nghĩ lui gì nữa cả, nếu ông còn viết thư hay thường xuyên gọi em gái tôi lên đọc bài là có ngày ông ăn đòn.

— Ông hăm dọa giáo chức phải không? Ông tên gì? Tôi sẽ nạp đơn kiện ông ở hội đồng xã.

Nghe kiện cáo tôi cũng hơi «rét» nhưng kinh nghiệm cho biết một người có «rét» hơn mình mới hăm dọa kiện cáo lời thôi nên tôi thừa thắng xông lên.

— Ông có nộp đơn kiện ở tòa cao pháp viện tôi cũng không sợ. Tôi là lính giải ngũ tên Phạm Bật Bình, số quân 68/156890 ông nhớ kỹ chưa?

— Tôi không cần nhớ tên ông nữa. Tôi đã nhớ mặt ông rồi nếu ông đánh tôi là tôi nhận ra ngay ông đánh tôi.

Ông giáo hăm hăm bỏ đi chẳng thèm chào tôi một lời cho đúng với nguyên tắc sư phạm. Tự nhiên tôi thương y chi lạ. Trong lúc nói chuyện nhìn kỹ đôi mắt y tôi mới biết y đã cố ý làm cho mọi người hiểu lầm y qua cách ăn mặc, cách nói chuyện để che dấu nỗi cô đơn mà y đang chịu đựng. Nếu không kệt cô bé chắc tôi đã mời y vào quán uống vài chai 33 để kết bạn tâm giao. Ở xứ này có một người bạn như y cũng thú lắm chứ nhưng chắc là không thú bằng được quen với cô bé đây. Tôi trở vào quán kể lại cho cô bé nghe trận đụng độ vừa qua. Em cười nói ông đóng kịch tài ghê, sao ông không đi theo các bạn kịch ở Sài Gòn?

Vì có cuộc hội họp bất ngờ với các hãng nước mắm ở Phan Thiết tôi phải đi theo ông giám đốc làm biên bản mất 3 ngày. Buổi tối về đến nhà bác lao công trao cho tôi hai lá thư. Một lá thư của Tổng hội thương phê bình cho biết tôi đã được nhận làm thư ký cho một hãng buôn ở Saigon, nếu muốn làm tôi phải về Sài Gòn nhận việc gấp. Tôi phân vân không biết quyết định thế nào. Ở Phan Rí được 4 tháng, tôi đã mến

người dân ở đây. Họ tuy lắm chuyện nhưng rất tốt và chân thật. Năng ở đây có làm da tôi đen sạm nhưng không khí vùng biển trong lành đã giúp tôi khoẻ mạnh hơn xưa. Tôi cũng đã bắt đầu ghiền mùi nước mắm, một mùi hương khó quên như hương tóc người tình đã chia xa nhưng tôi vẫn nhớ rõ ràng vào những đêm mưa. Ở Saigon dĩ nhiên vui vẻ hơn, bạn bè đông hơn và có nhiều cơ hội tiền thân hơn nhưng tôi chưa muốn xa cô bé. Tình yêu tôi đã bắt hụt nhiều lần vì với quá cao, lần này nó đang nằm trong tầm tay tôi không lẽ tôi lại bỏ mất dịp may.

Lá thư thứ hai của cô bé mới gởi đến sáng nay. Em cho biết trường em đã nghỉ hè, gia đình em mới mở một đại lý bán nước mắm ở Đà Lạt em sẽ theo má lên trên đó buôn bán và xin chuyển trường lên học ở Bùi thị Xuân. Em đã đến tìm tôi hai lần nhưng không gặp và sáng mai em phải đi sớm một mình vì má em đã đi trước. Em viết: Thôi ông khỏi đưa tiễn làm gì cho mất công. Thiên hạ biết cười chết. Em muốn chúng ta chia tay âm thầm. Nếu gặp ông ở bên xe em sẽ không viết thư cho ông nữa và khi nào có dịp về thăm ba, em cũng không thèm ghé thăm ông...

Từ mờ sáng hôm sau tôi đã có mặt ở bên xe. Trời hơi lạnh vì đêm qua mưa suốt đêm, tôi co ro đứng núp trong bóng tối một hiên nhà mong nhìn thấy cô bé một lần nữa trước khi chia tay. Khoảng 5 g 30 tôi thấy em vai mang xách tay đi ra từ một con hẻm nhỏ. Em đến ghi tên ở quầy lấy vé rồi bước lên xe ngồi ở một ghế gần cửa. Thấy kẻ thiên hạ cười, thấy kẻ những điều em dặn trong thư tôi chạy vội đến gặp em. Cô bé ngạc nhiên nhìn tôi.

— Ông không nghe lời em há. Được rồi em sẽ làm đúng theo những gì em đã viết trong thư.

Tôi nhìn thẳng mắt em chẳng biết nói gì, tôi luôn luôn chẳng biết nói gì vào những dịp chia tay. Đến khi xe rồ máy chạy tôi không ngăn được đưa tay nắm chặt bàn tay nhỏ bé của em bỏ ra ngoài cửa xe. Cô bé nói như sắp khóc.

— Ông là một con mọt.

Chúa ơi, một người bảnh bao như tôi lại có hình dáng như con mọt sao. Cô bé có cận thị chăng?

— Ông là một con mọt kinh khủng đã ăn rỗng trái tim bằng gỗ thông của em.

NGUYỄN THANH TRỊNH

nàng đi bỏ lại sân trường cũ HẠ TRẨM CA

Tháng bảy mùa mưa và gió.
Trắng làm sách vở bỏ quên
Đêm vơi đàn và tiếng hát của tình nhỏ.
Mùa thu buồn — Ôi, lá đỏ triển miên!
Tiếng thu ru, ru mãi lòng phở cũ.
Áo nhạt màu gió lộng và tình phai.
Nàng đi bỏ lại sân trường nhỏ.
Tôi trở về đây bàn học cũ buồn hiu.
Lòng vẫn vơ màu xanh đầy trong mắt.
Hỡi tháng bảy, mùa thu lá biếc.
Hỡi áo trắng, mùa thu chắt đầy trên vai em,
Hai tay em đã nhiều, những cơn bão.
Hồn của em đã đủ những hương rừng.
Em mộng đi xa về xứ lạ,
Sầu mang mang thời cũng đành xa.

Mẫu áo cũ vẫn sầu theo năm tháng...

Nỗi buồn ở đó mây rừng và biển rộng.
Đền tìm tôi và mở cửa suốt đêm.
Vẽ lại mây bay và dáng nhỏ.
Áo nàng bay triển xứ lạ xa mù.
Nàng bỏ lớp về vui cùng biển lớn.
Có cát vàng và gió biển đau tim.
Em về đó có tương tư những năm dài tháng hạ.

Có nhớ không bằng đen phản trắng dịu hiền.
Chuyện đời mình và sách vở mùa thi.
Em ơi ở phở cũ mỗi đêm, mỗi đêm.
Sầu lặng lẽ gửi mây u uất.
Em ở đó chim nhỏ vào trường mới
Và về một mình qua những ngõ không quen.
Bài học cũ tháng năm dài quên lãng.
Gió trăng ngàn gởi mãi tình quên,
Sách vở học trò tặng nhau làm kỷ niệm.
Trường cũ đây, hương sứ trắng.
Ngõ bình yên bỗng ngỡ ngàn mộng lung.
Em ơi, mùa thu buồn diệu vợi.
Tôi về bỗng thấy như không...

HẠ TRẨM CA

TỪ KÊ TUỜNG

OANH VŨ

Chú Mạc đang ở trong sân quần vợt. Chú mặc bộ quần áo thể thao màu trắng, vớ và giày cũng trắng. Chú đánh với một người bạn, trạc tuổi chú. Vĩnh nhìn chú Mạc chạy lại thoăn thoắt, từng cái đánh vút ra, trái banh bắn đi nhanh thành một đường xẹt trắng sang phần sân phía bên kia. Chú Mạc thật khỏe, không ai có thể ngờ chú là một người đàn ông gần năm mươi tuổi.

Chiều nay chỉ có Oanh Vũ và Vĩnh theo chú Mạc. Vĩnh không biết đi đâu khác và đã có lời mời của chú Mạc nên Vĩnh theo chú vào đây. Trong lúc chú Mạc ở trong sân, Vĩnh và Oanh Vũ kê hai chiếc ghế thấp ngồi nhìn chú. Oanh Vũ có chai nước ngọt màu cánh dán với ông hút. Cô bé hút từng ngụm nước nhờn nhờn lơ đãng. Vĩnh uống một chai bia. Một ít thức nhắm bày trên chiếc bàn con. Hai ly bia kia của chú Mạc và của người bạn chú. Buổi chiều nắng thật nhẹ, trái mòng trên sân, làm ánh vàng mặt nước dưới hồ. Trời gây gây lạnh. Những chiếc Pédalo có người bên trên hiện ra chậm chạp qua các khoảng cây dài theo bờ hồ.

Oanh Vũ hỏi :

— Anh Vĩnh thích đi Pédalo không nhỉ ?

— Có gì vui ngoài chuyện đạp cái chèo ở dưới chân cho tung nước lên ?

— Có chứ. Chạy đua với nhau.

— Nếu chơi trò ấy tôi chỉ thích thả cho nó trôi lơ dờ chậm chạp hết đầu hồ tới cuối hồ, bên này bờ sang bên kia bờ. Chạy mệt lắm.

— Oanh Vũ chạy ăn chị Oanh Kim đây. Còn chạy chia phe hai bà Oanh Kim, Oanh Chi thua Oanh Vũ với Oanh Huệ xiềng liềng.

Vĩnh cười :

— Bộ định rủ tôi chạy đua nữa hay sao mà khích ghê quá vậy ?

Oanh Vũ cong môi :

— Anh Vĩnh có dám không mới được chứ.

— Tôi chịu thua trước cho xong.

Oanh Vũ cười dòn tan, cắn chiếc ống hút giữa hai bờ môi ướt. Chiều nay Oanh Vũ là một màu sắc nổi bật trên sân quần vợt. Cô bé mặc áo Pull ngắn tay bằng một loại sợi thưa, to, màu dợt chuối. Chiếc quần Pat ông rộng màu xanh sẫm. Một đôi dép dây cột đề cao tiếp với màu áo. Oanh Vũ thả tóc bay trong gió, làm mờ hồ thêm bóng râm mát của cây thông cao buông xuống chỗ ngồi hai người. Oanh Vũ tươi tắn, ngon mắt như một trái mận vừa ửng nước da chín tới. Vĩnh mặt đỏ hồng ngáy ngật lơ lửng vì chai bia.

Oanh Vũ bỗng đề nghị :

— Mình đi dạo một lát anh Vĩnh.

— Chú Mạc sắp về chưa ?

— Chưa đâu. Hai ông già thể thao này mãi đến khi nắng tắt mới về. Hai ông đang say trận mà.

— Đi đâu ?

— Ra khỏi đây. Đi dài theo bờ hồ, hay qua phía đối trước khách sạn Palace. Ở đó có những tam cấp đá xanh lâu đời bóng nhẵn giữa cỏ hoang đẹp lắm.

Hai người đứng dậy. Không nói với chú Mạc. Bỏ đi ra khỏi sân quần vợt.

— Mình về trễ thì sao ?

— Bỏ cũng vẫn chờ. Nhiều bữa Oanh Vũ đi chơi tới tối ông cũng chờ.

— Oanh Vũ đi đâu lắm thề ?

— Đi ngao du.

— Một mình à ?

Oanh Vũ cười :

— Chứ với ai bây giờ. Oanh Vũ thích đi một mình. Qua các con đường chật chội. Qua các khu đất hoang. Hay ngồi trên bậc tam cấp đá xanh trước cửa Palace nhìn mặt hồ dần dần chìm khuất dưới bóng tối.

— Không sợ sao ?

— Sợ gì hả anh Vĩnh ?

— Sợ chứ sợ gì. Sợ vu vơ.

Oanh Vũ vươn hai cánh tay dài xoay xoay mấy vòng cười dòn :

— Chấp. Oanh Vũ chả sợ ai cả, chả ngại cái gì.

— Ngon lành nhỉ ?

— Ai như bà Oanh Kim, lúc nào cũng rụt rè nhút nhát sợ hãi. Bà ta chả bao giờ đi đâu một mình. Một chút ra đường cũng bắt Oanh Vũ theo hộ vệ.

Vĩnh chỉ bước theo Oanh Vũ, cô bé tung tăng như một con sóc, dẫn chàng băng qua đường, tiến về phía Palace. Vĩnh đã nhận ra những bậc tam cấp bằng đá xanh lâu đời xám đen bóng nhẫy giữa một khu cỏ hoang và hoa dại.

Oanh Vũ nhảy lên từng bậc thang. Đèn bậc thang chót, đứng quay xuống cười dòn tan hỏi :

— Anh Vĩnh thích đi hay ngồi một chỗ. Ở đây đẹp không ?

— Đẹp thật. Ngồi một chỗ cũng được.

Oanh Vũ chạy xuống cũng lẹ làng như một con sóc, đứng trước mặt Vĩnh.

— Ngồi đây nhé. Ngay thêm đá này.

Oanh Vũ ngồi xuống sau câu nói. Vĩnh tần ngần rồi cũng ngồi xuống theo. Hai người cách một khoảng ngắn. Oanh Vũ ngồi vòng tay chống cằm nhìn về phía hồ Xuân Hương. Vĩnh châm một điếu thuốc.

— Ba Oanh Chi phê bình anh Vĩnh hút thuốc nhiều đấy.

Vĩnh nhả khói, ngúc ngoắc đầu cười cợt :

— Ờ... ờ, trời lạnh.

— Bộ trời lạnh người ta hút thuốc nhiều hả ?

— Còn nhiều thứ khác mang tới cảm giác ấm cúng nữa chứ.

Chàng hạn như uống cà phê...

— Toàn những thứ của con trai. Con gái làm gì ?

— Uống cà phê. Nghe nhạc. Hoặc trù mền đọc tiểu thuyết.

Nhai kẹo, lạc rang...

— Oanh Vũ học bài, nghe nhạc nhỏ nhỏ.

— Đó cũng là một cảm giác ấm cúng cho con gái. Con trai trời lạnh chỉ thích đi ra đường, ngồi trong quán cà phê.

Oanh Vũ cười :

— Đôi khi Oanh Vũ và chị Oanh Huệ thích làm con trai. Phải khi khi mình thích việc gì lập tức việc đó đến với mình thì thú vị quá anh Vĩnh nhỉ ?

— Như thế còn gì là đời nữa. Rồi ý thích của mình sẽ cạn. Thú vị ban đầu trở thành nhàm chán đi. Cái vui thú là cái không thành. Hay ít ra, nó còn trong mơ hồ giữa sự thành công hay thất bại.

Oanh Vũ ngắt một cánh hoa dại dưới thềm đá. Cánh hoa màu vàng nhỏ bé như đồng bạc cắc. Oanh Vũ để đóa hoa trong lòng bàn tay ngửa lên, nhìn ngắm. Bây giờ Vĩnh mới để ý thấy dưới thềm đá, giữa những bụi cỏ hoang đã có rất nhiều hoa dại màu vàng. Những đóa hoa không tên tuổi này đẹp một cách tội nghiệp giữa những thứ hoa khác.

— Ở trong nhà như chia ra làm ba phe rõ rệt. Oanh Vũ, Oanh Huệ một phe, Oanh Kim, Oanh Chi một phe. Bỏ một phe. Bây giờ có anh Vĩnh, chẳng hiểu anh Vĩnh thuộc phe nào.

Vĩnh cười :

— Tôi đứng trung lập. Chả theo phe nào cả.

— Anh Vĩnh có lẽ về phe với bồ.

— Không đúng hẳn. Giữa tôi và chú Mạc hợp nhau đấy, nhưng có vài cái khác biệt.

— Bồ Oanh Vũ như thế nào, hả anh Vĩnh ?

— Như mọi người thầy.

Oanh Vũ nói :

— Thật ra nhiều lúc tại em thầy bồ khó hiểu. Nhưng phải nói là

tụi em rất sung sướng, hạnh phúc có được một người cha như vậy.

— Chú Mặc là người đàn ông kỳ lạ. Có lẽ duy nhất, hay ít ra cũng là lần đầu tiên tôi gặp được.

— Nhưng người cha không thể nào đảm trách cả hai vai trò cùng một lúc. Phải không ? Tụi em vẫn thấy như thiếu vắng một người mẹ trong ngôi nhà ấy. Thiếu vắng một hình bóng, một tình cảm êm đềm.

— Mẹ Oanh Vũ mất bao lâu ?

— Từ khi Oanh Vũ còn nhỏ. Bỏ nói lúc ấy Oanh Vũ mới ba tuổi. Mẹ Oanh Vũ mất trong một tai nạn phi cơ về Ban Mê Thuột.

— Mẹ Oanh Vũ chắc đẹp lắm.

— Đẹp lắm anh. Oanh Vũ có giữ một cái hình. Bữa nào Oanh Vũ đưa anh xem.

— Oanh Vũ giống bố hay là giống mẹ ?

— Không biết.

Bỗng Oanh Vũ cười nói :

— Anh Vĩnh ngồi đây nghe. Oanh Vũ chạy mua cái này cho anh Vĩnh. Hay lắm.

Nói xong Oanh Vũ chạy băng đi, nhảy xuống những bậc tam cấp đá xanh thoăn thoắt. Oanh Vũ băng qua đường, nhó nhảnh với màu áo mờ nhạt phía bờ hồ. Một lúc Oanh Vũ trở lại, trên tay cầm một gói bánh nóng. Đó là thứ bánh bằng bột gà nướng. Lúc này đi ngang người Tàu già đội nón rộng vành lúi húi bên xe đẩy Vĩnh không hiểu là bán thứ gì.

Hai người chia nhau ăn. Những miếng bánh nóng và giòn, thơm phức mùi bột gà thật ngon. Oanh Vũ nói :

— Tụi em ghiền thứ này. Hình như chiều nào cũng phải ra mua về ăn cả. Hôm nào lười đi tự nhiên đâm nhớ. Mấy bà kia ác độc bảo đùa em nhớ ông Tàu già ấy chớ.

Vĩnh cười lớn. Oanh Vũ cũng cười. Hai gò má cô bé đỏ bừng lên. Trong khu đối Palace có hoang và hoa dại cao tới đầu gối. Chỉ có một cây mimosa to lớn nhưng ít bông đứng trơ vơ. Bên kia có một con đường tráng nhựa đen bóng dẫn lên khách sạn với hai hàng cây um tùm che mát. Đó là một đối thông rất đẹp mà một lần Vĩnh nhìn thấy người

ta quay cho một cảnh trong phim. Một người đàn ông chết đi bị hồn người khác nhập vào mặc đồ bệnh viện trắng toát đi từng bước chậm từ dưới đường vào rừng thông. Cái bóng lừng lững giữa buổi trưa nhưng mặt trời không xuống được những ngọn thông dày bịt làm con đường có vẻ ma quái hơn. Ở đây thật là khung cảnh lý tưởng để người ta quay thành phim. Vĩnh lại cười thầm khi nghĩ Oanh Vũ và chàng cũng đang đóng một cảnh trong cuốn phim nào đó.

— Anh Vĩnh vừa cười gì đó ?

Vĩnh lắc đầu không nói ý nghĩ mình ra. Chàng chỉ cười :

— Mình đi một vòng lên phía kia đi Oanh Vũ.

Oanh Vũ gật đầu. Hai người đứng lên vừa đi vừa ăn nốt những miếng bánh còn lại đã bắt đầu nguội vì hơi lạnh. Cả hai bước lên con đường dốc đó. Hơi lạnh làm Vĩnh run mình. Chàng khoác áo manteau đắp vào và bảo Oanh Vũ làm theo, Hai người đi thong thả, chậm chạp dưới hai hàng cây. Ở đây trời như tối sẫm, không có một cọng nắng nào xuyên tới. Cả một khu đối thông âm u. Tiếng côn trùng râm ran trong vệt cỏ. Tiếng chim trên cây cao, mùi thông ngai ngái buông xuống thành một thứ không gian ngưng đọng mơ hồ và một thứ không khí đầm ấm kỳ lạ.

Đi hết con đường, vòng phía sau Palace. Khách sạn đã thấp sáng đèn. Trên các cửa phòng có rèm che, cửa kính, ánh sáng đèn vàng hắt ra. Vĩnh và Oanh Vũ ngừng mặt nhìn lên. Một lúc cả hai mỗi cô bỏ trò chơi đó với tiếng cười khúc khích. Bên dưới, phía tay mặt là một khu nhà thấp, ẩn hiện trong cây và phía sau đó là một vùng trồng rau xanh tròn chạy vài mét mắt. Một vài người, có lẽ là một gia đình đi du lịch cũng đi dạo nhón nhơ phía sau đối. Họ thoáng nhìn Oanh Vũ và Vĩnh. Chàng ném mẩu thuốc, không dập tắt, một chút khói un lên từ bụi cỏ rồi tắt ngúm. Hai người đi trở về khu đối trước khách sạn khi trời tối.

— Anh Vĩnh có sợ ma không ?

Vĩnh cười xòa. Oanh Vũ nhảy nhót phía trước như một con sóc. Bất ngờ cô bé bị vấp chân lúi chúi sắp ngã, Vĩnh nhảy tới vòng tay đỡ lưng cô bé. Khỏi ngã, nhưng qua một phút điếng hồn, mặt Oanh Vũ nhón nhác sợ hãi run rẩy im lặng trong tay Vĩnh một lúc. Vĩnh nghe hơi thở nóng ấm của Oanh Vũ và mùi thơm từ mái tóc cô bé trong một thoáng

đứng im lặng gần kề nhau đó. Và rồi Oanh Vũ tỉnh hẳn, ngưng ngưng lui qua bên bờ vòng tay Vĩnh. Hai người không nói được gì, cầm cúi bước đi.

Một lúc Oanh Vũ nói như vừa ra khỏi cơn mơ :

— Cảm ơn anh Vĩnh nhé. Thật là mắt hỏn.

Bây giờ Oanh Vũ đã sợ, không còn nhảy nhót tung tăng phía trước nữa. Cô bé đi chậm, thấp thoáng. Bóng tối lem tới khu đồi, hai người trở thành mờ nhạt giữa vùng cỏ hoang. Vĩnh có cảm tưởng chàng bị lạc.

Ra tới đường trời đã tối thật sự. Bóng những người đi chỉ thoáng hiện có màu áo. Vào trong sân quần vợt Vĩnh thấy chú Mạc còn ngồi đó, người bạn của chú đã về. Nhưng vài người khác đã chơi đêm, đèn bật sáng choang khoảng sân. Chú Mạc trở thành là một cái bóng trắng toát vì quần áo thể thao của chú dưới ánh đèn.

— Bỏ chờ lâu không bỏ ?

Oanh Vũ nhảy tới bá cổ chú Mạc nũng nịu. Chú Mạc cười :

— Đi đâu dữ thế con nhỏ ?

— Đi dạo với anh Vĩnh phía bên kia đồi đó hồ.

Vĩnh ngồi xuống ghế. Không còn giọt bia nào trong chai. Nhưng ly bia của chàng còn một phần, đá đã tan hết. Vĩnh không uống, chỉ ngồi nhìn ra hai người đang đánh banh trong sân. Quả banh sáng trắng bay tới lui, hai người cũng tới lui nhanh nhẹn với từng đường vợt tung lên. Chú Mạc choàng chiếc khăn lông trắng lớn lên cổ. Chú đứng lên cười nói :

— Thôi về, trời lạnh rồi.

Ba người đi ra xe. Chú Mạc ngồi trước tay lái. Chiếc xe rời sân quần vợt chạy cấp theo con đường bờ hồ. Vĩnh nhìn thấy mặt hồ chìm dưới một lớp sương.

TỪ KÊ TƯỜNG

(Trích truyện dài
BÔNG HỒNG CHO TÌNH ĐẤU)

NGỌC

THÙY

KHANH

NHỚ

ĐÀ LẠT

anh đã đến núi rừng đêm Trường Phước
có cây cao vút thẳng đến tận trời
có suối dào dạt chảy xiết ngát hương phơ
anh thấy nhớ những ngày trên Đà Lạt
những ngày với hoa lan bay thơm ngát
những ngày sương bí ẩn cả đôi vùng
những ngày nào dưới dốc nhớ mông lung
em một bữa anh băn khoăn mấy thuở
và có phải bước chân đi ngơ ngơ
tóc lay bay tựa rằng liễu đợi chờ
mắt xanh màu biển đục động thăm mờ
vẫn con nằng chờ nửa đời tà áo
một chút đó lòng anh về khác lạ
mộng bắt đầu để mộng cả trăm năm
nhớ thương hoài dù đã ở xa xăm
như mùa ngải ẩn sâu vào xương tủy
một chút đó bây giờ anh khổ lụy
tại trong em có bí ẩn trong anh
tại trong em đầy quyền uy sao đành
nên ngày tháng anh hay ngồi sầu thảm
hoa sim tím cùng hoa trang sung mãn
đôi thật cao lá thấp mắt da trời
mây không còn trái áo mông ra phơ
hỏn ta nhốt giữa khung cảnh lá mới
núi Trường Phước ban mai chìm ca ngợi
anh lầy buồn che kín cả mắt môi
Đà Lạt ơi thức dậy nắng bên đồi
ta mãi mãi thương ơi người xứ lạnh

NGỌC THÙY KHANH

KIẾU
GIANG

MỘT
CHÚT ĐỜI
CHO
CHUYÊN

Dạo này bỗng dưng tôi lười xách xe ra đường quá. Nghỉ hè mà cứ ở mãi trong nhà đèn nổi má tôi phải lên tiếng hỏi. Tôi ậm ừ cho qua, nhưng thật lòng chẳng thấy thích đèn một nơi nào. Trước đây tôi long rong như một kẻ nhàn du. Buổi sáng đi học, buổi trưa nằm lăn tườn ngủ ai ngờ lại ngồi dậy thay quần áo, dắt xe đi. Kể ra đời với con bé ôm đồm như tôi, công việc ở trường cũng nhiều lắm, học chưa xong mà cứ bảo chỉ đèn văn nghệ mệt rũ người. Nhưng cũng có buổi tôi chỉ ghé qua trường một chút rồi vòng xe đạp qua biết bao con đường. Chẳng để làm gì, có chăng là để nhận cho mình những giờ phút im lặng quý giá.

Hạnh đèn, con nhỏ cần nhẫn suốt mấy bậc cầu thang dẫn lên phòng tôi :

— Đi đâu mà mặt mặt mũi mũi. Ta đợi mi cả tuần lễ này.

Tôi đẩy nó ngồi xuống cái ghế mây. Hạnh lùi qua bàn phấn cầm lược chải đầu. Rồi thấy tôi không nói gì, nó hỏi :

Mi ở nhà làm chi như bị cầm cung thê ?

— Ngủ !

— Ăn nói nghe hay nhì. Hôm họp bạn B6 của mình, cha Thịnh cứ hỏi Sương Đông đâu hoài.

— Thật không ?

— Cha bảo mi theo tên nào bỏ rơi bạn bè. Mấy gói kẹo phần mi còn để ở trường đấy.

Tên nào, tôi cười thành tiếng. Có chăng là chính cái bóng hiu hắt của tôi đổ xuống mặt đường trong buổi tối đứng bên lề đường vẫy tay từ giã Chuyên.

Tôi cần môi lại, co cả hai chân lên để mặt tựa vào đầu gối. Hạnh cau mặt nhìn :

— Thẩn thờ quá. Chuyên đâu ?

— Biền mặt rồi.

Hạnh lắc đầu :

— Thôi thôi, điệu này là « điện chạm dây » dính chùm cả đám chứ gì. Bà ơi, « mát » vừa vừa chứ.

Tiền Hạnh về rồi, tôi lên phòng lục tủ xem lại tấm hình của Chuyên. Hình anh đứng bên cửa sổ trông như tù vượt ngục. Tôi nói như vậy khi cố đòi cho được tấm hình ấy. Bây giờ thì tù nhân Chuyên đã thoát khỏi bốn bức tường xây bằng dịu dàng của Sương Đông. Đôi khi tôi cũng nghiêng lại lòng mình hỏi nhỏ, em có tiếc gì không ? Làm sao hơn được, khi tôi cứ đi tìm những gì tuyệt đối, làm vượt mặt một chút hạnh phúc cho riêng mình.

Như những chiếc bóng im khờ khờ, chúng ta đi qua đời nhau. Tôi ứa nước mắt khi nói câu này vào cái hoang lạnh của hàng cây lá đỏ. Lần đưa tôi về cuối cùng, Chuyên đưa tôi đi ngang ngôi nhà có dàn Sứ quân xanh ngát. Hai người ngừng lại dưới dàn hoa đầy bóng tối.

— Hái cho em một chùm đi anh Chuyên.

Tôi chia cho Chuyên một nửa chùm hoa nhỏ bé ấy. Giữ lấy đi anh, như chút xiu hương còn lại sau một thời.

— Thơm quá, nhưng rồi hoa cũng tàn.

— Thì có gì là còn mãi trên đời này đâu Sương Đông.

— Bởi thế nên ta cần chọn cái tàn tạ nào đáng nhớ nhất.

— Như anh sẽ nhớ mãi mùi hương Sứ quân tôi nay.

Đó, Chuyên chính anh cũng biết là chẳng gì vĩnh cửu theo thời gian. Mà tình ta, nồng nàn như sương khói nhưng cũng sẽ tan như sương khói, cho dù không khí có đông đặc cách mấy để giữ những làn khói

xám đứng yên trên nền trời. Em đã bắt đầu thấy những rạn rở mờ mờ, có lẽ vì sự phân chia chỗ đứng của thiên hạ đối với chúng ta, mà em là kẻ chìm vào bóng tối. Rồi mai khi xa nhau người cho tôi tạ lỗi... Cuối cùng cho một tình yêu là vậy đó sao? Tôi không biết mình làm vậy có đúng chưa, nhưng dù sao dư hương đã ngát nồng trong tâm tưởng. Chẳng có lý do nào vững chắc để tôi có thể kẻ lẻ với Hạnh, nên Hạnh cứ ngang nhiên nghĩ rằng, Sương Đông là kẻ an vui nhất đời.

Bây giờ đang là mùa mưa, thành phố Chuyên vừa tới có hoa Sứ quân không anh? Ở đây giam mình trong căn phòng nhỏ, bốn bề cửa sổ lồng lộng gió, lúc nào mắt tôi cũng chực khóc.

Chiều nhìn qua màn mưa dày đặc, ngọn tháp nhà thờ H. xám đục lẽ loi nhô lên nền trời làm tôi thất lòng lại. Hãy dừng khi nào đánh mắt Đức Tin, Chuyên dặn tôi như thế. Bởi vậy lúc này tôi siêng đèn nhờ thờ hơn vì cảm thấy những khi quì gối cầu nguyện trong khung cảnh thiêng liêng ấy, tâm hồn trở nên bình thản vô cùng, và có dịp củng cố lại niềm tin hao hụt. Ôi, xá gì cái Đức Tin của một con bé mà quì sớ cứ chập chờn định lay mất nhỉ!

Chuyên đi khi cơn mưa đầu mùa đổ xuống thành phố. Bạn tôi chả đưa nào biết chuyện này, tôi dẫu vì trái tim nhỏ muốn che giấu niềm hối hận. Thì ra tôi cũng chẳng chai đá gì. Hạnh mà biết, thế nào nhỏ cũng trợn mắt lên, sao Đông ngu quá, ngốc quá. Bởi vì bạn tôi quan niệm hạnh phúc một cách bình dị nên đời sống nhỏ trôi quanh những nụ cười. Còn tôi một thuở nào đã tiễn niềm vui đi biệt mù, ngày tháng còn lại cứ hệt hững hờ. Tôi hay làm bộ kiêu hãnh nói với Hạnh rằng, đó là cái Thú Đau Thương của riêng ta. Nhưng thật lòng mềm như lá héo. Lắm lúc tôi tin vào số mệnh kinh khủng, tại trời sinh, tại Chúa đặt...

Tôi quên hết sách vở để rã rời trong tháng hè. Chiều hôm ghi tên lên lớp, bạn bè nhìn nhau buồn quá đối Hạnh kéo tôi ngồi lại sân trường vắng đến 7 giờ tối. Hàng cây phượng rừng rực đỏ. Hạnh bảo trường mình trống được hàng phượng ác liệt thật. Vậy là hết một mùa rồi đó Chuyên. Chúng ta có nhau chỉ được ba mùa, để dành lại mùa hè cho em dọn lòng lên lớp. Học sinh 12 mà xao lãng sách vở thì buồn lòng thấy có

ghê lắm. Tôi ghi tên bạn A để ngày ngày xem giáo sư vận vật giải phẫu tim, mắt trên bảng. Có gì đâu, chỉ là một cục thịt xầu xa, hãy bớt hao huyền một chút, Sương Đông. Và để con nhỏ còn lại xiu xiu nhích ngòm mà thắc mắc hỏi thấy xem có tìm ai bấy lỗ như của Tí Can không?

Cha Thịnh bảo tôi hãy chăm học, đừng chăm lo nghĩ. Tôi chời biếng nhưng biết rồi chẳng có gì đâu được Cha. Năm học tới này con sẽ không để cho số điểm trời sứt bắt thường nữa đâu Cha à. Không có gì quan trọng để mình lạc mất tinh thần quá lâu, tôi phải nghĩ như vậy. Sương Đông vẫn là đứa ngang ngạnh đời nào thêm khuất phục ai.

Có tiếng nhỏ Hương kêu réo dưới nhà, bà Đông ơi xuống ăn cơm. Tôi cắt kỹ tâm hình Chuyên đi sợ lát nữa Hương nó lục ra được, rồi bước xuống cầu thang. Có tiếng gọi mãnh liệt nào xoáy trong đầu làm tôi ngây ngất trên những bậc thang. Tôi tưởng mình sắp đau. Mâm cơm nguội lạnh. Nhỏ Hương đi học về muộn nên tôi hay đợi ăn sau với nó cho vui. Những miếng cơm được nhai một cách chậm chạp trong miệng. Bỗng dưng tôi rùng mình một cái miếng cơm vừa nuốt kẹt ngang cổ họng. Mấy hôm nay ăn cơm tôi bị nghẹn hoài hoài. Hương ngồi đối diện đá chân tôi dưới gầm bàn, nheo mắt:

— Ai nhắc chị hơi kỹ.

— Lắm chuyện!

— Thật mà. Bộ chị không tin hả?

Tôi đứng dậy, bỏ bữa cơm:

— Ai tin nổi cái miệng mi.

— Chứ không phải cái anh gì ốm như con còng lại đây hôm bữa hả?

A, con nhỏ nhắc tới Chuyên đó. Tôi bịu môi, lườm nó rồi bước lên thang lầu. Hương chồng đĩa nói với theo:

— Đừng làm bộ bà ơi. Tim bà đập bịch bịch đây nghe rõ hết.

Tôi tỉnh bơ bước đi, nhưng đôi chân cứ muốn quì xuống. Lên phòng, tôi nhìn đôi mắt mình trong gương mà nở nụ cười cay đắng. Phố biến không vui sao mà Chuyên nhắc em hoài vậy? Hãy để yên em ở nơi chôn quen thuộc này với muôn ngàn ngậm ngùi gửi tới người xa xôi. Hãy để em trở về chỗ đứng nhỏ nhoi trầm lặng và tinh thần xưa cũ của

Dung, của Hạnh. Tình bạn, Chuyên ạ, không cho em những xôn xao cuồng quật thật lạ như đôi với Chuyên, nhưng mà nó cũng không tặng em lời già từ đây nước mắt như một lần em đã khóc. Bỗng dưng em ước giá mình có thể đi lại từ đầu, đời sống vô tư lại khi chưa quen Chuyên, và rồi vì đã biết trước khi gặp Chuyên em sẽ ngoảnh mặt đi mà xa lánh Chuyên ngay. Lâu lâu Sương Đông cũng nghĩ nhăng nghĩ cuội ghê anh nhỉ ?

Chuyên ạ, dù sao chẳng nữa thì em cũng đã mất dấu anh ở nơi chôn lấp cát và nước biển đó. Em tiễn anh như thể tiễn một loài chim lạ. Loài chim quyen cao ngạo đã nghiêng xuống lòng em bạc hạnh mà ngân những tình khúc đắm thắm làm ngát hương cho một thời. Anh chắc sẽ chóng quên vì Sương Đông thì có nghĩa gì, cũng như sợi dây trên đường mà anh vô tình vướng chân vào. Giờ thì cái bóng đời chập chờn quanh em chẳng còn chi vui, có chăng là những kỷ niệm thật gần. Một cái nắm tay nhẹ nhàng cũng đủ làm em run rẩy, từng nụ cười sáng ánh bao dung khi Chuyên nhìn em chẳng hạn, rồi giàn Sứ quân với chùm hoa nửa trắng nửa hồng...

Chỉ khi nào nghĩ đến những kỷ niệm đã trăm năm nằm yên trong trí nhớ, em mới thấy tim mình ấm lại mà không sợ hãi, vì chúng vĩnh cửu là của em, không một ai có thể cướp chúng ra khỏi đời em được. Thì thôi, Chuyên ngàn xa ạ, chúng ta xếp lại đời nhau, cùng một lúc em xếp lại chồng sách vở lớp 11 nồng nàn hoa bướm, ru ngủ chúng trong lòng nỗi thời gian mầu nhiệm. Tặng riêng em nỗi buồn như thể này thật là quá đủ. Hãy nhớ là Sương Đông chỉ được bình an khi nằm giữ trong tay những gì đã qua, đắm âm và lâu dài cho suốt một đời.

KIỀU GIANG

MỪNG MÀN NGOẠI, TOÀN VÀ NIỆM

«Trong thành ngoài thành phượng đỏ rực cả rồi». Câu nói kèm nụ cười, đôi mắt sáng ngược, tay trái đang đưa chiếc xác hành lý, tay phải vung vẩy chùm hoa đỏ chói, áo xanh màu da trời hai tà quần bên chân, Niệm bước vào khung cửa rộng, dừng lại giữa phòng khách thoáng ngơ ngác, rồi bỗng ngượng ngịu khi thấy trong nhà hình như hơi đông người, không những chỉ có vợ chồng anh Lân mà còn dăm ba người bạn khác nữa. Chị Nhã là kẻ đầu tiên đứng lên đón Niệm : «Mời về hả ? Sao không đánh điện tín để anh chị đi đón ? Lù lù về như ma». Anh Lân nhìn chùm hoa trên tay Niệm : «Phượng nở khắp rồi sao ? Cô về bảo mọi người mới hay đây». Nhiều tiếng cười vây lấy Niệm, làm thiếu nữ bồi rồi gật đầu chào quanh một lượt, đoạn tề tắp bước nhanh vào nhà sau. Chị Nhã theo vào : «Nguy ghê, về chưa chào ai cả đã nói chuyện hoa hòe, ai chẳng tức cười». Niệm nói : «Về tới phố thầy phượng đỏ từ phía, không hiểu sao em mừng chi lạ. Năm nay thứ hoa ấy nở nhiều và đẹp gấp mười năm ngoài». Niệm cắm chùm hoa vào chiếc ly đặt trên bàn, Chị Nhã quờ nhẹ : «Cái thứ bông đường bông sá ấy chừng làm gì ? Bộ vừa về cô đã leo lên cây hái hoa chắc !» Niệm cười : «Em báo bác xích lô dừng lại xin của bọn học trò đây chứ».

Phượng, thứ bông đường bông sá, vì phượng nở khắp dọc những ngã đường, đâu đâu cũng thấy phượng dâng những mâm hoa đỏ ối, bật

nổi giữa nền cây lá. Màu đỏ phượng ánh lên những vầng mây, thêu găm vào cho không gian Huế ngã dịu vào vòng tay nóng nần của hè. Xuống phi trường Phú Bài, lên xe ca tới An Cựu, Niệm đã bàng hoàng biết bao khi gặp phượng. Nắng vàng bay múa trong màu hoa phả vào hồn người từng gợn sóng êm ả. Tưởng chừng gió không đến từ trời, từ sông hay non núi mà đến từ hoa, từ tầng tầng cánh huyết thắm dâng ngợp giác quan, rồi buông thả xuống nghìn cánh tươi như máu đỏ. Vừa tới Huế, phượng đã nắm lấy hồn Niệm nhấc bổng lên, ném trôi trên những bước lênh đênh. Ngồi xích lô đi chậm qua phố chính, Niệm ngắm phượng hai bên bờ sông, phượng theo Niệm vào thành, che lọng lớn đứng nghiêm trang bên những cửa phủ im bóng. Hoa trở ngại khắp phố, khoác áo mới cho những hè đường. Phải chăng hoa đưa tin đến cho kẻ vừa về, rằng quê nhà vẫn bằng an, không biến cố như những năm trước, chưa đỏ võ như những phố không may. Tin bí mật rao truyền qua mạch gió, Niệm vô tình nhận, nên nàng vẫn không hiểu sao khi về tới gặp phượng mình lại mừng quá thê. Mừng quần quýt đến nỗi vừa bước lên thềm nhà đã vội báo tin hoa. Cái tin mọi người ở đây đều đã biết từ hơn tháng trước, khi sớm mai nào thức dậy, chợt ngàng nhìn thấy những cánh phượng thứ nhất về cười rung nụ đỏ đầu cành, trong vườn, trong công viên, dọc đường phố.

Có mùa hè là có phượng. Phượng không thuộc về hè mà hè thuộc về phượng. Sự trái chọi của phượng trên bề mặt rộng của không gian Huế xác định điều ấy. Hoa trùng điệp, lơ đãng cách mây cũng không thể không thấy hoa. Thiên hạ ở đây quá quen nhịp đi và đến đều đặn, chẳng bao giờ lỗi hẹn của hoa, nên không mấy ai để ý. Chỉ có kẻ ở xa mới về mới thấy phượng gọi hồn cách thiết tha, mới nghe phượng nói và thấy phượng khóc, lệ ràn rụa đỏ ngập trong các sân trường, trên mái lâu, mặt thành rêu cũ. Huế buồn ngủ hết ba mùa, mùa hè Huế choàng thức nhờ phượng, bởi phượng và, không thể thiếu phượng. Lũ học trò gái trai đội nắng đến những lớp hè, trước giờ học chúng thường rủ nhau đập xe long rong, vài đứa, thê nào, cũng có đứa cầm một chùm hoa ở tay hoặc dặt bên cặp sách. Có những cô thả bộ vắn vơ, đưa lên miệng nhâm nhi từng cánh thắm. Có những cậu lang thang theo tình, gót giày mang xác phượng đến tận cổng nhà nàng... năm vạ. Họ, dùm

trẻ dễ thương đó, mỗi mùa mang tin hoa đi khắp phố nhà. Và biết đâu, có những cậu những cô đi xa vào mùa này lại không mang theo vài chùm hoa cho nặng thêm hành lý, nặng thêm chút tình hoài hương, vì những cõi khác có thể có phượng, nhưng phượng ở đâu cũng không thể xui lòng buồn lòng vui nóng nần bằng phượng Huế, cái màu đỏ mệnh mang úp chụp xuống người tẻ tái, đe dọa trong những ngày nhiều nường, đóng thời màu đỏ đỏ gửi tới người lời báo hỷ rục rờ những mùa hoài vọng.

Năm ngoái, Niệm ra đi vào mùa thu, khi phượng chỉ còn là những cành nhánh bằng khuâng đêm vút lên trời, những mầm hoa rục đã trút vơi, bản bật tan vào đất đen theo chục cơn mưa trút, bấy nụ mầm nảy muộn đành héo rụng, đợi đến mùa sau bưng lên một thời phượng khác. Mùa thu, Niệm khăn gói ra đi cho kịp niên học mới mở ra ở một nơi xa xôi khác, nơi có thời tiết và giòng sông chảy mạnh hơn Huế. Bạn rộn với lũ học trò, nhà trọ, mưa nắng quần quanh trong phố thiên hạ chín tháng rông quay quắt nhớ nhung và, giờ Niệm trở về. Kẻ mong ngóng Niệm về nhất không phải là chị Nhã anh Lân, mà là Toàn. Trong nhiều lá thư Toàn không ngớt giục Niệm về. Toàn viết, đùa mãi với cây nạng khác gì kẻ tuyệt vọng ôm khúc củi mục mong nó nở hoa. Anh khẩn thiết mong Niệm về, về để thấy việc anh sắp cưới Nguyệt là chuyện có thật. Niệm nói với chị Nhã : « Lâu nay anh Toàn ghé nhà không ? » Chị Nhã đang bút từng cọng rau muống xanh bỏ vào thau nước lớn, ngàng lên : « Mất biệt hơn hai tuần nay không thấy ghé. — Thê chị cũng không xuống ngoại chơi sao ? — Chấm bài thi muốn mù cả mắt còn đâu thì giờ ». Niệm thích thú với ý nghĩ Toàn không hề biết nàng về, thê nào chẳng ngạc nhiên khi Niệm bắt thần hiện đến. Thời sự của Toàn lúc này thê nào ? Niệm chẳng hề tin những điều anh viết trong thư, đúng hơn là nàng chẳng muốn tin Toàn sắp đội chữ tòng lên đầu Nguyệt. Niệm cúi xuống nhặt cọng rau muống bẻ gãy rời từng đoạn nhỏ : « Thê chị Nguyệt cũng biệt luôn sau ? — Cả cặp, Nguyệt lẫn Toàn ». Niệm thoáng bần khoăn : « Thư mới nhất gửi em anh Toàn bảo hai người sắp lấy nhau mà ». « Chị Nhã vờ phát cáu : « Sao mà thê thắc mắc mãi về bọn họ thê ? »

Ừ. Sao vậy nhĩ ? Có phải vì ngay từ đầu Niệm đã chẳng thích gì Nguyệt lắm không ? Những năm còn học ở đây, Nguyệt cùng trường và

hơn Niệm hai lớp. Nguyệt ở sát hông nhà, chỉ cần gọi với qua một tiếng là có thể nghe tiếng Nguyệt đáp nếu nàng có ở nhà. Thời chưa quen nhau, Toàn thường leo lên cây nhãn cao nhất trong vườn trông với qua sân nhà người ta, nhìn trộm dáng kiều ra vô thơ thẩn. Rồi hai người quen nhau. Hình như yêu nhau. Niệm tăng lên làm bộ không ý kiến gì cả, Toàn cứ gạn hỏi hoài, Niệm nổi nóng bảo Niệm chẳng thích Nguyệt lắm. Nguyệt đẹp, nết na đây, nhưng ở người thiếu nữ ấy có cái gì Niệm không thể chịu được. Đôi mắt sắc quá chẳng ? dáng đi cô tạo vẻ dài các sang cả chẳng ? Nét mặt đang cười nói tươi tỉnh đột nhiên ngó ngó ra trông thật đáng sợ ? Niệm càng tỏ vẻ không thích, Toàn càng làm ra vẻ si mê Nguyệt hơn. Có lẽ Toàn yêu Nguyệt thật. Cũng có thể không. Họ sắp lấy nhau ? Thôi nhau ? Niệm không hình dung được. Hai kẻ vắng mặt được nhắc nhở tưởng như đã ở cõi xa mờ nào khác. Buổi chiều sấm mầu dần, những mâm phượng đơm rực trên những ngọn cây, lửa cháy trong lò sưởi soạn bữa cơm chiều, chị Nhã lui tới nhẹ nhàng tựa vệt khói giữa những bày biện quen thuộc. Nơi xa xôi, nhiều đêm Niệm đã nằm nhớ quay quắt khung cảnh đơn giản nhưng ấm cúng này.

Niệm mở cửa phòng riêng của mình với chút cảm động thoáng buồn rầu của kẻ vừa trở về, nghe nổi háo hức đã chìm xuống, loảng mù vào khoảng bát ngát nắng nổi gió lá bên ngoài, của lòng tĩnh lặng bên trong. Niệm nói vọng qua cửa sổ : «Lầu nay có ai vào phòng em không ?» Chị Nhã nói : «Thỉnh thoảng anh Toàn vẫn tới nằm đọc sách một lát rồi đi. Bộ mắt mắt cái gì sao ?» Niệm cười : «Không, tự nhiên em thấy sờ sờ, cứ ngỡ lầu này phòng bỏ không, mà quý vào đây ngủ». Trên bàn học, chồng sách giáo khoa không ai đụng tới, bụi bám mờ cả chữ nghĩa. Cái bình hoa không hoa. Tấm ảnh mầu tươi chụp Niệm cười trước cổ tháp Linh Mục lồng kính đặt trên chiếc tủ nhỏ. Nhìn mặt nệm phẳng trũng đầu người nằm. Niệm mừng tượng thấy Toàn với cuộn sách mở mang tám mắt, chiếc nạng gác bên thành giường cách một mét. Cái dáng lẻ loi của anh bao giờ cũng tách biệt hẳn với mọi người. Với Niệm, Toàn không những là người anh mà còn là người bạn thiết. Niệm hiểu Toàn hơn ai hết. Bao mộng tưởng đầu đời đã rời bỏ anh, thực tại là lưỡi dao bén, gọt trụi lớp vỏ hồn nhiên bọc quanh trái tim xưa kia vang động nhịp sống hồng hào. Niệm đã sợ hãi biết bao khi nghe Toàn

bảo, anh chẳng biết xử dụng trí tuệ, tay chân anh như thê nào trong những ngày còn lại. Toàn vốn ít nói. Tiếng nói có vẻ thừa hơn trên môi anh từ ngày chiến trường giữ lại một khúc chân, quân y viện tặng anh cái nạng gỗ. Toàn cảm lạnh lắm lúc làm Niệm sờ cả gai ốc trong những buổi chiều hai anh em cùng ngồi bên gốc hoàng lan, giữa nhà ngoại, gốc cây họ đã cùng trồng cùng vun tưới năm mười một tuổi — Có lần Toàn đùa, bao giờ Niệm lấy chồng nhớ mang cây hoàng lan theo trồng dưới cửa sổ phòng ngủ, sẽ không mơ thấy mộng dữ — Vào những chiều như thế, Niệm thường nhắc kể về thời bóng họ quần quít bên chân nhau. Thời Niệm leo đèo theo anh, tham dự hầu hết mọi trò chơi bạo mạnh của bọn trẻ trai đồng lứa. Nhảy bỏ vào những cuộc vui săn chim bằng ná cao su, chia phe đánh giặc giả, chen chân vào các hí viện coi cộp ciné..., lắm lúc Niệm quên hẳn mình là con gái, Niệm từng làm thủ môn cho đội banh của Toàn đấu với đội xóm vườn đào, xóm Ngã ba Thánh giá, và trở thành thủ môn giỏi bao giờ chẳng hay. Những buổi tâm sông Toàn đã phải nhốt Niệm vào phòng kín khóa cửa, mặc Niệm gào khóc nguyên rủa anh, Toàn nhất định không cho Niệm theo anh và bọn nhỏ leo lên kẻ đá bông không xuống giòng nước dữ. Toàn lì, Niệm còn muốn gan lì hơn anh trong mọi trò nghịch ngợm. Suốt ngày hai anh em quần quít bên nhau, mỗi ràng buộc êm ái bén rễ ăn sâu trong vòng tay bao dung của ngoại. Mỗi ràng buộc nói rộng dần theo năm tháng, cho đến một hôm, Toàn nhìn thật lâu vào đôi mắt to của em gái, nhận rằng Niệm đã khôn lớn. Niệm thảng thốt thấy Toàn nhìn Niệm bằng khóe mắt thật dị kỳ. Khóe mắt của Toàn như chẳng phải của Toàn nữa, mà là cái nhìn của một người con taaì lạ mặt nào ẩn giấu bí mật, bát ngát sau cái vóc dáng quen thuộc của anh. Cái nhìn ấy ám ảnh Niệm nhiều đêm, làm nàng thấy không thể đi đứng nói cười nò đùa hồn nhiên trước mặt anh như trước được nữa. Mãi cho tới bây giờ. Cây hoàng lan vẫn còn. Tuổi nhỏ đã mất. Tuổi lớn vụt đến cùng cây nạng theo Toàn bước lênh khênh. Tóc ngoại ngày mỗi bạc trắng hơn. Và. Niệm lúc này, vừa từ nơi xa xôi về, ngồi nhìn đầu trũng Toàn để lại trên mặt nệm như dấu tích một lẽ loi cùng cực.

Dưới giàn đậu quýt râm bóng, ngoại ngồi bắt động dỗi mắt theo mấy con bướm bay lượn quanh những khóm hoa. Mọi tiếng động như

rút hết lên mây, bị ngăn lại sau những mảnh lá. Chiều trùn xuống chỗ ngoại ngồi từng thước im lặng lớn. Chút nắng sót muộn vừa đủ nhuộm óng ánh những ngọn tóc bạc trắng phát phơ đầu mỗi hơi gió, và khe lá xuống cơ hồ có bàn tay bí mật nào dăm hồn hào nghịch tóc ngoại. Không hiểu nghĩ gì mà không đứng ngoại bỗng mỉm cười. Ngoại của Niệm và của Toàn đó, người tôn nữ già đang ở thật xa chôn điện đài hoang phế. Ngoại chẳng màng gì đến những mảnh vàng son tơi tả nữa. Bây giờ tàng lộng che ngoại là giàn đậu quỳnh, là mái nhà lợp ngói âm dương đứng lặng giữa vùng xanh cây trái. Hài xưa nay thay thế bằng guộc gỗ mướt mướt mọc thô sơ. Quạt trầm thôi không dùng nữa, quạt nan tre búi giấy mỏng cũng thừa để ngoại quạt nóng ắp nóng. Ngoại ngồi đó, giữa lũy tre bọc âm làng Nam Phổ, mắt hiền hậu nhìn lũ bướm tung bay, chẳng cần biết thời gian đang trôi, chiều đang lên hay chiều xuống. Ngoại mỉm cười và giạt mình nghe tiếng gọi quen thuộc của đứa cháu gái.

Nhận ra Niệm, ngoại đứng lên cười thành tiếng, trách móc nhẹ nhàng : «Cháu làm ngoại giạt mình, về bao giờ thế, hở ?» Niệm dựa xe đạp vào cây khê dành sà đèn ôm vai ngoại : «Ngoại đang ngồi nhớ ông cháu phải không ? — Lão nào. Bảy mươi rồi, mày làm như ngoại còn hai mươi». Niệm quả quyết : «Rõ ràng cháu thấy ngoại đang mơ màng mà». Mắt ngoại ầu yếm rực sáng tia nhìn vui. Ngày xưa nhan sắc ngoại nổi tiếng một vùng, ngày nay nhan sắc ấy vẫn còn phảng phất trên khuôn mặt lỏng khung trong tuổi già. Hai bà cháu bước dưới những tàng cây. Ngoại cầm tay Niệm nhìn từ đầu đến chân mỉm cười. Niệm ước thầm ngoại cho mình nửa nét duyên muộn màng trên nụ cười của ngoại. Ngoại nói : «Cháu lớn thật rồi, gả chồng là vừa vặn. Ngày xưa bằng tuổi mày ngoại đã bỗng má thằng Toàn trên tay, ngày nay tại mày chỉ giới âm búp bê nhựa». Niệm nhìn quanh căn nhà hiu quạnh : «Anh Toàn đâu ngoại ?» Ngoại lẩn tay vào túi áo lấy miếng trầu gập nhỏ, miếng cau tươi bỏ vào cái cối tí hon nghiền nát, chậm chậm từ từ. Niệm nghĩ ngoại lảng tai không nghe rõ lời nàng hỏi. Niệm nhắc lại, lớn hơn : «Anh Toàn đi đâu vắng, thưa ngoại». Ngoại đứng dừng lại : «Cháu vào ăn cơm với ngoại nhé». Niệm bắt đầu sốt ruột, ngạc nhiên thấy ngoại chột trấm ngấm buồn buồn, không còn vui vẻ như lúc nàng mới đến. Niệm bỗng nhớ cái tánh ưa lấy hồn của ngoại, của những người trọng tuổi

Ngoại đang giận anh Toàn chuyện gì chẳng ? Niệm nhủ thầm và ghé miệng gần tai ngoại hơn : «Anh Toàn đi chơi chưa về sao ngoại ?» Ngoại bỏ miếng cau trầu giã nát vào miệng, chậm rãi : «Hắn đi rồi». Niệm lặng người trong khoảnh khắc. Mơ hồ cảm thấy có nỗi bất trắc nào đó trong sự vắng mặt của Toàn, thốt nhiên tim nàng đập mạnh : «Anh Toàn đi đâu vậy ngoại ?» Trước vẻ bối rối của Niệm, ngoại bình thần : «Lên Pleiku thăm má nó». Niệm chưng hửng, ngẩn ngơ vì sự biến mất đột ngột của Toàn ngoại dự tưởng nàng, cùng lúc cơn giận mơ hồ dâng lên ghen cổ : «Anh Toàn đã hứa đợi cháu về, sao giờ lại bỏ đi bỏ ngoại ?» Ngoại lắc đầu : «Biết đâu, nó bảo vài bữa có mày về, mày sẽ đến ở với ngoại cho đỡ buồn». Niệm kín đáo thở dài.

Đứng cạnh ngoại lúc này, tựa con cá trở về biển cũ, Niệm tìm thấy lại mình trong vóc dáng lặng thầm những ngày tháng sống hồn nhiên như cây cỏ. Tưởng chừng cô bé con thuở nọ, chưa một lần dời bước khỏi vườn nhà, phương xa còn mãi là những còi khép kín bên ngoài bờ giậu. Hơi thở Niệm tan ngấm, bắt kịp cách dễ dàng nhịp thở của mọi thứ mọi vật đang có ở chung quanh. Hàng chậu kiểng đặt dưới mái bếp lâu ngày không cắt tỉa, cành lá xuê xòa. Chiếc áo mưa rách của Toàn treo rũ bên cái cối đá dưới gốc cây đào lộn hột dễ chừng hai ba năm không buồn đổi chỗ. Mảnh sân sau — chỗ ngoại và Niệm đang đứng — chẳng rộng cũng chẳng hẹp hơn. Giới hạn bởi bức tường cổ cả trăm năm, không ngõ giao thông với vườn nhà kề cận, mảnh sân sau là thế giới thu hẹp của những đêm sao, những trưa đông đưa vông hóng gió. Dưới hiên, chỗ đặt lu nước vẫn ẩm ướt những mặt đá nhẵn mòn. Niệm rời ngoại, đến mức từng gáo nước mát lạnh trong lu dội xuống hai bàn chân trắng hồng nổi trên màu guộc gụ, dăm dăm nhìn lên bức tường cũ kỹ. Nét dao khắc trên đó chưa phai mờ. Trong thoáng lòng âm ỉu, Niệm như nghe rõ tiếng cười của Toàn, và thấy rõ cái dáng cao cao của anh đứng cạnh bức tường, dí mũi dao nhọn vào lẫn với ám màu mưa nắng, hôm trước ngày Niệm ra đi. Hôm đó cũng có nắng vàng giồng bữa nay, nhưng không có nền phượng thấp sáng nền trời, Toàn bỏ vội trái đu đủ gọt dở xuống cạnh lu nước, hoa cây dao báo Niệm đứng yên để anh chạm vào tường đáng đứng gầy gò của người em gái. Trò chơi bắt ngờ và trẻ con như thế hai anh em chưa khôn lớn. Nét dao chạy vòng

theo hình chiếc bóng Niệm hắt lên tường, do ánh nắng buổi chiều đang xuống dần đầu những ngọn cây. Bức tường giờ xanh mướt thêm một lớp rêu phong, nét khắc mờ mờ tỏ tỏ. Không đứng, Niệm muốn so lại bóng mình trong dáng đứng cũ. Nàng xoay xoay cố tìm một vị trí thích hợp để ánh nắng có thể dội mình dán chặt vào đúng cái khuôn do nét dao để lại, nhưng chẳng thể, lúc này nắng đã xuống quá thấp, hắt bóng nàng lệch hẳn lên phía đầu tường. Niệm đứng lặng nhìn bóng mình mà ngỡ như bóng ai khác, mơ hồ chiếc bóng cũ đã theo Toàn ra đi. Niệm buồn bã : «Anh Toàn muốn tròn cháu hay sao mà lại bỏ đi trước khi cháu về hò ngoại ?» Thấy Niệm dờm dờm nước mắt, ngoại vỗ về : «Cái thằng vô tình hết sức, nhà vườn rộng thênh thang thế này nó bỏ ngoại một mình chẳng thèm ngó lại, chỉ có mày là thương ngoại thôi». Mở cửa vào nhà Niệm giúp ngoại sửa soạn bữa cơm chiều, nàng không ăn vì chẳng thấy đói. Niệm xới cơm vào chén ngoại : «Anh Toàn lên Pleiku thật sao ?» Ngoại cười điểm đạm : «Chứ mày nghĩ nó đi đâu bây giờ ?»

Đi đâu bây giờ ? ? Ngoại có vẻ tin Toàn lên Pleiku thật. Nhưng Niệm chẳng tin chút nào. Từ ngày dì Khanh bước thêm bước nữa, Toàn cơ hồ coi như mẹ đã chết. Anh không hề buồn chuyện tái giá, nhưng dù sao, dì Khanh cũng đã thuộc hẳn về một đời sống khác, với những hệ lụy buồn vui nóng lạnh khác. Toàn không muốn đặt chân — dù bây giờ anh chỉ còn một chân, rất khiêm tốn — vào cái đời sống riêng đó. Dì Khanh đã kinh ngạc và khóc ngất ngày Toàn chôn nạng từ quán y viện trở về, thân nhiên bắt tay ông Chánh, nói cảm ơn ông ta và hy vọng ông sẽ mang lại hạnh phúc cho mẹ trong quãng đời còn lại của bà.

Đêm đó hai người đàn ông đã cùng uống rượu và nói chuyện với nhau rất tương đắc, ít ra người ngoài trông vào ai cũng thấy thế. Toàn từ chối lời mời của ông Chánh, không lên Pleiku. Buổi sáng đưa mẹ ra phi trường, Toàn đã thân nhiên nói với dì Khanh : Bây giờ mẹ thuộc về ông Chánh, còn con, con sẽ thay thế mẹ ở bên bà ngoại, ngày nào ngoại mất con sẽ báo tin rước mẹ về. Hôm dì Khanh đi, Toàn lang thang đầu đó đến tối mịt mới về nhà, Niệm và ngoại ngồi chờ bên mâm cơm, cả hai cùng khóc.

Và, bên mâm cơm bữa nay, Niệm ngồi nhìn ngoại lẻ loi giữa căn nhà vắng trống. Có phải thời sum vầy đã qua, bây giờ là thời một

minh ? Ngoại có bao giờ hoài niệm chuỗi ngày xanh ngắt xưa ? Áo và hương nồng từng nấp lùa ngà xôn xao mây gió, trâm cài tóc biếc theo chị theo em thả hải lướt trên những đường thơm. Gương soi nửa in mặt hoa, nửa in bóng ngực thuyền. Mộng ngồi đêm lên tròn ra cửa đông thành trao bàn tay cho lần hẹn hò thứ nhất. Rồi khúc hát hạnh phúc lứa đôi, tiếp dài sang những khúc nổi trôi theo chồng con đeo bóng qua ngày chói chang, qua đêm rằm tối. Có mùa đông quây quần quanh chiều ngồi, mùa xuân đông bày cháu con hành hương hái lộc, mùa hạ lệnh đênh thuyền ngược giòng Hương, đời nhẹ bóng theo tiếng đàn nhịp phách. Có ông ngoại cầm hết hàng chục mẫu ruộng thẳng cánh cò bay, thành khối sương một đêm trên chiều bạc, gả con gái lấy chồng ngoại phải bán hết tư trang, gọi là chút hồi môn kéo thiên hạ chê nhà ta sa sút... Xa hết, khướt mau, để giữa năm tóc trắng bảy mươi, ngoại ngồi tro trọi một mình. Một mình ngoại tay nâng cái chén và những miếng cơm, như và từng hạt chia rời nuốt cho trôi, cho quên nỗi ngậm ngùi cô chiếc. Một mình Toàn đầu đó bên bóng rừng đồi núi hay đường dài, chiếc nạng gõ rên nhịp đều, điệp trùng trong âm thanh buồn bã không người của hàng trăm ngàn ngàn chiếc nạng khác, dọc những ngã ba ngã tư khuất khúc trong lòng chiến thời dài rộng mênh mông. Một mình Niệm trở về ngồi đây, giữa buổi chiều của năm hai mươi tuổi, cũng buồn bã như chiều của ngoại, của người bảy mươi. Ngoại, Toàn và Niệm, mỗi người như được sinh ra để đi đứng và sống một mình.

Niệm nghe nổi náo nức gặp ngoại gặp Toàn phút trước, phút này khô quắt lại thành giọt đắng ngậm tẻ đầu lưỡi. Đùa mãi với cây nạng, khác gì kẻ tuyệt vọng ôm khúc củi mục mong nó nở hoa. Anh khẩn thiết mong Niệm về, về để thấy việc anh cưới Nguyệt là chuyện có thật. Sao Toàn chẳng đợi Niệm về ? Anh không chịu đựng hơn nữa đời sống tịch mịch ở đây sao ? Anh không thấy ngoại già và ngoại cần thiết sự có mặt của anh cho đỡ cô độc sao ? Mỗi tình của Nguyệt và anh là chuyện hoang đường hay có thật ? Người thiếu nữ đẹp, nét na ày đã không cho anh tìm thấy chút bóng mát người quên nào sao ? Tình yêu Nguyệt đầu có cho anh vẫn không lấp đầy những khoảng trống ? Niệm biết, trong Toàn có những khoảng trống thăm thẳm mở ra như miệng vực, anh nhìn xuống và thấy mình quấy lộn dưới ấy.

Chẳng ai nói thêm lời nào nữa.

Niệm bỏ ngoại ngồi lại với mâm cơm buồn tẻ, bước ra vườn, huyên hoặc bởi ý tưởng Toàn đang ần núp đầu đó sắp lên tiếng gọi mình, như thời nhỏ, mỗi lần chơi trò trốn tìm, Toàn vẫn thường trốn thật kỹ, đợi Niệm khóc chào thua mới chịu lộ ra. Lần này, Toàn trốn thật rồi, trốn khuất sau lớp mù sương dày mịn, chẳng thể tìm thấy được nữa. Niệm cảm tưởng nàng đã mất Toàn vĩnh viễn. Mất như tuổi thơ họ đã mất không bao giờ còn sống lại được lần nữa, thời quần quít bên nhau.

Trở về kịp mùa hè, ngỡ rằng kịp hẹn, không hay Toàn nuốt hẹn bỏ đi, Niệm đứng giữa biển cảm lạnh mênh mông Toàn để lại, lòng hoang mang trông trái như ngày xưa mỗi lần bắt hụt những trái banh bão lộc, khác một điều, bây giờ không còn nghe tiếng Toàn trách móc em gái vụng về, dọa chẳng cho giữ chân thủ môn nữa. Lời trách của Toàn lúc này rì rào trong tiếng gió, lỏng lẻo khôn nguôi. Có phải Toàn trách Niệm đã bỏ anh mà đi, đã cho anh thấy anh là kẻ sinh ra chỉ để đi đứng, và sống một mình ? Dù sao Toàn ra đi cũng làm Niệm chột cảm thấy mình có nhiều điều để tự trách. Những điều trước đó nàng không hề để ý, hoặc vì đã quá coi nhẹ sự cần thiết của mình bên anh. Với Toàn, Niệm có thể là cả thế gian bát ngát này. Niệm vắng mặt, cả thế gian cùng khuất lấp, cái còn lại chỉ là cơn choáng váng dài dặc anh phải chống trả liên miên, chống với hai tay đã mỏi với súng đạn ba lô, những ngày nằm rừng thời trước, với cây nạng và cái chân còn lại bây giờ. Nguyệt không thể thay thế Niệm, vì Nguyệt hoàn toàn vắng mặt trong thời mộng tưởng anh. Với Nguyệt, hiện tại nóng hổi khô khốc tạt nguyên luôn luôn bày ra trước mặt, Toàn khó lòng làm ngơ trốn thoát. Trong khi với Niệm, Toàn được đắm mình vào dòng sông ầu thơ dịu ngọt. Dòng sông hiền lành có cội nguồn giàu ần trong anh trong Niệm, còn chảy tha thiết không ngừng. Tới cuối kiếp. Niệm bỗng nhớ đến khóe nhìn đắm đắm kỳ dị của Toàn thuở nào. Khóe nhìn nói một điều anh không thể nói. Và, có phải Toàn nghĩ rằng nghìn năm nàng không thể hiểu, nên anh đã nhất định giấu kín lời nói đó bằng sự biến mất, không đợi Niệm về ?

Đầu đó giờ này Toàn đang gặp ghềnh nặng gổ cuối phò chợ

hoặc đầu sông biển mịt mù. Trong căn nhà rộng thênh, ngoại lẻ loi với bóng tôi quánh dần trên những chỗ ngồi không người trở lại. Trái kín trên mặt đất dài rộng mênh mang, giờ này đang có những cuộc gặp gỡ, chia tay, những đôi cặp tìm đến nhau và những người đi một mình. Giờ này hàng nghìn cánh phượng thắm băng khuâng nhỏ máu xuống những con đường trong phố, nhuộm hồng những gót chân tình nhân. Giờ nay Niệm bước lui tới dưới những tàn lá thắm ngát bóng chiều và, một lúc nào đó, thốt nhiên nàng dừng lại, sững sờ trước cây hoàng lan đã bị chặt cụt tận gốc.

MUỖNG MẮN

một đời như hải đảo

CHƯƠNG CUNG

Tôi ở đây một đời như hải đảo
Ngày tháng sâu con biển lạnh đau thương
Làm rong rêu chết cuối ghềnh đá mới.
Vỡ mộng vàng trái nẻ hạt hư không.

Hồn xưa thơ mây về mưa góc núi
Đổ thác nguồn trắng nước xót xa sâu
Tình yêu em chưa bao giờ gần gũi
Đã chia ngàn trùng cách biệt ly đau.

Lòng tôi như trời xanh mù tuyết vội.
Mở trọn niềm thân ái nắng bao dung
Vẫn không sao là : Không gian yên nghỉ
Em mãi đi và tôi mãi nhân tình.

Trọn một đời rồi cô đơn hải đảo
Làm nhân tình thao thức giữa đen sâu
Mòn giấc mơ trong gió trời, sóng nổi
Và giọng thơ ru mãi mãi u sầu.

CỐI VẮNG

AN VI

Khu vườn không lớn, cũng không nhỏ lắm. Tất cả có cái vẻ trầm lặng dưới những bóng đèn dăng mắc khắp vườn. Tôi ngồi một góc tối, khuất. Hoàng ngồi một góc tối, khuất, nhưng đối diện với nhau. Cái chầm sáng trên tay anh và mùi khói thuốc quẩn quít quanh chỗ ngồi, vương vào cổ tôi một chút đắng cay của mùi thuốc lá. Bàn tay tôi nắm lại, bóp dập những cánh bông sứ anh Toàn vừa hái tặng, chỉ còn len lỏi bay ra một hương thơm dịu dàng yêu đời. Nhưng hình như trái tim mờ ra, co thắt từng hồi trong lồng ngực không theo một chu kỳ nào của đời sống. Âm thanh rời rã từ chiếc máy hát cũ vang lên nghe nhẹ như một dòng tơ khô trải dài khắp khu vườn, mà Hoàng và tôi đang ngắt người trong đó. Tôi thấy đôi mắt anh long lanh mờ lớn, nhìn thẳng vào bóng tôi trước mặt, như kiếm tìm, như níu kéo ai. Tại sao là ai mà không là cái gì? Có lẽ ý nghĩ tôi mãi mãi vẫn bị ám ảnh bởi một nhân dáng mờ hồ nào, bởi những người con gái đến với Hoàng trước hay sau tôi. Rồi thì đời sống cũng buồn tênh. Khi mà hạnh phúc vĩnh viễn là cái bóng mờ của hiện tại, nó chỉ có sức làm linh động và bó buộc người ta vào những phiền toái khác hơn nỗi khổ đau quen thuộc đến mỗi ngày. Tôi nhớ Hoàng đã nói một mình như vậy, lầm nhảm một cách vô tình cho tôi nghe. Nhưng liệu đối với anh, tôi có là một phiền toái không. Và ngược lại. Tựa hồ giữa chúng ta chỉ là cái gì kỳ quặc, người này tình cờ

bắt gặp bóng dáng mình nơi người nọ, và bước đến nhau để ngỡ rằng mình đã khởi đầu cho đời sống của chính mình một cách đầy đủ hơn. Nhưng tôi, nhưng Hoàng, những người đại dột nhất trong những người đại dột đã tìm thấy sự thất vọng của mình, sự mất mát tình cảm nơi nhau sau bao tháng ngày nắm tay ngăn ngừa. Và bây giờ, trong khu vườn người bạn với những bánh trái đầy bàn, một lần nữa tôi và anh thấy rõ hơn sự buồn thảm, lảm lẩn của mình. Nhưng chút lòng quý mến còn sót lại, đã giúp chúng tôi im lặng được với nhau. Như lúc khởi đầu.

Những chiếc lá lung linh trên cành ngọc lan trắng xóa bông đập vào tường rào kêu thật nhỏ, Hoàng với tay hái cho tôi một nhánh bé nhất. Anh trao chậm rãi cho tôi và không nói gì, như thể một tiếng động dù còn con cũng đủ xé rách biên giới cuối cùng. Tôi nhận bằng hai tay, đưa lên mũi hít nhẹ hương thơm nồng nàn của nó, tưởng nhớ đến một cái gì thật bằng quơ mà ngay lúc này chưa biết được. Có thể đó là ánh mắt khác lạ anh Toàn nhìn tôi, có thể đó là lòng tiếc nuối một thời nào đã khuất, sắp khuất, mà tôi cố giả vờ để không gin giữ. Buông tay mình trên bàn, tôi vẽ tròn cuộn hoa ngọc lan để tránh không nhìn Hoàng. Hình như anh đang chăm chú ngó tôi, nghiêm trang mà hồ hững. Tôi nhận rõ điều này trên điệu thuốc cháy đỏ của anh chợt rơi xuống khoảng cỏ mịn dưới chân. Rồi thật bất ngờ, những bàn tay lạnh lẽo đan chặt nhau. Chúng tôi ngàng đầu lên cùng một lúc, mắt chạm mắt trong một lúc rất lâu, tôi ngỡ ngàng đòi lại hai tay mình và gục xuống. Tiếng nói Hoàng cất lên nhẹ như gió và buồn hơn tôi ngờ.

— Trời mưa. Trang nghe không?

Tôi gạt đầu đứng dậy theo tay kéo của anh. Hai đứa đi lững thững vào hiên nhà, ở đó khá đông bạn bè của Toàn đang đứng. Họ riu rít nói chuyện với nhau và cười ròn rã, Hoàng giơ tay chào vài người quen nhưng nhất định không cười cái nào. Tôi phải cười thề cho anh để họ đừng giận. Nghĩa là chúng tôi bỏ tức cho nhau, không cần một lời nhờ vả hay ra đầu của người kia. Của Hoàng.

Sự có mặt của tôi bên Hoàng hôm nay là một điều lạ đối với mọi người. Tôi thấy những cặp mắt mờ to dò hỏi, những cái miệng xi xào bàn tán với nhau. Có thể vì gần hai tháng nay chưa bao giờ tôi và Hoàng có mặt cùng nơi và cùng lúc như thế này. Có một khoảng thời gian

qua hai đứa đều tránh mặt nhau, sợ hãi sẽ xảy ra những điều có hại cho mỗi tình dù phai nhạt nhưng quý báu trong chúng tôi. Lần này thì tự nó đã mang giá trị khác. Có thể đây là lần cuối nhưng biết đâu đây cũng là lần đầu trở lại. Tôi chưa nói gì và Hoàng còn mãi lặng thinh.

Gặp Thái từ trong nhà bước ra, anh bắt tay Hoàng rồi quay sang nhìn tôi cười nói :

— Hy vọng tất cả sẽ vui vẻ như màu áo chị.

Hoàng nói một cách thần nhiên :

— Có lẽ vậy.

Thái cười lớn rồi bỏ đi về phía khác. Tôi sợng người lại vì câu nói của Hoàng, có lẽ nào, có thể nào hay không ? Hoàng chừng như đoán được ý nghĩ tôi, anh ngừng lại siết nhẹ tay tôi nói nhỏ :

— Em không nghĩ được mọi chuyện sẽ như thế à ?

Tôi cười mà như mếu :

— Em chưa tin nổi sự thay đổi này.

Hoàng im lặng một chốc. Bây giờ thì tôi sợ nỗi im lặng của Hoàng quá. Nó bất thường, nó nặng nề như cơn mưa tôi vừa trút xuống quanh ta. Rồi tôi sẽ ra sao nếu vấn đề này được giải quyết tốt đẹp, nếu anh còn nắm tay tôi thêm một thời nữa, đến suốt đời sống này. Mọi lời đi về đâu êm ái thế mà chẳng nữa thì cũng vẫn chấp chùng những lo âu, mà tôi biết rằng không có anh tôi cũng có thể vượt qua được, từ từ và chắc chắn. Hoàng có thực sự là một cần thiết không ? Tôi có thực sự lừa dối mình khi cố gạt anh ra khỏi cõi riêng của mình ? Làm sao hiểu, làm sao nói cho nhau nghe. Hờ Hoàng ?

— Anh đưa Trang về.

— Mưa mà anh.

— Ừ, nhưng mưa nhỏ. Ta cứ đi.

Chúng tôi lại gạt đầu chào những bạn bè chung quanh, anh Toàn đưa cả hai ra tận cổng rào. Hoàng ngừng bước nói chuyện với anh. Tôi giữ kẻ lững ra xa đứng đợi, nếu có dịp tôi xin cảm ơn anh về những điều mà anh lo lắng cho tôi, cho Hoàng. Chẳng hạn như sự cô tình sắp xếp cho chúng tôi một cái bàn riêng rẽ ngoài sân, nhờ thế, bây giờ tôi và Hoàng mới về chung lối. Tôi cười chào khi anh vừa quay gót, nụ cười tươi của anh làm tôi suy nghĩ, nhớ mãi suốt đường về. Hoàng nắm

tay tôi dong đưa nhẹ. Những giọt mưa bay lướt thướt dưới ánh đèn đường hiu hắt sáng trông lạnh lẽo quá. Gió thổi tóc tôi bay giạt về phía sau đập trên vai Hoàng, anh mỉm cười băng quơ vờ con đường trước mặt. Con đường vừa trống hai hàng cây huỳnh đàn nhỏ xiu, nhưng vài năm sau, có lẽ bộ mặt tỉnh nhỏ sẽ khác đi nhờ nó. Tôi chỉ cho Hoàng thấy điều này, anh cúi xuống trên tóc tôi nói : Chưa tuyệt bằng cái này, Trang xem. Theo cánh tay anh chỉ, tôi ngạc nhiên nhận ra mặt trăng lơ mờ sau lớp mây dày trong bóng tối. Những vệt ánh sáng chạy dài hun hút trong đêm phủ chụp lên mọi lối mọi đường. Tôi nắm cánh tay Hoàng đòi đứng lại, nhưng anh lắc đầu bảo cứ đi chậm ngắm cũng được rồi. Hai đứa rất ít nói, lặng thinh đi bên nhau và nghe rõ tiếng lòng mình. Mơ hồ có một chút buồn thắm nào trong tôi, trí tưởng tượng không thỏa đáng nỗi sự hàn gấm này. Mặt nhau, có nhau, chỉ tí như đường khói, mỏng, gió tạt bên nào bên đó hững hờ. Không còn là quyết định tất cả đèn tựa hồ định mệnh đẩy đưa, nhưng tôi không thích tình cảm mình lòng bông như thế. Biết đâu ngày sau, chúng tôi sẽ chia xa vì một nguyên do còn con nào đó. Tại sao không có gì chắc chắn giữa chúng ta, Hoàng ? Em không muốn, tôi không muốn vậy đâu,

Hoàng hỏi tôi có thấy hạnh phúc không. Anh làm tôi bối rối quá. Câu trả lời sẽ không bao giờ được nói lên cả. Bởi vì suốt một đời, tôi tin mình sẽ không có được một thứ hạnh phúc thực sự nào. Nếu có chẳng chính là một lầm lẫn. Và hình như hiện giờ tôi cũng đang lầm lẫn điều này. Bên anh.

Về tới nhà, tôi mở cổng mời anh vào nhà chơi một lúc. Nhưng cái nhìn của chị Trâm làm Hoàng ngại, anh xin phép chị cho tôi đứng nói chuyện ngoài sân với anh, màu áo chị Trâm biến dần mà chúng tôi vẫn cảm như hèn. Chiếc băng đá nhỏ đặt ở góc sân làm cho Hoàng thích thú. Hai đứa ngồi trên đấy nghe tiếng dế kêu, thật lâu anh mới nói :

— Nếu hôm nay em không đến nhà Toàn, anh ân hận vô cùng.

Tôi ngạc nhiên :

— Sao vậy anh ?

— Ngày mai, anh về Pleiku.

Tôi sợng sờ vì câu báo trước của Hoàng. Muộn chưa, muộn chưa

cho lần từ già này. Tôi đưa tay vuốt lại má mình, những giọt nước mắt rơi bất ngờ làm Hoàng hốt hoảng Anh siết tay tôi và cười buồn. Nụ cười trái hẳn với Toàn lúc này. Nhưng cả hai, sẽ làm tôi nhớ suốt đời. Bây giờ thì tôi hiểu tại sao Hoàng muốn hai đứa hàn gắn lại với nhau. Bởi dù thế nào tôi vẫn mất anh, nhưng trong hình thức này xem chừng đẹp đẽ và đáng nhớ hơn. Phải không Hoàng ? Ngày mai anh đi, ngày mai tôi tiếp tục những ngày dài bình yên như trước. Có gì chứng tỏ chúng tôi còn có nhau. Bây giờ mọi chuyện đều vô nghĩa, hay đều có nghĩa rằng chúng tôi sắp chia xa. Lặng lẽ và hài lòng. Hoàng nói : Anh sẽ trở về, một hay hai năm nữa. Tôi gật đầu không nói, thời gian đó đủ để anh quên em rồi. cũng như ngược lại. Về làm chi. Hoàng sẽ đóng vai một người tìm kỷ niệm, mà kỷ niệm có vốn tự nơi mình. Tôi muốn nhớ, tôi sẽ nhớ, Hoàng thích quên anh sẽ quên. Vậy sự trở về của anh nó buồn cười và hài hước lắm. Nhưng biết đâu, tôi sẽ chờ anh lại để nhìn trọn vô tuồng buồn thảm kia. vô tuồng mà một thời tôi đóng vai chính tuyệt vời. Chứ không phải chờ anh về để chấp nỗi tình cảm hôm nay. Tôi dễ chán nản và không kiên tâm chút nào. Trái tim tôi tuy yếu đuối nhưng chắc chắn không bệnh hoạn để có thể tin lời hứa của anh, khi mà hiện tại cả chúng ta đều hiểu rằng tình yêu đã hết, từ hôm kia, hôm qua, nghĩa là trước ngày này. Vậy thì còn chi nữa cho tôi tin, Hoàng sẽ thứ tha dễ dàng cho tôi, bởi vì trong âm thầm anh đã muốn vậy. Tôi chỉ là một trong hai người làm cho điều đó sáng tỏ thêm thôi. Sẽ không là bội phần, sẽ không là ăn năn, nên tôi quên lãng Hoàng. Anh chọn lựa một mình rồi quyết định lấy, tôi cân nhắc một mình và quyết định lấy, nhưng tôi nhút nhát hơn Hoàng nên tôi không nói điều mình nghĩ mặc anh tin tưởng và tưởng tượng mọi điều.

— Anh về. Trang không nói gì với anh sao ?

— Chúc anh vui.

Hai đứa nắm tay nhau một thoáng, thành thật tôi vẫn nghe rất ngậm ngùi. Nhưng thôi, thế này là hết. Chấp nhận cho nỗi buồn chấp cánh bay. Hoàng bước ra cổng đi rồi, tôi nói với theo :

— Đừng về nữa, nghe Hoàng. Ta mất nhau từ đây !

AN VI

tình anh đang học vỡ lòng

NGUYỄN
DŨNG

hoa
cỏ

TRẦN
TƯỜNG
TRÌNH

Tình anh đang học vỡ lòng
 Tình em khép nép búp hồng tơ xanh
 Tình em ngan ngát nữ sinh
 Dưới đèn anh học lung linh vô ngần.
 Lòng em hoa cúc băng khuâng
 Cho anh làm ngọn gió xuân rộn ràng
 Cánh hoa bé nhỏ thơm vàng
 Cài lên ngực áo ngỡ ngang lòng anh.
 Dáng em thấp thoáng dưới trăng
 Xin làm kẻ đứng vườn hoang đợi chờ
 Vườn hoang giam kín ngu ngơ
 Giam tình con gái, giam đời trinh nguyên.
 Mắt em thăm thẳm nhưng huyền
 Xin làm con suối bên triền mộng mơ
 Bên dòng em hát vu vơ
 Nhìn sâu đáy nước vỡ bờ nhân duyên
 Tóc em đen mượt rảng đêm
 Xin làm chiếc lược chải thơm cuộc đời
 Chải thưa chân tóc thơm hơi
 Lập dầy nõ nức, buồn rời thơ ngây.
 Bước em bóng mát đầy đầy
 Xin làm chân ngựa rong ngày bé thơ
 Xin làm cọng cỏ đợi chờ
 Để em dẫm nát cho vừa nhớ mong.

Lên xe là sẽ xa người
 Hương đưa nào sẽ một đời không phai
 Bụi nào còn phủ hai vai
 Đường trưa nắng vẫn chia hoài ghè đôi
 Kéo ngang môi một nụ cười
 Chân co bịn rịn tay rời rã buông
 Chạnh lòng nhau quá Bình Dương
 Những cây trái chín trong hồn vội đau

RỒI NHƯ SƯƠNG KHÓI NGUYỄN ĐĂNG

Lần đầu tiên hình dáng người con trai lạ mặt làm em xao xuyến. Với dáng gầy và cao, anh chàng bước những bước lừng khừng xuống con dốc nhà làng, con dốc nhỏ buồn như nắng chiều nghiêng nghiêng đổ theo dấu chân đi, khuôn mặt được một vẻ xa xôi sâu thẳm, nhất là đôi mắt, em chưa thấy ai có đôi mắt đẹp và buồn đến như vậy, mái tóc không ngắn không dài xõa thật tự nhiên che vầng trán rộng ngang tàng như đôi vai, hai tay thọc túi quần như một gã bơ-dời, anh chàng bước đi mà chẳng thèm nhìn lên để biết rằng trên này có người đang dõi trông từng bước của hắn. Tạm gọi tên hắn là lãng tử vậy, lãng tử xuất hiện như một vì sao lạc loài trong đêm tối, trên phò núi cao nguyên khiến em bị thu hút. «Mi lãng mạn quá Hương à». Em chợt gọi thăm tên em trong phút giao lòng ấy.

Nhà em ở cuối dốc nhà làng, con dốc nghiêng ngả như nỗi buồn con gái mỗi chiều, khi nắng loang dần hong âm từng bậc đá xanh xao, em thích ra ngồi trên bao lơn tựa cằm nhìn khách bộ hành lên xuống như nhìn những buồn vui đi qua trong đời. Và chiều hôm nay khi em ngồi đây thì người con trai xuất hiện phá vỡ mọi sự yên bình lãng động bấy lâu trong em cũng như buổi chiều nghe chừng chợt dề nặng trên con dốc. Tháng bảy Dalat vào mưa, nghỉ hè tù túng trong mưa buồn

chỉ lạ nhưng hạt mưa không lớn không nhỏ, chỉ đủ cảm chân em chả đi đâu được, nhiều khi nhớ bạn bè muốn đến thăm nhỏ Yền mà sao em lười lười thê ầy. Chiều nay mẹ bận, mẹ bảo ra chợ dọn phụ với chị Liên làm em chả dám đi đâu. Để chị Liên một mình với gian hàng bữa bận nghĩ thầy tội làm sao. Mặc vội chiếc áo dài «hoi ho» ngắn một tí thôi, trông em có vẻ người lớn hẳn ra, mười sáu tuổi chứ ít sao, mười sáu tuổi buồn vui lẫn lộn, tự dưng em nhớ đến người con trai hôm nọ, anh chàng lãng tử có đôi mắt buồn xa xăm, kỳ ghê đi, khi không chả có gì mà anh chàng làm em xao xuyến, hồi còn đi học em đâu có vậy, cũng mấy ông con trai cứ nhìn em treu ghẹo mà em đã sao đâu, dễ thường ít khi em nhớ con trai lắm, hay là em đã... yêu. Nghĩ đến đây má em bừng nóng, những mụn trứng cá xuất hiện trên mặt em từ hồi nào bây giờ nhỏ nhỏ như những hạt mè đang đỏ như gấc chín. Eo ơi sợ quá đi thôi.

Dọn chợ về chị Liên rủ đến nhà thăm anh Tào. Tình yêu khiến mưa chả ngăn cách được hai người, mấy hôm mưa không gặp nhau Hương biết chị Liên mong anh ấy đến chơi lắm nhưng anh Tào lại chẳng vậy, lười vô kể, lười nhất thế giới có lẽ là anh Tào thì phải, bận đi đâu thì thôi chứ không thì ru rú ở nhà chăm mây cuốn kinh Dịch dầy cộm trông phát khiếp, em chả hiểu trong ấy có cái gì hay ho không sao anh Tào mê đến thế, chắc giờ này anh đang nằm ôm ba cái cuốn đó lắm. Chị Liên nháy em:

- Chỗ nớ ghé anh Tào chơi nghe nhỏ.
- Sời! Mưa Hương ngại đi quá à...
- Thôi đi nhỏ, làm bộ hoài nhỏ khoái đi mưa lắm mờ.
- Nhưng hôm nay em chả muốn đi, em muốn về nhà ngồi ngắm

trời mưa thú hơn.

- Cha, nhỏ này lãng mạn ghê ta...

Rồi chị Liên dỗ:

- Thôi mà nhỏ, đi với chị tí nào, nhỏ theo «cùng hộ tinh thần» í mà.
- Sời! Chị cứ làm như công tác «chiến tranh chính trị» không bằng. Hương đồng ý nhưng chị nhớ cho Hương về sớm nhe, trễ mẹ la chết.

— Nhặt nhỏ của chị rồi, thế có ngoan không, yên chí chị sẽ dẫn nhỏ về sớm kéo cục cứng của mẹ khóc nhè thì «ê» lắm.

Bên ngoài trời vẫn mưa, những sợi mưa giăng lê thế bắt tận mờ mờ con phố dưới chân chợ lầu, hai chị em đi trong mưa với chiếc dù độc nhất trên tay, chiếc dù nhỏ không đủ che kín hai cái đầu khiến chị em Hương phải khép nép đi bên nhau cho khỏi ướt. Hình ảnh đó có lẽ buồn cười lắm thì phải, Hương thấy mấy gã con trai đứng trú mưa dưới những hàng hiên chỉ trỏ chị em Hương cười đùa ra vẻ thích thú làm hai chị em đã ngượng trong lòng còn ngượng cứng cả đôi chân. Con trai gì kỳ cục. Đèn đầu dốc nhà thờ con gà thì mưa đã làm ướt vạt áo dài của Hương, tà áo bỗng dựng vượng vịu chân em, gần đến nhà Tạo chị Liên đâm ra luống cuống làm sao, đứng trước cửa nhà rồi mà chị chả dám đưa tay gõ cửa :

— Hương gõ cửa hộ chị đi.

— Thôi chị Liên kêu đi.

— Không biết anh ấy có nhà không chứ ?

— Sời ! vậy mà chị lại rủ em đi.

Chị Liên vội nói :

— À không. Chị nói là giờ này anh đi dạy về rồi nhưng biết anh có về nhà liền hay lại đi đâu chơi đây mà.

Hai chị em còn đang xăm xì thì cánh cửa bật mở, một cái đầu lộ ra. Có tiếng la :

— Trời ơi. Anh Tạo trợn mắt... cô bé điên khùng, trời mưa đi đâu đây ?

— Xì ! Người ta đèn thăm còn làm bộ.

Chị Liên nguyền một cái dài như quốc lộ sỏ một khiến anh Tạo lắc đầu cười kéo mạnh chiếc cửa qua bên :

— Vào đây kéo mưa ướt hết cô bé.

Chị Liên vào trước, em quần quít rụt rè đi sau, bước chưa đầy ba bước tiếng anh Tạo đã vang vọng bên trong :

— A, Thăng ơi. Có cả bé Hương nữa này... hôm nay theo ngọn gió nào lạc loài đến đây, trông bé xinh quá thảo nào Thăng nhà tôi cứ khen đẹp như Đức mẹ mãi.

Tiếng anh Thăng dưới bếp đi lên :

— Vừa thôi nhé Tạo. Hương đừng có tin nó, nó chuyên môn nói... thật đấy.

— ...

Anh Tạo cười ha hả nheo mắt trêu em :

— Đấy «tín đồ» của Hương đấy, ở đây chơi nhé để anh với chị Liên xuống thăm nổi chè kéo ông mãnh ăn vụng mất.

Và em một mình ở lại lơ đãng trong căn phòng khách, phòng của mấy ông con trai thật muốn người như một bữa bãi không thể tả. Đâu cũng thấy tàn thuốc lá, đầu bàn cũng có chân bàn cũng có, sách vở thì loạn cả lên chả ra cái «thông chề» nào hết Quần áo thì càng quá tẻ cứ như là căn phòng của «tiểu nghệ sĩ» không bằng. Nơi góc phòng hình như mới dựng thêm cái giá vẽ, trên giá còn vẽ dở dang chân dung một thiếu nữ đôi mắt đang nhìn em «rất thân». Ô hay, sao giống em chi lạ. Lại còn cả mấy cái mụn trứng cá trên đôi má người thiếu nữ nữa cơ chứ, chả nhẽ anh Thăng vẽ mình hay sao ?

— Giống Hương lắm không ?

Ủy trời ! đang mãi suy nghĩ anh Thăng làm em giật cả mình :

— Anh vẽ Hương lấy à ?

— Ừ Hương thấy có được không, nhưng không phải anh vẽ đâu.

— Thế ai vẽ bức tranh này hở Thăng ?

— À, thằng bạn anh, anh chàng mới giang hồ lên đây chơi vài hôm, họa sĩ đấy, anh nhờ vẽ chân dung của Hương để treo trong phòng cho đỡ «trống trải». Mà kẻ họa sĩ có khác, anh chỉ tả sơ sơ nét mặt của Hương thôi mà anh chàng vẽ cũng giống ghê đấy chứ nhỉ ?

— ...

— Hương không bằng lòng à ?

Giọng anh Thăng lo lắng. Em vội lắc đầu :

— Dạ không anh ạ, nhưng kỳ ghê, Hương có đẹp gì đâu mà anh bảo người ta vẽ, nếu họ biết Hương chắc họ chả thèm vẽ đâu.

Anh Thăng tán :

— Thôi, anh «ong Hương «xấu» như vậy cũng đủ chét người rồi, Hương không biết chứ bức tranh vẽ chưa xong mà bạn anh đã ngồi ngắm

cả giờ vẫn chưa biết chán đây.

— Ông ấy còn vẽ nữa hờ anh Thắng ?

— Chưa xong mà cô bé. Hân vừa đi lang thang ra phố đầu đây có lẽ cũng sắp về.

Em lặng nhìn bức tranh, nét vẽ khéo quá nhưng Hương trong tranh chỉ giống em một hai năm về trước chứ bây giờ em đã có một nỗi buồn nho nhỏ bằng quơ. Chắc anh chàng họa sĩ ngỡ em hãy còn ngây thơ con nít lắm, làm sao biết được rằng mới hôm nào đây em đã bắt đầu thương nhớ mong lung, đã bắt đầu ngồi một mình buồn tư lự, tuổi mười sáu em nghe nhiều người bảo rằng dễ thương như trăng rằm thề mà em có thấy gì đâu, chỉ cảm thấy một nỗi buồn phiền phiền trong lòng có thể thôi. Bỗng tiếng cửa sịch mở, có tiếng kêu lên :

— Đi đâu về đây ông tướng ? Chắc ông lại đi lang thang ngoài mưa nữa chứ gì, thôi thay đồ đi rồi ra ăn chè, à giới thiệu luôn... người tớ nhờ cậu vẽ đây. Em quay lại thì tim chùng như muốn ngừng đập, người con trai qua đờc làng hôm nào bây giờ đang đứng trước mặt, hân nở nụ cười kiêu gật đầu chào mà em cứ ngỡ còn trong mơ nên quên mất mình chưa chào hân, trông em lúc này lúng túng cả quỳnh chỉ lạ, lại chẳng mang khăn nên vạt áo dài xoắn tít trong tay, giữa khi niềm vui áp đến bắt chợt trong lòng, em nghe tiếng hân thật dịu dàng :

— Khéo nhặn hết áo cô bé.

Má em đỏ bừng :

— Dạ nhàn một tí không sao «ông» ạ.

Nói xong em chợt thấy mình xưng hô thật kỳ cục, ai đời lại đi kêu người ta bằng ông. Anh Thắng trừu :

— Ủi giời ! Hương cứ làm như người ta mấy mươi rồi không bằng, người ta mới hai mươi hai cái xuân xanh thôi cô bé ơi.

Hân nhìn em cười :

— Có lẽ cô ấy thấy tôi nhiều râu trông giống ông già lắm thì phải?

— Dạ không, tại Hương không biết gọi là chi tiện chứ «ông» đâu có già.

— Ủi thôi vậy cô cứ gọi tôi là Hoàng cho dễ nghe, đừng gọi bằng ông không khéo tôi phải mặt thêm một món tiền...

— Ủa sao vậy?... Hương ngạc nhiên hỏi.

thang để chồng đi thi phiên lắm.

Rồi hân cười khiến em ngượng ngượng là, chỉ tội cho chéo áo dài xoắn đau trong tay em và trong chiều hôm ấy có đến năm người quây quần bên nồi chè xanh bốc khói, anh Tạo chị Liên thật đặc ý, hai người chia sớt nhau từng thìa từng miếng như đôi vợ chồng mới cưới, anh Thắng thì cứ đòi Hương đưa tay để anh làm một màn bói toán, xem tay Hương anh Thắng bảo rằng sau này Hương sẽ khổ nhiều vì em đa sầu đa cảm và anh cứ khen bàn tay Hương mãi làm em ngượng muốn chết. Riêng Hoàng, tên người con trai, hân ngồi quay lưng nhìn ra cửa sổ, khuôn mặt có vẻ trầm ngâm xa vắng, đôi mắt hân nhìn sững qua khung cửa như nhìn vào hư vô, khẽ liếc nhìn hân em cầu mong được nghe lại tiếng hân nói, nhìn cái cười của hân sao mà dễ thương quá sức, nhưng hân vẫn ngồi đó như một bóng đen âm thầm chầm thuốt hút trong thinh không. «Em mười sáu tuổi trắng tròn nhỏ, Anh bước ngang nhà bỗng ngán ngơ». Trời ơi hân đã ngâm thơ làm em rung động, tim em như đập liên hồi, con người chi sao lạ lùng thế, hân là tên nghệ sĩ thật táo nhẵn, khi không gieo những vần thơ khiến cho em giao động như chiếc lá mùa thu, và tự dưng em thấy lòng buồn vương lên mắt, muốn bỏ đi về mà sao chân cứ mãi chôn chặt nơi đây.

Hai hôm sau, vào một chiều mưa, khi mẹ và chị Liên dọn hàng về em đang ngồi co ro trong chiếc ghế tựa cửa nhìn xuống con đờc buồn đang khóc dưới mưa, chị Liên vào phòng nhìn em cười tinh quái đưa một lá thư dán kín, chị bảo : Cửa anh chàng họa sĩ nào đó nhờ gửi thư này cho nhỏ nè. Em hồi hộp. Trần thị Bích Hương, nét chữ gầy thanh thanh khiến em hình dung dáng anh Hoàng và chả hiểu sao em chợt buồn khi nhận được thư người ấy, linh tính cho em biết một chuyện buồn nên em vội vã bóc tờ thư : «Đà Lạt ngày tháng năm... Hương rất mến». Thôi thế là tôi phải thất hứa với Thắng, chẳng bao giờ tôi dám vẽ chân dung của em, chẳng phải vì lý do nào khác mà vì trời khiến xui cho tôi gặp em tôi mới thấy mình mãi mãi sẽ chỉ là một tên thợ vẽ tầm thường chẳng bao giờ vẽ được nét đẹp thần thánh của em, của người mà tôi chỉ một lần gặp và có lẽ muốn đời chẳng bao giờ tôi còn gặp vì tôi sợ chẳng còn chút sự sống, chẳng còn chút sinh thú nào nếu tôi thiếu em. Tôi yêu Hương. Quả thực như vậy nhưng tôi có cuộc đời phiêu bạt của

tôi, tôi sợ phải chôn mình trong ánh mắt ai đó, bởi thế nên tôi đi, khi nhận được thư này thì tôi đã xa rồi em ạ, tôi xa mà vẫn biết lòng còn vương lại nơi đây một khoảng trống của linh hồn, nhưng thà thế còn hơn vì đời tôi còn sự tự do và phiêu lãng. Nói như thế phải chăng tôi ích kỷ ? Hương hãy thứ lỗi cho tôi, thứ lỗi cho tôi nhiều em nhé.

Nguyễn Hoàng

Bức thư nhoe đi trước mắt Hương, những giọt nước mắt rơi trên tờ thư làm hoen đi nét chữ. Em khóc cho chính mình, cho cuộc tình sương khói đầu đời. Ừ thôi anh đi như cánh chim bằng trong gió lộng, em chẳng còn gì tiễn anh ngoài mỗi tình thơ đại gói kín trong lòng, hôm nay em mới có những gì em có, mai cũng còn mới có, một sẽ là kỷ niệm, một chút kỷ niệm còn mãi trong em, rồi thời gian sau anh sẽ quên, em cũng sẽ thôi nhớ để tiếp tục ngồi nhìn nắng hong khô những ngày buồn của con dộc...

NGUYỄN ĐĂNG

quà tặng
cho
tình yêu

người gửi
NGUYỆT
XUÂN

— Mỗi tình đầu và mỗi tình cuối của chúng ta là: yêu mình.

BOVE

— Tình yêu là một hình phạt. Chúng ta bị trừng phạt vì không thể sống cô đơn nổi.

M. YOURCERAR.

— Nhiều khi vì sợ bị từ chối, người ta không dám tỏ tình. Sau này người ta mới tiếc.

TỤC NGŨ ANH

— Hình bóng của người yêu không khác nào cái bóng của ta : nó theo mãi bên mình.

SAINT PROSPES

— Ai tình, đối với người đàn ông là một đoạn tình sử trong đời họ ; trái lại với người đàn bà là một thiên tình sử của suốt một đời người.

Mne DE STAEL

NHƯ BÓNG, CHIM CUỐI ĐÈO

TRƯỜNG THOẠI

Hân sửa lại chiếc phu-la trên cổ, cài lại mấy cái cúc áo măng-tô, bước lững thững xuống con dốc từ công viên. Gió thổi thật mạnh khiến Hân tưởng chừng như nếu nàng không bước đi thì với sức mạnh của gió cũng có thể đẩy nàng xuống cuối con dốc thấp phía dưới kia. Hôm nay chiều thứ bảy, phố núi trông có vẻ nhộn nhịp hẳn với những bộ áo quần ka-ki thẳng nếp, với những cầu vai, những alpha vàng, đỏ tươi vui. Ngay cả ở con dốc này, thường ngày trông vắng lặng lắm, thế mà nay cũng tập nập người đi lên đi xuống với màu áo nhà binh chen lẫn những màu sắc rực rỡ của áo quần con gái. Hân có cảm tưởng như mình xa lạ lắm với đám đông hỗn độn đó. Bao giờ Hân cũng muốn cuộn mình trong một góc tối nhỏ nhoi của đời sống, nom nàng như một loài sâu nhỏ bơ vơ ngủ quên khuất lấp ở một đám cỏ bụi bậm nào. Hình như chưa có lúc nào Hân cảm thấy bằng lòng với cái hiện tại nàng đang có. Ngày nào Hân đã nhất quyết khăn gói ra đi, nhất định bỏ phố lên rừng, «em chán cảnh phố hoa, em ưa miền đồi núi». Rồi Hân bỏ đồng bằng, bỏ phố phường đông đúc, tìm lên miền rừng núi làm quen với đối cao, với lũng sâu cùng gió lạnh bốn mùa quanh năm suốt tháng. Một sự lựa chọn theo đúng ý muốn khiến Hân cảm thấy đời sống nàng dễ chịu một phần nào. Vậy mà có những lúc nàng lại muốn trở về

phổ thị. Ở một nơi chôn đồng người như thế, Hân nghĩ nàng sẽ có thể tự xóa mình đi. Đó là điều nàng thích, thế thôi. Chiều nay, bỗng dưng nàng muốn dời phòng trọ để tìm xuống phố nhưng không với mục đích nào rõ rệt. Có thể là Hân sẽ vào một hiệu sách mua một quyển sách nào đó chẳng hạn, hay là nàng sẽ đi quanh quần hết con dốc này sang con dốc khác bằng những bước thật thấp, thật hăm hiu cũng không chừng. Hân vẫn thích đi lang thang như thế, thích leo lên những con dốc, những ngọn đồi cao để thấy mình đôi lúc sao quá vĩ đại và đôi lúc sao thật nhỏ bé. Hình như Hân đã tìm ra được cái chân lý của đời sống, nó cũng giống như hình ảnh của những con dốc, những ngọn đồi kia. Đời sống không bằng phẳng như nàng đã tưởng tự thuở bé thơ, mà đời sống chính nó đã được thể hiện bằng những hình ảnh khi lên đồi cao, khi xuống dốc thấp đó. Hân xem đó như là một điều hay ho lắm mà nàng đã nhận biết được kể từ nàng đặt chân đến đây. Và Hân đã có lần lo lắng, nàng lo sợ không biết liệu nàng có đủ can đảm để leo nốt con dốc cao đời sống sau này của nàng, hay lại phải buông xuôi trước một trở ngại nào đó có thể sẽ đến với nàng. Chỉ cần nghĩ đến lúc khốn cùng đó, Hân cũng đã thấy mắt mình cay cay...

Tiếng bước chân gõ nhịp đều phía sau Hân nghe rõ mồn một làm Hân giật mình. Nàng vội đưa tay dụi mắt, cúi mặt bước đi thật chậm, cốt để cho bước chân ai đó lướt qua. Nhưng không, Hân đã lầm, bước chân đã tiến đến song song với nàng, thật bình thản, thật tự nhiên. Rồi một giọng Bắc kỳ cất lên :

— Cô từ trong viện ra ?

— Hân giật mình, bối rối. Bằng một cái nhìn xen lẫn chút cau mày, Hân nhận ra người vừa hỏi nàng là một thanh niên với quân phục chỉnh tề, râu vai đỏ và alpha vàng, nom anh chàng có vẻ.... quân phong, quân kỷ lắm. Hân ngẩn ngừ, cúi đầu bước đi, không đáp. Người thanh niên lại cất tiếng :

— Cô đi phố một mình ?

Lần này thì Hân biết là nàng khó có thể yên lặng nữa. Nàng đáp với một chút khó chịu :

— Đi một mình hay với bao nhiêu người nữa thì ông đã thấy, còn hỏi làm gì ?

Người thanh niên cười khẽ, bảo :

— Tôi thấy những cô khác cũng từ trong viện ra, họ đi có đàn, có lũ trông vui lắm. Duy chỉ có cô, sao lại đi một mình, không nhập bọn với họ ?

Hân đáp xẵng giọng :

— Tại vì tôi thích. Hơn nữa, tôi khác, họ khác. Sao ông lại đặt sự so sánh giữa tôi với họ, nhất là trong khi tôi với ông chẳng quen biết gì ?

— Trông cô có vẻ khó tính đây. Nhưng tôi nghĩ là giữa tôi với cô đã có một sự quen biết nào rồi đó chứ. Nếu không, sao lại nói chuyện với nhau thế này ?

Lúc này, Hân thấy bức tức, tốt độ. Lạ chưa, tự dưng ở đâu tới rồi bảo là quen biết với người ta. Nàng cắn môi, cố tránh không cho tiếng khóc bật ra. Giọng người thanh niên vẫn đều đều bên tai nàng, phản trần :

— Xin lỗi cô, nếu những lời nói của tôi đã làm cô phật ý...

Hân lắc đầu đáp nhanh :

— Ông không có lỗi gì hết, lại xin tôi, lỗi đâu tôi cho ông bây giờ. Tôi chỉ xin ông, đừng... đi với tôi như thế này, dè dặt. Ông thấy không, người ta đang nhìn...

Tiếng người thanh niên bỗng nhỏ nhẹ, như kẻ lẻ :

— Tôi được ra phố chiều nay. Lên viện tìm một thằng bạn quen nhưng không ngờ chiều thứ bảy hẳn cúp cua đi chơi. đành trở về một mình, lang thang. Thấy cô từ trong viện ra, tôi muốn làm quen, muốn nói chuyện với cô. Nhưng không ngờ tôi đã làm cô buồn. đành thôi, xin lỗi cô.... À, mà cô gì nhỉ ?

Hân trả lời cụt ngắn :

— Hân.

Người thanh niên cười, nói :

— Tên cô đẹp quá. Hân. Nhưng mà.... cái gì Hân mới được chứ. Ngọc Hân công chúa hay là...

— Ông điều tra lý lịch của tôi hơi kỹ đấy nhé. Tùy ông, ông muốn hiểu là Ngọc Hân hay cái gì Hân cũng được.

— Thế thì tôi sẽ gọi cô là Ngọc Hân vậy, Ngọc Hân công chúa.

Thảo nào... cô khó tính quá.

— Bộ là công chúa mới khó tính được hay sao ! Tôi thấy ông đã đi xa đề quá. Hãy trở lại vấn đề tôi đã yêu cầu ông lúc nãy ..

— Vâng, tôi biết. Bây giờ... tôi đi. Chào cô nhé, Ngọc Hân. Giọng người thanh niên chừng xuống thật thấp.

Tiếng giày nhà binh gõ đều đều trên mặt đường nhựa mỗi lúc một xa dần rồi mất hút đầu đó Hân không rõ. Có một điều là âm hưởng giọng nói của người thanh niên như vẫn còn lảng vảng bên tai nàng. Giọng Bắc kỳ trầm âm, quỳên rũ... làm Hân nhớ đến Ngy, nàng tự hỏi sao không phải là giọng nói của Ngy mà lại là của một người con trai lạ hoắc lạ mơ. Hân chợt thấy như nàng đang phạm tội với Ngy, nhất là ban nãy, khi nàng đi song đôi với người con trai lạ. Hân biết rằng đâu phải cứ đi như thế là đã có tình ý gì với nhau, nhưng sao nàng vẫn cảm thấy bứt rứt khó chịu khôn cùng. Buổi chiều cuối tuần của Hân không được bị xáo trộn bởi người con trai vận quân phục ka-ki với câu vai đỏ, alpha vàng đó. Nàng muốn hét thật to chò người con tức giận. Ông câu vai đỏ, alpha vàng kia ơi, ông có biết rằng tại ông mà buổi chiều này của tôi mất hứng thú ? Ông có biết rằng tại ông mà đầu óc tôi bây giờ rồi như mớ bòng bong ? Và ông có biết rằng tại giọng nói Bắc kỳ của ông mà tôi chợt nhớ đến Ngy, nhớ ray rứt, nhớ xót xa không ? Hân nói thầm một hơi dài với giọng điệu gắt gỏng như thế là người con trai vẫn còn đứng ở gần đầu đây, Nhưng rồi Hân nghĩ lại, nàng cảm thấy mình vô lý quá, tự đứng lại gắt gỏng với người ta. Hân ngượng nghịu kéo mấy sợi tóc đưa lên môi cắn nhẹ, nàng vừa giận mình và cũng vừa cảm thấy thương hại người con trai lạ kia, khi không mà đèn đỏ rồi chỉ được nghe toàn những lời nhát gừng vô lý của nàng.

Nghĩ lan man mê mải, đến lúc dừng chân, Hân mới chợt biết rằng mình đang đứng ở dưới con dốc dẫn lên đồi. Dưới kia là hồ nước mênh mang, căn nhà Thủy tạ màu trắng đứng rù bóng im lìm trông buồn thảm vô cùng. Hân chợt rung mình khi nhớ lại tai nạn phi cơ bị rớt xuống hồ hôm nào. Thật là khủng khiếp. Ở nơi nàng đứng lúc này là nơi đầu máy của chiếc phi cơ rơi xuống, Có trên đồi đã bị cháy đen trông sao điu hiu lạ. Bây giờ thì cỏ đã xanh trở lại nhờ những cơn mưa.

Chỉ có mặt hồ, Hân cảm tưởng như lòng hồ đang có một nỗi gì u uất lằng lằng chung quanh không rời được. Như lòng Hân bây giờ, nàng đã không rời được một nỗi nhớ. *Nhớ chàng như bút nhớ nghiêng. Như mực nhớ giấy như thuyền nhớ sông.* Câu ca dao dễ thương mà Hân nhớ đã có lần nàng viết trên tờ giấy nháp lúc ngồi trong phòng thi. Vị giám thị coi thi trông thấy đã tình nghịch hỏi Hân lúc nàng lên bục gỡ nộp bài, đi thi mà sao nhớ chàng làm gì cho lắm thế, nhớ in ít thôi, chừa chỗ đề mà nhớ bài học nữa chứ, bộ không sợ rớt hay sao. Hân đã mỉm cười đáp lời vị giám thị, tự con nghĩ, như ông thi sĩ nào đó, rằng... *yêu nhau thì có trượt bao giờ*, cho nên con cứ nhớ, Thấy ạ ! Vị giám thị đã cười dễ dãi nhìn theo Hân, lắc đầu... Hân nghe lòng nao nao buồn bã. Bây giờ trước mắt nàng không phải là ngọn đồi, không phải là dãy nhà đồ sộ kia của chủng viện, mà là cái dáng dấp quen thuộc của Ngy. Vâng, chính Ngy, chàng đó. Người con trai mà Hân đã nghĩ tới, đã nhớ về ngay cả trong những lúc mà nàng làm bài thi. Nỗi thương nhớ dâng đầy óc não Hân, đến nỗi đã có lần Hân tự hỏi không biết nàng có chừa một chỗ trống nào nhỏ bé trong trí để ghi nhớ bài học hay không. Như buổi chiều nay, một giọng nói đã vô tình nhắc Hân nhớ lại người yêu đầu khiến lòng nàng chợt xót xa, ray rứt khôn cùng. Hân bây giờ quanh quẩn lắm, ngày tháng chỉ làm đầy thêm nỗi nhớ trong nàng chứ chẳng thể nào làm vơi được. Trong lúc này, Hân mới biết rằng nàng đã rời xa Ngy, rằng nàng đang sống cách xa Ngy một đoạn đường dài mấy trăm cây số. Liệu Ngy có nhớ Hân như bây giờ nàng đang nhớ hay chẳng ? Người ta vẫn bảo tình yêu chỉ phôi toàn thể cuộc sống người con gái, nhưng với người con trai thì tình yêu đó chỉ là một phần nhỏ trong đời sống họ. Bởi vì ngoài tình yêu ấy, họ còn theo đuổi những mục đích, những lý tưởng cao vời của họ nữa. Hân không biết nhận xét ấy có đúng cho một người con trai như Ngy hay không, chứ với riêng nàng, nàng cảm thấy câu nói ấy có lý vô cùng. Như bây giờ, lòng nàng đang hướng về một tên gọi duy nhất là Ngy. Ngy của Ngọc Hân ngày nào...

Đêm bắt đầu xuống. Hân nhìn đồng hồ tay : đã 7 giờ hơn. Thế là xong một buổi chiều Hân lang thang ngoài phố, lên đồi, xuống lũng, quên cả giờ cơm chiều. Vậy mà Hân vẫn không cảm thấy đói. Rời bỏ đồi cao, Hân bước thật nhanh về phía công viện. Khẽ đưa tay bật cái

then cửa, một tiếng «tách» khô khan vang lên trong cái yên lặng dày đặc màn sương làm Hàn chột rùng mình. Người gác cổng đã đứng ở đầu dãy tự bao giờ. Hàn lúng túng, chưa kịp mở lời thì người gác cổng đã lên tiếng :

— Cô đi đâu về muộn thế ? Cửa viện sắp đóng rồi.

Hàn bước đi thoăn thoắt, không buồn để ý đến lời thăm hỏi của người gác cổng. Bước chân nàng dẫm mạnh trên con đường đá sỏi lao xao, vang vọng một âm thanh buồn bã đến rợn người. Cổng khu nội trú hiện rõ dần, rõ dần Hàn khẽ thở dài. Thế giới của Hàn bây giờ là ở đó, khu nội trú này. Trở về nơi góc phòng nhỏ bé, với những chồng cours chỉ chít chữ Hán, chữ Nôm. Hàn chột muốn khóc. Nàng gọi thật buồn. Ngy ời. Ngy ời. Làm sao Ngy biết được buổi chiều nay một giọng nói đã khiến em nhớ Ngy ? Nhớ thật nhiều. Nhớ cuồng điên. Tại sao đó không phải là Ngy mà là một người con trai nào xa lạ quá, hờ anh, hờ Ngy ? Lúc này em mới biết chúng ta đã xa nhau thật sự. Cánh chim xanh của Ngy đã xếp cánh mỗi mê, không còn hơn hờ bay về rừng núi cho em cười vui như chim sẻ liu lo mỗi sáng. Thôi đã tuyệt đường chim xanh. Ngy đã không còn là Ngy của con bé Hàn ngày nào nữa. Và Hàn của anh Ngy bây giờ như một loài sâu nhỏ ngủ quên trong đám cỏ khô phiền muộn, một loài sâu sống và thở bằng những sợi buồn thương đâm chối nẩy lộc trong khắp cùng thân thể một đời bệnh hoạn này, chứ Hàn chẳng còn là con bé nói cười riu rít như chim nhỏ ngày nào đâu Ngy. Đêm cao nguyên thật tuyệt vời, thật bình an. Biết ở miền dưới, Ngy có còn giữ cái thói quen đốt cho em một điều thuốc mỗi tối ? — Hàn vòng tay ngang ngực, ngược mắt nhìn lên bầu trời tối đen đặc đặc. Những vì sao nhỏ nhoi nằm chờ vờ đèn tội nghiệp. Chỉ có vầng trăng tròn hơn hờ khoe ánh sáng rực kiêu sa trong đêm tối núi rừng sương phủ. Hàn nhớ lại lần nàng đến thăm Ngy lần cuối. Ngồi đối diện nhau trong một quán nước quen, Hàn đã không nói được gì với Ngy, dù trước đó Hàn đã nhủ lòng nàng sẽ nói với Ngy thật nhiều. Băng nhạc đang chạy một bài hát quen thuộc, nhạc Phạm Duy và thơ Cung Trầm Tưởng. Ngy đã hỏi Hàn, giọng chàng thật nhẹ, thật ấm. Chỗ Hàn ở có trăng soi không ? Nàng đã nhìn Ngy thật buồn, không bây giờ Hàn xa Ngy cao dày hơn cả hai cuộn tự điển chữ Hán.

chữ Nôm trên bàn học của Hàn. Trăng chiều long lanh, soi rõ dáng gầy của Hàn, trông nàng chờ vờ đèn thật thương. Một tiếng nấc nghẹn bật ra từ đôi môi Hàn mấp máy, nàng vụt chạy về phòng, đóng cửa thật mạnh. Em khép kín cửa, «đầy trăng trả trời». trả cho cả anh nữa đó, Ngy ời. Trông nàng có thái độ của một người thua cuộc, một cuộc chơi chỉ toàn là nỗi nhớ. Rồi Ngy sẽ quên em, quên như quên một cơn gió lạ nào thổi qua khiến lòng Ngy chột mát. Bây giờ em đã ở nơi đỉnh cao vời vợi và Ngy đã ở một nơi thật thấp. Chúng ta đã lạc mất đầu nhau, cánh chim xanh Ngy đã xếp cánh ngừng bay và dáng em Hàn ngày nào cũng đã khuất mờ nơi một cõi mù sương nào đó ..

Hàn rời khỏi sân khấu Spellman, gương mặt nàng trông thoáng nét vui tươi nhưng không dấu mặt nàng trông thoáng nét vui tươi nhưng không dấu nổi vẻ buồn in sâu trong đôi mắt nhỏ. Suốt hơn ba tiếng đồng hồ ngồi xem vở «Ga xép» của bộ già họ Vũ, Hàn thấy lòng nàng thanh thản lắm. Đã một tuần lễ trôi qua. Hàn chột nhớ hôm nay là thứ bảy. Ngày cuối tuần đã đến với Hàn. Bình thường, lặng lẽ. Tự dưng Hàn muốn trở về phòng, trở về với nỗi buồn của loài sâu nhỏ, thay vì đi lang thang như thói quen đã có. Bó hoa Marguerite sinh tươi cùng với tờ giấy gấp làm tư đã lặng lẽ nằm trên bàn học của Hàn tự lúc nào. Hàn ngạc nhiên đến sửng người, tay nàng run run mở tờ giấy trắng :

Ngọc Hàn,

Một bó hoa gửi Hàn để nhớ lần gặp gỡ tình cờ trên phố, chiều thứ bảy nào. Hàn là Hàn còn nhận ra anh, ông lính chiều nào Hàn đã gặp, phải không ? Ngày mai, anh sẽ vào viện tìm Hàn và mong được gặp Hàn.

Anh,

Hàn buông rơi tờ giấy, gục đầu trên giường khóc tức tưởi. Ngy ời, sao em khổ thế này. Bó Marguerite vẫn nằm im lìm trên bàn, Hàn nhìn nó với đôi mắt không thiện cảm chút nào. Cả tờ thư kia nữa. Hàn muốn xé nát ra từng mảnh. Tự dưng, Hàn ngồi bật dậy. Một ý định loé sáng trong tâm tưởng nàng. Ngày mai, hơn lúc nào hết, nàng thấy cần thiết muốn gặp lại Ngy. Để làm gì, Hàn không cần biết. Em phải trở về Ngy ạ, cho dù không gặp được anh, cho dù bây giờ chúng ta chỉ là hai kẻ lạ.

TRƯỜNG THOẠI

truyện dài ĐÌNH TIỀN LUYỆN

Cô y tá gọi người kè tiếp vào để trồng một chỗ. Một chỗ đợi cho một bệnh nhân được giới thiệu từ giờ khắc cuối cùng của một niên học, tôi ngồi vào đây.

Chiếc ghế đan nuốt gọn cả tôi cả chiếc ví móc sợi trắng vào lòng. Tôi hỏi có phải lầy sô đợi không, Hoàng bảo không và kéo một chiếc ghế thấp mượn của xe nước sinh tố trước cửa ngồi xuống bên tôi.

— Đau không, mấy hôm nay đau dữ không ?

— Hơi hơi thôi. Trước có ngày không ăn được cơm nữa kia.

Tôi làm ra vẻ ghé góm. Hoàng trợn mắt :

— Thề sao không chịu lo chữa cho khỏi.

— Lo đó chứ nhưng mà hoài đâu có khỏi.

— Tại ông nha sĩ dở, tại ông nha sĩ thích câu sấu răng bằng cán câu.

Hoàng và tôi cười. Những tiếng cười lẫn vào nhau cho tôi cảm thấy có một chút hạnh phúc len nhẹ. cho tôi tưởng rằng đã quen Hoàng lâu lắm, đã thân Hoàng nhiều lắm. Mới đây thôi. Vài giờ học và những chăm sóc vụ vợ những giận hờn vụ vợ thôi. Còn một đoá marguerite. Tôi muốn nhắc tới đoá marguerite và chủ nhật đầu đời đã qua. Không biết có nên. Hay là phần của Hoàng.

Hoàng nói :

— Có một dạo bà Liên tới lui đây hoài.

— Cô Liên cũng đau răng hở ? Hèn chi...

— Hèn chi sao ?

— Tưởng ông Hoàng làm tài xế cho cô nào nên quen ông nha sĩ này chứ.

Rút thuốc ra hút, chàng nói ở ngụm khói đầu, được làm tài xế cho ai thì đã hạnh phúc biết mấy. Tôi nói và nhìn chiếc xe chàng đậu bên kia đường, ông xạo, đàn ông con trai ưa làm ra vẻ khù khờ hiền lành là những con sói tinh quái không thể tưởng được. Hoàng nhìn tôi như ngạc nhiên : A, không ngờ cô nhỏ đây né.

Tôi nhìn thẳng chàng, hỏi :

— Không ngờ sao cơ ạ ?

Hoàng đáp gọn :

— Lành quá.

— Cũng đâu lại bạn bè.

— Khôn nữa.

— Cũng đâu bắt nạt được ai, trái lại nữa là đáng khác.

— Khó lắm, Hoàng cười, ai mà bắt nạt được cô chắc cũng phải nhọc công lắm.

— Dễ quá mà, tay tôi xoắn lấy sợi ví xách, chẳng hạn người ta cho mình cái địa chỉ của một ông nha sĩ rồi bị người ta đón đường mà không biết.

Hoàng thôi mạnh, những sợi khói tung đầy vào mặt tôi trong một thoáng rồi tản mạn. Một thoáng nhận ra như mình vừa lỡ một câu nói. Hoàng nhìn tôi chăm chăm. Hoàng nhìn tôi đắc thắng. Khi một người đã nhận một lời hẹn, khi một người đã thuận ý đi theo một người khác, ấy là đã thuận nhận hay cho đi phần cảm tình nào đó. Tôi đã nhận của Hoàng những bông hoa trắng. Tôi đã thuận tới một nơi chốn, tới một buổi chiều. Tôi có đại đột không, có phiêu lưu xa không, nếu bây giờ chàng chia tay ra và hỏi mượn bàn tay tôi ?

Nhưng không là gì hết, người con trai đang ngồi bên tôi, chàng cười hồn nhiên quá đỗi. Cái xúc động thiếu vắng làm tôi đến phát giận. Mẩu thuốc chàng ném cháy sèo trong một vũng nước bên đường, hai bàn tay ôm chặt lấy nhau trong dáng hết sức là chừng chặc.

— Phượng Tri nói đúng quá.

Hoàng buông thông câu nói, tôi cười hỏi tiếp ngay :

— Hân nói xâu Quyên phải không ?

— Quyên kiêu lắm.

— Hơi hơi thôi ông Hoàng ạ.

— Quyên chắc có nhiều gương lắm nhì.

— Con gái thì ai chẳng có gương, nhưng không nhiều đâu. Một trong cặp và một trên bàn học là đủ lắm rồi.

Tôi biết Hoàng muốn nhắc tới những cặp mắt nhìn của đám con trai và những kẻ đi theo tán tỉnh. Ừ, biết thế mà cứ muốn đợi Hoàng nói ra. Nhưng Hoàng chỉ cười. Trời đất, nếu chàng chỉ biết cười và luôn thiếu vắng nỗi xúc động liệu ta có yên ổn ? Chàng kiêu hơn ta gấp trăm nghìn lần. Chàng khôn ngoan và kín đáo quá đáng. Bước một bước ngập ngừng một bước dè dặt dẫm con đường mình đi, «suy ngẫm» đoạn đường đã đi và «tiên liệu» đoạn đường sắp tới. Thay vì bật cười với ý nghĩ của mình, tôi nhìn Hoàng một lần cô tỉnh, thật sắc :

— Nhìn chi kỹ vậy cô ?

Hoàng vừa mới xong một điều thuốc khác. Tôi nói :

— Chủ quan dữ. Đầu phải tôi nhìn ông, tôi nhìn điều thuốc mà.

— La lắm sao. Liệu có cảm tôi không đây ?

— Đầu dám ạ. tôi kéo dài tiếng ạ một cách thậm thụt cho đủ ý nghĩa của nó, hình như ông đang có người mong.

Làm như vừa giật mình, Hoàng trở mặt :

— Quyên đuôi khéo đây à ?

Tôi bật cười :

— Không phải đâu. tại Quyên thấy điều thuốc của ông. Tội bạn Quyên bôi thế đây, hễ đốt đầu thuốc cháy lệch một bên là có người mong. Ông đang có người mong.

Hoàng thở mạnh. Thì ra thế, tôi hạnh phúc mà tôi không biết. Đời còn có người mong là đời chưa đến nỗi bỏ đi phải không Quyên. Cái điệu này chắc là thằng bạn tôi đang sốt ruột đợi tôi sang trả tiền cả phê cho hân. Tôi giật mình :

— Ông Hoàng đi với bạn đây ạ ?

— Ừ, hân đang đợi tôi ở bên quán kia.

Tôi nhìn Hoàng ái ngại :

— Kỳ quá, ông sang với họ đi không thôi...

Nói thế nhưng tôi đâu thể thành thật với mình muốn Hoàng đứng lên. Chàng mà... đại đột đứng lên chắc chắn chàng sẽ được tôi giận ngay. Không biết Hoàng có biết vậy trong cái nhìn của tôi. Không biết chàng đã dàn xếp đã chuyển trò với bạn ra sao khi tới một quán nước nhìn sang phòng đợi của một ông nha sĩ. Còn tình cờ gì nữa không Hoàng nhì. Gớm, đời mà có được mười cái tình cờ như vậy thì chẳng hóa ra ta mượn mối duyên sô lắm sao.

— Kệ hân, bạn bè tình nghĩa là ở chỗ đó.

Hoàng nói đúng câu tôi đợi. Nhưng vừa lúc ấy cái đầu người y tá nữ ló ra gọi tới phiên tôi. Cả hai đều phải đứng dậy. Hoàng đùa :

— Có khóc thì khóc khe khẽ thôi nhé.

— Không thêm.

Tôi nhìn ra đường nói một câu bằng quơ :

— Không chừng lát nữa trời mưa.

— Ừ, không chừng mưa to.

Khuất sau lớp kính đục, tôi không có lời hẹn đợi của Hoàng. Người y tá nữ hỏi tôi mới lần đầu phải không và đẩy tôi tới chiếc ghế. Ông nha sĩ rầy có chiếc ghế tốt quá, ngồi ở một tư thế ngửa mặt rất thoải mái. Ừ, có thể lát nữa trời mưa, không chừng trời mưa to. Đáng lẽ mình phải đòi Hoàng đợi. Đáng lẽ mình phải đưa ví cho Hoàng giữ. Chậc răng nào, tình trạng ra sao. Há miệng lớn chút nữa. Ba cái răng sâu đã hành hạ tôi mấy năm trời liền, mấy năm trời liền tôi quen với kim với nhíp ít ra là cũng tới hai ông và một bà nha sĩ. Nhắm mắt ngửa mặt há miệng. Những cơn sâu răng và những viên thuốc. Ông nha sĩ và những lần hẹn một tuần hai tuần trở lại. Cái răng của cô trầm trọng lắm rồi, phải mổ để nạo mủ ra.

Mồ nạo mủ, tôi đâu có nghe nói tới bao giờ. Dời khỏi phòng tôi ôm cái miệng đau. Hoàng còn đợi tôi. Ở bên kia đường bước sang chàng tiền tới bên tôi, đùa ngay :

— Khóc không ?

Tôi cười méo mó :

— Quyên phải mổ, Hoàng ạ.

Nói thề và tôi muốn khóc. Hoàng nhủ mày :

— Gì mà ghê gớm thề Răng nào vậy ?

Tôi vẫn còn ôm lấy miệng :

— Ông ấy bảo nó ăn sâu dưới chân răng, phải mổ nướu để nạo mủ ra, không thì phải nhổ đi.

Tôi sung sướng thấy Hoàng lo lắng cái lo lắng của tôi. Chẳng gần tôi hơn :

— Thề bao giờ mổ ?

— Thứ tư tuần tới ghé ông coi lại rồi định ngày mổ sau.

— Phiến phức nhĩ.

Hoàng xoay xoay chìa khóa trong tay nhìn tôi rồi nhìn trời đã bắt đầu mưa hạt nhỏ. Không chừng trời mưa to, Hoàng nói. Tôi nhả nhỏ, đừng nói thề chứ, Quyên không có áo mưa.

— Tôi đuổi cổ thằng bạn về trước rồi.

Tôi và Hoàng cùng nhìn sang cái quán bên kia đường, nhìn chiếc xe trắng của chàng đang dừng ở trước đó. Một chút gì như ẹ ngại, một chút gì như ngượng ngập và tôi có thể đoán trước được câu mà một ông con trai phải cất tiếng lúc này. Nhưng tôi bảo tôi là dù sao thì cũng chưa đến lúc nhận một lời yêu cầu đưa về của người con trai, dù người con trai ấy là Hoàng chăng nữa. Hoàng cũng có vẻ hơi lúng túng khi cả hai còn đứng ở bên đường. Nhưng may quá. Ông xích lô đã đến kịp thời giúp chúng tôi.

— Quyên về nhé.

Tôi vẫy chiếc xích lô và leo lên. Hoàng còn hỏi, không có áo mưa à, coi chừng mưa to. Tôi cười, lạ trời mưa to. Hoàng bảo ông xích lô đợi chút rồi qua đường lui cui bên chiếc xe. Lát sau chàng trở lại với chiếc áo mưa đưa cho tôi. đừng cầu mưa to nữa. Tôi ngập ngừng cầm lấy. Cả hai nhìn nhau thật lâu lúc này. Và như thế là đã có một lời hẹn gặp lại. Về nhé, ăn ngon ngủ ngon nhé. Hoàng vẫy tôi.

(Còn tiếp)

và bạn ngọc

THU-HƯƠNG (Pleiku) : Có lẽ cháu nên viết cho chú đều đặn trong mùa hè. Hãy kể hết những gì cháu không thể kể với ai, không thích kể với ai. Hy vọng, viết nhiều, viết hết, vào niên học mới, cháu sẽ không còn một sợi mây ăn ức nào trong tâm hồn ngọc.

NGUYỄN DANH LANG (Đ.N) : Cảm ơn đã khích lệ. Hình như, T.N nợ quá nhiều sự khích lệ của bạn ngọc. Kiếp nào mới trả nổi đây.

CHIÊU ÁI TƯƠNG DẦU (Biên-Hòa) : Chú không giao thiệp với người cháu muốn nhờ chú hỏi nên khó giúp cháu quá. Cháu cứ viết về đại VTTH cho người đó thì tiện nhất. Hãy gửi bài trước, hỏi ý kiến sau. Chưa đọc bài của cháu sao chú biết có đáng được hay không.

VŨ TỈNH : Cảm ơn bạn đã lo lắng

giùm sở phận T.N. Vàng, sẽ mãi mãi đẹp và sạch dù xuất bản dưới hình thức nào. Sống trong và chết trong, đó là tâm niệm của con cô TN. bạn ơi !

LÊ CHÂU (Huế) : Chờ tranh của bạn. Và mong ngày bạn vô Saigon.

QUỲNH NGỌC (Tuy Hòa) : Sẽ gửi biếu cháu số 134 để đủ bộ TN của cháu. Hãy cho địa chỉ chắc chắn và tem đi.

V. QUY : Chúng ta không có quyền đặt điều kiện cho nhà phát hành, cháu ạ ! Và lại, bị mướn báo, chính họ cũng thiệt thời cước phí. Về bì đã hai mẫu thì bốn mẫu luôn, chẳng tiết kiệm được bao nà, Cháu thương TN thề là đã an ủi TN nhiều.

NGÂN HÀ (Vĩnh Long) Đó là bệnh mới nhơn vì với tình yêu thì kẻ nào cũng vấp cũng té là chuyện thường

Nên mua tặng hẳn cái chuồng thỏ xem sao.

HẠ HUYỀN (Ba Tri) Thiên hạ cầm nhầm tên, xí xóa cũng xong chứ. Bởi vì nêu tên không hay ai mà thêm cầm nhầm làm chi, phải không?

KYM THƯƠNG : Cô sẵn chữ nghĩa quá, có cái bút hiệu thay đến ba bốn lần, làm TN chóng cả mặt. Cái nghề thật quảng cáo của cô như thế coi bộ mệt lắm, vì sẽ tới lúc cả 64 trang báo sẽ... đầy những chữ để tặng, TN bỗng biến thành... giai phẩm tặng thì chúng ta cùng thật nghiệp sớm.

TRẦN QUANG THIỀU : Đang coi truyện sau. Cái truyện trước dài quá đành phải gác. Thân.

DẠ SẦU (Phan Thiệt) : Sẽ chú ý thơ văn của em.

WAPITI (Sàigòn) : Chịu, không đoán nổi. Chân chim đã đậu trên cành TN, Nói để bạn đỡ sốt ruột.

NGUYỄN TÔN QUỐC (Châu Đốc) : Bạn nói rất đúng. Cám ơn nhiều. Đang đọc.

THỤY DUNG (Phú Thọ) : Cám ơn những khích lệ của cháu. Hãy yên tâm. Dù sao, Tuổi Ngọc vẫn còn bấy trên sạp báo mà.

THU LỆ (Nha Trang) : Cứ lơ lơ như thế là đẹp rồi. Muốn nhận được sách, phải ghi rõ tên thật và

cho biết địa chỉ chắc chắn. Vì sẽ gửi báo đảm. Thơ sẽ chọn đăng một bài.

TASIEMAY (Xóm Nhỏ) : Hãy khó khăn với chính mình khi viết, sẽ dễ dàng cho quyết định chọn đăng của tòa soạn. Đó là «cách gửi bài mà khỏi sợ bài bị loại».

ĐỖ HỮU THỊ DUNG (Diên Khánh) : Những người cháu hỏi, tòa soạn không biết rõ lý lịch. Thôi, hãy coi đều như... bạn ngọc. Hy vọng có lần được ra quận lý của cháu diễn thuyết nghêu ngao.

HẰNG (Pleiku) : Muốn làm văn nghệ thì cứ làm. Như muốn nó đùa thì cứ nó đùa. Chả có gì quan trọng cả. Vậy đừng tìm đến với ai. Hãy tìm ở chính tâm hồn của ta. Nghe cháu.

VĂN DZA THẢO (Phan Thiệt) : Mừng bạn lại cộng tác với T.N. sau nhiều tháng xa vắng.

NGỌC HUYỀN THƯ (Châu Đốc) : Nhớ là phải làm mới, luôn luôn mới. Đó là «hơi thở» mà bạn mong mới.

THANH : Cứ gọi hình vẽ về đi.

DIỄM HÀ (Gia Định) : Lên tận nhà xuất bản mua sách sẽ rẻ hơn chút ít nhưng bù vào tiền xăng nhớt thì kẻ như huê. Mà công làm chi, cháu?

bài nhận được từ bạn ngọc

• • • • •

VĂN

an châu lan, NVH, nguyên mộng du, nghi dung, lê vi bảo ngọc, ph loan, trà hoàng, nguyên thị vông vang, huỳnh thạch lam, lan phương, ngựa hoang, nguyên như hoa, lê thủy mai, MP, nờ pê dung ngã, tôn nữ bích liên, cô vàng tương tư, ti ti, trần thị đồng thảo, chung thủy, tùng nguyên, LTDT, nguyên xuân sơn, huỳnh kim huynh, nguyên thường tình, vương kinh kha, NTN, trần đức oanh, đăng trần lê, nguyên hạ liên, trần nguyên dao ca, trần quang thiều, kim long, nguyên thủy vi thu, đồ hướn thị dung, nguyên văn phong, trần vương bích lan, lis, phạm nghiêm linh, về tề, B.P.T, khuê, huỳnh trâm, nguyên xuân sơn, ngy chen, mai thanh kỳ, phương chi, đăng thị thể lệ, đình nghiêm, nguyên thị mây ty, nlla, phạm thị K.P, an vi, nguyên thị quan sau, doãn chy, mây lãng du, ngọc anh, chiêu dung, BHD.

THƠ

sơn đồng, châu thủy minh thông, phan trường niệm, cung tường linh, quạnh hiu, nguyên hàn thư, đồ đồ, ngân hà, hoàng nhũ mi, an vi, võ trấn nguyên, thủy du vi, phan vũ, nguyên đồ nhĩ hà, nghi hương, thiên chương, kh. loan, nghi dung, phiêu viễn, trần hải vân, hoài linh nguyên tần, nguyên phan dũng, trần quang đông, nguyên kinh bắc, võ khởi hành, ngân thường, chỉ anh, ph anh, trần thị hiền dung, lis, chung thủy, phạm thủy vân du, nguyên thị mặt dài, y nguyên, lê miêng tường, hoàng phúc nam, ánh sáng trời việt, an hoan, nguyên miên thượng, nguyên toàn nghĩa, kim phúc, nguyên như xưa, anh H, viên PK, đồ hữu thị dung, hoài mặc thanh, nguyên văn núi, kim hồng, trần bạch lý, về tề, wafiti, đăng như đăng, thy hồng đồ, phan trường niệm, vũ tinh, giao hạ, cung tường linh, vũ ngọc trúc, gi hòa, bùi thị vinh hương, ly nhu, nguyên dao thường, vân mi,

CÂY

TÁC PHẨM MUÔN THUỞ CỦA MỌI GIA ĐÌNH
VIỆT NAM.

LEO

BÔNG HỒNG TÌNH NGHĨA CỦA CON CÁI
DÂNG KÍNH
CHA MẸ.

HANH

CHIỀU HÔN DÀI ÂN ÁI CHỒNG TẶNG VỢ
VÀ VÒNG TAY
KEO SƠN
VỢ ÔM
CHẶT CHỒNG

PHỤC

NGÓT 600 TRANG SÁCH GIẢI NGHĨA
TÌNH YÊU CHA MẸ, CON CÁI, THẦY CÔ,
TRƯỜNG LỚP, BẠN BÈ, QUÊ HƯƠNG
VÀ CUỘC ĐỜI.